ROBERTAS ŠEKLIS

NARKOTIKŲ BLIUZAS

DETEKTYVO MEISTRAI

13

eridanas

Mano žmonai Heil
su nuoširdžia meile

Robertas Šeklis

NARKOTIKŲ BLIUZAS

Romanas

Iš anglų kalbos vertė
ŽIVILĖ SAMĖNAITĖ

eridanas
KAUNAS
2001

Serija **"DETEKTYVO MEISTRAI"**, XIII tomas

UDK 820(73)-3
Sh-11

www.eridanas.lt

ISBN 9986-97-062-8

Vertimas į lietuvių kalbą ©,
leidykla "Eridanas", 2001

Pirmoji dalis

PARYŽIUS

1 skyrius

Nuo Paryžiaus iki Grizono Šveicarijoje viena diena kelio automobiliu. Hobas vežėsi drauge savo bičiulę Hildą. Hilda buvo olandė, gavusi Prancūzijos pilietybę, dirbo "Ruks" galerijoje Paryžiuje ir laisvai kalbėjo keliomis Europos kalbomis. Hobas baiminosi, kad jo mėginimų susišnekėti prancūziškai Šveicarijoje gali ir nesuprasti, o šveicariško vokiečių kalbos varianto jis nemokėjo. Jis išvis nemokėjo vokiečių kalbos. Be to, Hilda buvo linksma ir žavi, iš pažiūros - tipiška šviesiaplaukė pienininkė. Trumpai tariant, kaip tik tokia palydovė, kokia reikalinga žmogui, pasiryžusiam atskleisti tamsias ir budriai saugomas vieno geriausių Europos kurortų paslaptis.

Hobas paliko išsinuomotą "Reno" lankytojams skirtoje automobilių stovėjimo aikštelėje ir kartu su Hilda patraukė į centrinį priimamąjį. Buvo skaistus ir gaivus vasaros rytas, būdingas Šveicarijos Alpėms. Tokią dieną malonu gyventi, net jeigu tu ne Ibicoje.

Hobas turėjo daugybę variantų, kaip apeiti sanatorijos režimą - be abejo, itin griežtą. Bet nusprendė pradėti nuo atviro puolimo - tiesiog tam, kad patikrintų gynybos tvirtumą.

Jo prašymu Hilda priėjo prie budėtojų stalelio ir paprašė susitikti su misteriu Sertoriu. Budėtoja atsakė, kad misteris Sertoris nieko nepriima. Pokalbis vyko anglų kalba, taigi Hobas būtų galėjęs apsieiti ir be Hildos.

- Betgi tai juokinga! - šūktelėjo Hilda. - Mes trenkėmės čionai iš paties Paryžiaus asmeniniu misterio Sertorio dukters prašymu. O dabar turėsime išvažiuoti net nešnektelėję su juo?

- Aš čia niekuo dėta, - atsakė budėtoja. - Tai paties misterio Sertorio įsakymas.

- Iš kur man žinoti, ar jūs kalbate tiesą? - neatlyžo Hilda.

- Mes turime atitinkamą dokumentą su misterio Sertorio parašu. Galiu parodyti, jei norite.

Hilda grįžtelėjo į Hobą. Tas kiek nuleido akių vokus. Hilda jį suprato.

- Popierių parodyti nesunku! Mes norime pamatyti patį misterį Sertorį!

- A, pamatyti - tai kas kita!

- Atsiprašau? - nesuprato Hilda.

- Misteris Sertoris ir kiti mūsų klientai atvažiuoja čionai dažniausiai kaip tik norėdami pabėgti nuo savo giminaičių. Jie atsisako susitikti su šeimos nariais, kadangi nenori, kad tie juos trukdytų. Mes tik vykdome klientų pageidavimus. O pamatyti... - Budėtoja žvilgtelėjo į laikrodį. - Eime.

Hobas ir Hilda nužingsniavo paskui budėtoją. Pakilo laiptais per kelis aukštus, perėjo platų koridorių ir atsidūrė priešais stiklinę sieną.

- Štai jis, - parodė budėtoja.

Už sienos buvo didelė dengta čiuožykla, kur sukosi ant ledo keliasdešimt pagyvenusių žmonių. Iš jų išsiskyrė aukštas gyslotas senis šiltomis kelnėmis ir bordo spalvos megztiniu. Hobui net nuotraukos neprireikė - jis iškart atpažino misterį Sertorį.

- Kol mūsų pacientai gali vaikščioti, čiuožimas ant ledo yra kasdienės terapijos dalis, - paaiškino budėtoja. - Mes rodome juos visiems norintiems. Kad nekiltų įtarimų. Jūs net neįsivaizduojate, ką ima išsigalvoti kai kurie žmonės, kai jiems neleidžiama susitikti su giminaičiais!

- Kuo puikiausiai įsivaizduoju, - paprieštaravo Hobas. - Misteris Sertoris neblogai atrodo.

- O, taip, - linktelėjo budėtoja. - Jo sveikata stebėtinai stipri. Iš visko sprendžiant, pragyvens dar daug metų.

Taigi Hobui teko grįžti į Paryžių nieko nepešus. Ir perduoti nieko gero nežadančią informaciją Tomui Fleriui, kuris vylė-

si artimiausiu metu gauti dėdulės Sertorio palikimą ir persikraustyti iš savo prašmatnios, bet ankštos vilos San Chuane, Ibicos saloje, į prašmatnią vilą Santa Gertrūdoje. Tomas jau nusižiūrėjo tinkamą namuką, kuriame būtų galima patogiai įkurdinti visus savo svečius ir keturis afganų kurtus... Deja, "Alternatyvios seklių agentūros" ataskaita padarė galą jo svajonėms. Taip pat ir Hobo pajamų šaltiniui. Tai nutiko kaip tik prieš atsirandant naujai bylai.

2 skyrius

Išaiškinęs klausimą dėl Sertorio palikimo Hobas nutarė dar kiek pasitrinti Paryžiuje - gal pasitaikys koks darbelis. Marielė Lefler, vyriausioji "Šarleman" leidyklos redaktorė, pasiūlė jam paviešėti pas ją keletą dienų, ir Hobas priėmė pasiūlymą. Tačiau kelios dienos ištįso į kelias savaites, pinigai, kaip visada, išseko, ir kantrybė taip pat ėmė po truputį sekti.

Marielė grįžo iš darbo dar labiau pavargusi nei paprastai, ir Hobas suprato, kad šis vakaras jam bus ne pats maloniausias. Marielė nutrenkė ant stalo savo "diplomatą", prigrūstą rankraščių bei korektūrų, priėjo prie lango ir pažvelgė laukan. Nepratardama Hobui nė žodžio.

Ji gyveno "Sal dez Arm", naujajame pastate Monparnaso bulvare, penkioliktame aukšte. Iš balkono atsivėrė stulbinantis vaizdas - Monparnaso stoties geležinkelio stoties pagalbiniai bėgiai. Dangus buvo balkšvas kaip žuvies pilvas, nušviestas šaltų didmiesčio žiburių. Pats butas nedidelis, bet su daugybe kambarėlių. Ant sienų - Marielės vaikų ir giminaičių nuotraukos; vaikai šiuo metu atostogavo Bretanėje. Ir pačios Marielės nuotrauka, kur ji įsiamžinusi su Simona de Bovuar. Nuotrauka buvo padaryta prieš ketverius metus, kai "Šarleman" leidykla išleido Bovuar knygą apie kelionę po Ameriką drauge su šviesiaplaukiu fechtuotoju italu, apie kurį jį taip jausmingai rašė *"Apres de ma Blonde"*.

- Ir kas gi nutiko šįkart? - pasidomėjo Hobas.

- Pasikviečiau kai ką pavakaroti, - pranešė Marielė užsirūkydama cigaretę. Ji rūkė stiprias cigaretes "Žitan". Traukė vieną po kitos, prisidegdama nuo nuorūkos. Nuo ryto iki vakaro, kartais ir iki vidurnakčio. Hobas, užkietėjęs rūkalius, ėmė nekęsti šio kvapo - stipraus juodo tabako ir rūgštaus raudono vyno mišinio, kvapo, neatsiejamo nuo Marielės.

- Viešpatėliau! Ir ką gi tu pakvietei?

Marielė išvardijo keletą personų - visos susijusios su lei-

dyba. "Kekšių šutvė", kaip mintyse vadino jas Hobas, nepataisomas šovinistas.

- Aš prižadėjau, kad tu pagaminsi savo garsųjį čili.

- Na, jau ne! - užprotestavo Hobas. - Nė už ką! Negaminsiu jums jokio čili. Jūsiškiai mėsininkai taip smulkiai kapoja mėsą, kad išeina ne čili, o paštetas.

- Pats tai paaiškink svečiams, - pareiškė Marielė. - Tu juk kalbi prancūziškai - tai ir paaiškink.

- Man sunkiai sekasi aiškintis prancūziškai.

- Todėl, kad tu beveik niekada nešneki prancūziškai. O juk galėtum kalbėti su manimi.

- Aš negaliu taip laužyti liežuvio! Ir gerklę ima perštėti.

Marielė priekaištingai pažvelgė į jį.

- Kas tau, Hobai! Pasidarei tikras surūgėlis!

Gal ir taip. Bet ko gi jam džiaugtis? Ir apskritai kodėl jis gyvena čia, šiame bute, su šia moterimi? Juk jis turi savo butą - nykų ankštą butuką Maseno bulvare, kurį dalinasi su fleitininku Patriku, savo bičiuliu iš Ibicos. Patrikas ką tik grįžo iš kelionės į Po, kur lankėsi su Ana Laura, prancūze mergina, su kuria jau seniai draugauja. Jiedu pagaliau apsisprendė gyventi kartu. Patrikas ketina artimiausiu metu persikraustyti į mažą municipalinį Anos Lauros butuką d'Ivri aveniu rajone - kai tik jos sūnus sugrįš į muzikinės kultūros institutą Romoje. O tuo tarpu Hobui leidus jųdviejų bute Maseno bulvare Patrikas įkurdino Anos Lauros giminaičius, kad šie galėtų praleisti šventes Paryžiuje. O Hobas įsitaisė pas Marielę.

Bet tai buvo ne pati geriausia idėja. Marielė ėmė jam nebepatikti. O ar išvis kada patiko? Taip, kadaise patiko. Tačiau tai buvo iki tol, kol jiedu apsigyveno drauge. Betgi kodėl ji taip elgiasi su sūriu? Marielė tvirtino, kad šaldytuve sūriai genda, todėl juos reikia laikyti kambario temperatūroje. "Aha, kad jie ramiai sau pūtų", - atrėžė Hobas. Pirmą kartą juodu rimtai susipyko būtent dėl sūrio. Juokinga, dėl kokių menkniekių kartais pykstasi žmonės! Verčiau jau bartųsi dėl kokių nors svarbesnių dalykų. Pavyzdžiui: "Kodėl tu manęs nemyli?" Jųdviejų atveju tai būtų absoliučiai teisingas klausimas. O

jie - dėl sūrio...

Aišku, esmė buvo ne sūris. Jie turėjo daugybę priežasčių nesutarti, ir pati svarbiausia iš jų niekaip nebuvo susijusi su Mariele. Hobas sėdėjo be pinigų. Tiesą sakant, šiuo metu jis darė tą patį, ką ir Žanas Klodas: leidosi išlaikomas moters.

Tiesa, Marielė neduodavo jam pinigų. Bet užtat maitindavo. Todėl valgyti tekdavo tai, ką duodavo. Abu vaidino, kad Hobas laukia čekio iš Amerikos. Dalis tiesos šioje vaidyboje visgi buvo: čekiai iš Amerikos kartais iš tiesų ateidavo, ir kai kurie jų iš tiesų būdavo skirti Hobui. Bet nedaug ir nedažnai. O pastaruoju metu nebuvo visai.

Ir visgi jiedu atkakliai laikėsi įsikibę šios iliuzijos. Marielė buvo žema ir stora. Be to, rengdavosi plačiais tamsiais rūbais - tokius Paryžiuje vilki Balzako amžiaus moterys. Ir todėl atrodė dar storesnė, negu buvo iš tiesų. Nuoga ji atrodė dar pakenčiamai. Nors Hobui dėl to buvo jau nei šilta, nei šalta.

Ir staiga sučirškė telefonas. Marielė nukėlė ragelį.

- Tau, - pasakė ji.

3 skyrius

- Hobai? Čia Fošonas.

- Sveiki, inspektoriau. Kuo galiu pasitarnauti?

- Norėčiau, kad nedelsdamas atvažiuotumėte pas mane, - pareiškė Fošonas įprastu pedantišku tonu. - Jeigu, žinoma, jūs dabar nepernelyg užsiėmęs.

- Aš jūsų paslaugoms, - atsakė Hobas.

- Dabar beveik 21.00. Lauksiu jūsų 22.00 aikštėje prie "Sen Gabrielio" metro stoties. Sutarta?

- Gerai. O kas nutiko?

- Mes tikimės, kad jūs galite atpažinti vieną mus dominantį asmenį.

Fošonas užsikosėjo ir padėjo ragelį.

Inspektoriaus Fošono instrukcijos būdavo aiškios ir tikslios. Iš pirmo žvilgsnio. Bet... "Lauksiu jūsų 22.00 aikštėje prie "Sen Gabrielio" metro stoties". Puiku. Tik kurgi ji yra, toji stotis? Hobas ilgai tyrinėjo Paryžiaus metro schemą, kol pagaliau rado: rytinėje pusėje, už miesto ribos, Nuji sen Luar rajone. Ir kodėl būtent 22.00? Aišku, policininkai mėgsta tikslumą. Bet 22.00, arba, žmoniškai kalbant, dešimta valanda vakaro - tai juk velniškai nepatogus laikas!

Kuo labiau Hobas tolo nuo Marielės, tuo prasčiau jis šnekėjo prancūziškai. Hobas suprato, kad tai nesąmoningas - ir beprasmis - jo kerštas Marielei. Jis mėgo užsiimti savianalize, neatsiejama nuo savęs gailėjimo.

Marielė tikėjosi, kad Hobas dalyvaus vakarėlyje, ir jam visai nesinorėjo iššaukti eilinį jos pykčio priepuolį. Marielės pyktis pasireikšdavo įvairiai: šaltu įniršiu, abejingumu, apsimestiniu paslaugumu, tūžmingu sarkazmu. Bet kuriuo atveju - nemalonu. Antra vertus, nuo inspektoriaus Fošono tam tikra prasme priklausė Hobo likimas, nors pats Hobas ir nenorėjo to pripažinti. Veikdamas Paryžiuje "Alternatyvios seklių agentūros" vardu Hobas kiek prasilenkė su įstatymais, ir Fo-

šonas panorėjęs galėjo atimti iš jo privataus seklio licenciją. O laikytis visų licencijos išdavimo taisyklių būtų buvę tas pat, kas būti dailininku, kuriam leidžiama tapyti tik impresionizmo stiliumi ir draudžiama bet kokiomis aplinkybėmis naudoti oranžinę spalvą.

Fošonas ir anksčiau kreipdavosi į Hobą pagalbos - tokios pagalbos, kurią gali suteikti skurdžius amerikietis linguojančia, bet greita eisena, pažįstamas su didžiąja dalimi nematomosios Paryžiaus pusės atstovų. Kas gali nutikti, jeigu Hobas neatvyks į šį pasimatymą? Galbūt nieko. O galbūt viskas, kas blogiausia. Fošonas gali atimti iš jo licenciją ir netgi išgrūsti iš šalies: inspektorius, kaip ir bet kuris aukšto rango policijos pareigūnas, turi ryšių su imigracijos tarnyba bei kitomis valdžios sferomis. Antra vertus, gal tai išeitų tik į gera... Po velnių! Kiek galima kyboti tarp dangaus ir žemės? Metas pradėti kažką veikti.

O dėl Marielės - tegu sau putoja! Jeigu Hobas su ja miega, tai dar nereiškia, kad privalo gaminti tą nelemtąjį čili troškinį jos bičiulėms.

Be to, čili troškinys - brangus malonumas, ypač patiekiamas kaip pridera, su kukurūziniais paplotėliais, aštriais blyneliais bei pyragėliais iš kukurūzų miltų su mėsa ir prieskoniais. O visa tai yra brangu, kadangi čia, Paryžiuje, produktai meksikietiškiems patiekalams parduodami tik delikatesų parduotuvėse konservuoti arba šaldyti. Čia kažkodėl manoma, jog čili - delikatesas. Taigi ir kainuoja jis atitinkamai.

Hobas sugaišo beveik valandą, kol nusigavo iki "Sen Gabrielio" stoties. Na, tiek to. Reikia išsiaiškinti, kodėl Fošonas parinko pasimatymui tokią keistą vietą ir valandą. Pokštauja? Nepanašu į Fošoną - į savo darbą inspektorius visuomet žiūrėjo rimtai.

"Sen Gabrielio" stotyje nebuvo nė gyvos dvasios. Išlipęs iš antros klasės vagono Hobas nužingsniavo ilgu plytelėmis išklotu tuneliu, nuklijuotu cigarečių "Galuaz" bei "Prentan" reklamomis bei plakatais, siūlančiais praleisti atostogas "saulėtoje Martinikoje". Palei sienas rikiavosi ilgi mediniai suolai.

Ant vieno jų miegojo valkata, apsitaisęs operetės juokdario skarmalais; tamsiai raudonas nuo alkoholio veidas buvo apžėlęs dygiais rudais šeriais. Hobui einant pro šalį, valkata kažką sumurmėjo, bet Hobas nenugirdo - o jei ir būtų nugirdęs, veikiausiai nebūtų supratęs. Ar galima nesuprantamą vapaliojimą svetima kalba laikyti lemtingu ženklu? Hobas užlipo ilgais prišnerkštais laiptais ir išėjo į gatvę.

Šioje Paryžiaus dalyje jam dar neteko lankytis. Pastatai atrodė skurdūs ir apleisti. Žemai pakibęs mėnulis slėpėsi pilkoje migloje. Rūke sklaidėsi gintarinė žibintų šviesa. Gatvės buvo plačios. Keletas sutiktų praeivių panėšėjo į atvykėlius iš Šiaurės Afrikos - neaukšti vyriškiai beformiais pilkais ir rudais kostiumais. Gatvės buvo išdėstytos Paryžiui būdingu "žvaigždės" principu: nuo centrinės aikštės-ašies šakojosi keturios ar penkios gatvės-stipinai. Kitapus gatvės stovėjo policijos mikroautobusas. Greta - du policijos motociklai su įjungtais raudonai mėlynais švyturėliais. Fošonas veikiausiai bus ten. Hobas patraukė link mikroautobuso, stabtelėjo praleisdamas "Greitosios pagalbos" mašiną, kuri sustojo šalia motociklų.

Priėjo policininkas. Hobas paaiškino, kad Fošonas prašė jo atvažiuoti.

- Lukterėkite minutėlę, - paprašė policininkas. - Jis kaip tik baigia apklausą.

- Bet kas gi nutiko?

- Inspektorius papasakos jums viską, ką manys esant reikalinga.

Fošonui pasisekė: jis rado žmogžudystės prie "Sen Gabrielio" metro stoties liudininką. Netgi du liudininkus: senąjį Benė, buvusį "Lemjė" cirko maniežo inspektorių, dabar jau išėjusį į pensiją, ir Fabiolą, "guminę" mergaitę. Tiesa, Fabiolai buvo jau virš keturiasdešimties. Tačiau jos pailgame blyškiame veide nesimatė nė vienos raukšlės, o plaukai buvo supinti į ilgą mergišką kasą. Iškart krito į akis nepaprastas, tiesiog nežmogiškas tos moters grakštumas, tarytum ji būtų be kaulų. Fabiola buvo labai liesa, tikriausiai svėrė nedaugiau kaip šimtą svarų. Bet visi jos judesiai, netgi kai paprasčiausiai prisideg-

davo cigaretę, buvo tokie gracingi ir dailūs, kad Fošonui ji atrodė panaši į gyvatę. Lygūs juodi, žvilgantys plaukai suimti stora spalvinga gumute. Žydros akys, "kaspinėlio" formos lūpos, smailas smakras. Ant dešinės rankos didžiojo piršto - mažytis deimantas, be abejo, Benė dovana, nors iš kur senis gavo tiek pinigų - bala žino. "Lemjė" cirkas anaiptol negarsėjo dosnumu savo buvusiems darbuotojams. Pats Benė buvo stambus maždaug septyniasdešimties metų vyras žilais plaukais su dažų liekanomis. Pro retas plaukų sruogas švytėjo rausva strazdanota galvos oda. Kostiumas juodais ir baltais langeliais - ne visai kaip klouno, bet panašus - seniui buvo ankštokas, matyt, pastaruoju metu Benė dar labiau papilnėjo. Portretą užbaigė ugningos akys po sunkiais vokais bei žili ūsiukai, kuriuos jis nuolat glostinėjo.

Benė išėjo iš "Sen Gabrielio" stoties apie pusę devynių. Kartu su Fabiola. Buvo ketvirtadienis, ir jiedu grįžinėjo iš "Samarietės", kur drauge su kitais pagyvenusiais cirkininkais vaidino vaikams švento Eduardo, cirko globėjo, garbei. Diena buvo neįprastai šalta birželio mėnesiui, tad Benė užsivilko tvido kostiumą, o Fabiola - kotiko kailiu puoštą švarkelį, vienintelį daiktą, kurį sugebėjo pasiimti su savimi iš Rygos 1957 metais, kai pabėgo į Švediją, į Stavangerį.

- Iš pradžių, inspektoriau, nepastebėjau nieko neįprasto, - pasakojo Benė. - Čia, Sen Gabrielio rajone, žmogžudystės - negirdėtas dalykas. Čia gyvena neturtingi, bet padorūs žmonės. Dori darbininkai ir pensininkai, tokie kaip mudu su Fabiola. Ar jūs kada matėte mus arenoje, ką, inspektoriau?

- Deja, ne, - mandagiai atsakė Fošonas.

- Na, nesvarbu. Aš atrodžiau gana įspūdingai, galite manimi patikėti. O štai Fabiola buvo tikra žvaigždė! Odaliskos gracija...

- Ir ką gi jūs paskui pamatėte? - pertraukė senį inspektorius.

- Na, pirmiausiai išgirdau šūksnius. Nesakyčiau, kad labai išgąstingus. Tiesiog įprastos gatvės peštynės. Tai yra iš pradžių taip pamaniau.

- Papasakok apie arklį, - įsiterpė Fabiola. Jos balsas buvo skambus ir švelnus.

- Arklys čia niekuo dėtas, - prieštaravo Benė, tapšnodamas jos ranką. - Suprantate, inspektoriau, mes išgirdome šūksnius, paskui pamatėme bėgančius žmones, o dar po akimirkos gatve prašuoliavo arklys. Mes, suprantama, pamanėme, kad triukšmas kilo dėl arklio. Tik vėliau sužinojome, kad tai sendaiktininkas Šarnapas, kuris gyvena Sen Gabrielio gatvėje, o savo arklį laiko Furžerelio gatvėje - tai štai, tas Šarnapas kaip tik iškinkė arklį ir jau ketino nuvesti jį į gardą, pašerti, nuvalyti, pašnekinti - aš ir pats retkarčiais užsuku į jo arklidę, arkliai, žinote, veikia kažkaip raminančiai, ypač žmogų, visą gyvenimą praleidusį arenoje, šalia gyvūnų. Taigi būtent tas arklys dūmė pro mus paklaikęs iš išgąsčio, mat jį užkabino mašina. Mašina išlėkė iš už kampo, apsisuko ant dviejų ratų, dešiniuoju sparnu trinktelėjo vargšui Šarnapui į nugarą ir bloškė į akmeninę sieną. O prieš tai toji mašina įsirėžė į minią - aš pats šito nemačiau, bet ji partrenkė madam Sovjė, kuriai priklauso gatavų drabužių parduotuvė kvartalo gale, ir dar du žmones, man nepažįstamus. Girdėjau, kad visi jie liko gyvi, ir labai tuo džiaugiuosi, inspektoriau. Tai buvo tikras košmaras: minia klykia, trys žmonės guli ant grindinio, partrenkti automobilio, kuris vijosi vyriškį su šiaudine skrybėle. Taip, skrybėlė buvo šiaudinė, su blizgančia žalia juosta. Net keista, kokios smulkmenos krenta į akį pavojaus minutę. Aš ganėtinai aiškiai mačiau tą vyriškį - keliskart buvau sutikęs jį gatvėje. Bet kuo jis vardu, nežinau. Jis ne iš mūsų rajono. Man regis, užsienietis.

- Suprantate, automobilis vijosi būtent jį! - įsiterpė Fabiola. - Iš pradžių vienas, "Pežo", o paskui dar vienas, tokia maža vokiška mašinėlė. Kaip ji vadinasi, Andrė?

- "Poršė", - atsakė Benė. - 911-tasis. Labai išsiskiria iš kitų. O ir lekia kaip vėjas! Tikriausiai kai tave pervažiuoja tokia mašina, tai ypač kraupu.

- "Poršė" jo nepervažiavo, - prieštaravo Fabiola.

- Bet kaip stengėsi! Tačiau, tavo tiesa, "Poršė" vyriškio

nepervažiavo. Jis išėjo iš kavinės "Aržan" Sen Gabrielio gatvėje, ir staiga pasirodė tos mašinos. Skrybėlėtasis nėrė į nutekamąjį griovį. Tikriausiai susitrenkė petį, nes nukrito ant akmenų, bet užtat išgelbėjo gyvybę. Tiesa, neilgam. Jis, ko gero, tiesiog nespėjo pagalvoti, kad gali būti ir daugiau mašinų.

- Trečioji atlėkė iš priešingos pusės, - paaiškino Fabiola. - Tokia didelė!

- Man regis, 350-asis "Mersedesas", - patikslino Benė. - Vairuotojas tikriausiai pastebėjo, kaip skrybėlėtasis palindo po stovinčiu automobiliu, todėl pasuko savo "Mersedesą" tiesiai į jį. "Mersedesas" važiavo mažiausiai keturiasdešimties kilometrų per valandą greičiu ir rėžėsi į stovintį automobilį. Tiksliai nepamenu, kokios markės, atrodo, "Opelis". "Opelis" nuo smūgio išlėkė ant šaligatvio, o vyriškis su šiaudine skrybėle liko gulėti ant gatvės grindinio, panašus į vėžlį, kuriam nuplėšė kiautą. Beje, tuo metu jis buvo jau be skrybėlės. Skrybėlė nukrito jam nuo galvos, kai jis lindo po mašina.

- Šviesiaplaukis, su odine striuke - tikriausiai gana brangia, - įsiterpė Fabiola.

- Jis kelias sekundes tysojo ant žemės, kol atsipeikėjo. Paskui tikriausiai pamatė, kaip pirmoji mašina, "Porše", apsisuko, nes pašoko ant kojų ir metėsi bėgti. Visi metėsi bėgti. Ten buvo koks tuzinas žmonių. Kai kurie išėjo iš kavinės pažiūrėti, kas čia dedasi. Dvi mašinos nusivijo šviesiaplaukį. O paskui - net nebepamenu kaip - jos atsidūrė Sen Gabrielio aikštėje.

- Jos užvažiavo ant šaligatvio persekiodamos bėglį, - paaiškino Fabiola.

- Juk žinote tą aikštę, inspektoriau? Vidury yra kavinė, o šalia spaudos kioskas. Taigi mašinos ėmė sukinėtis po aikštę, o aikštėje yra dar skveriukas su suoleliais. Visai nedidelis skveriukas, vos keli platanai. Ir dar autobuso stotelė. Bėglys puolė link skveriuko. Aikštėje buvo ir daugiau žmonių, tačiau mašinų vairuotojai šių visai nepaisė. Jie paprasčiausiai vertė žmones iš kojų, stengdamiesi pasiekti tą šviesiaplaukį. Visai kaip kaubojai, mėginantys atskirti karvę nuo bandos! Žinote,

kaip kine rodo. Mašinos vijosi bėglį, o tas spruko nuo jų, sukinėdamasis tarp suoliukų. Persekiotojai lėkė tiesiog per skverą ir gerokai aplamdė savo mašinas. Tačiau šviesiaplaukis neprarado narsos. Jis kiek pasisukiojo tarp suoliukų, o paskui nutaikė progą ir pamėgino pasprukti per bulvarą. Bet persekiotojai jį pavijo!

Tą akimirką priėjo žandaras, atidavė pagarbą inspektoriui ir pasakė:

- Štai, inspektoriau. Radau nužudytojo striukės kišenėje. - Ir padavė Fošonui užrašų knygelę odiniais viršeliais.

- Pravers, - linktelėjo Fošonas, slėpdamas knygelę kišenėje.

- Ir dar šitą, - tęsė žandaras. - Nužudytasis laikė jį rankoje.

Žandaras ištiesė Fošonui mažytį žalią buteliuką iš kažko, panašaus į nefritą.

4 skyrius

- A, Hobai! Malonu jus matyti.

Fošonas kaip visada buvo apsirengęs nepriekaištingai ir senamadiškai. Apvalus inspektoriaus veidas atrodė be galo rimtas. Plona viršutinė lūpa bylojo apie santūrumą, putni apatinė - apie aistringą prigimtį, o gal apie polinkį į rajumą. Skvarbios rudos akys tarytum švietė iš vidaus.

- Ar negalėtumėte atpažinti vieno asmens? - paklausė inspektorius.

- O kodėl aš?

- Todėl, kad jis svetimšalis ir, iš visko sprendžiant, gyveno Ibicoje.

- Iš ko sprendžiant?

- Mes turime to žmogaus pasą. O dėl Ibicos - jis turėjo šiaudinę rankinę su išsiuvinėtu užrašu "IBICA". Kaklą buvo apsirišęs skarele, atrodo, ispaniška. Ir marškiniai ispaniški.

- Ibicoje kasmet apsilanko nemažiau kaip milijonas turistų.

- Galbūt jis nuolatinis tenykštis gyventojas, kaip ir jūs.

- Ten gyvena tūkstančiai žmonių, inspektoriau, ir daugumos jų aš, deja, nepažįstu. Bet tiek jau to, jei norite, galiu žvilgtelėti.

- Būčiau jums labai dėkingas.

- O kas gi nutiko? Eismo nelaimė? - paklausė Hobas, tik dabar pastebėjęs paskubomis statomą policijos užkardą. - Klausykite, jeigu tai nelabai svarbu, galima, aš nežiūrėsiu? Šįvakar turėjau gaminti čili troškinį, bet, jei teisingai jus suprantu, tai, kas yra šitoje "Greitojoje", visiškai sugadins man apetitą!

- Man regis, Hobai, būdamas privatus detektyvas jūs neturėtumėte taip bijoti kraujo, - pareiškė Fošonas. Inspektorius kalbėjo taisyklinga anglų kalba, be jokio akcento, ir netgi ganėtinai vaizdingai, bet visgi buvo akivaizdu, kad jis svetimša-

lis.

- Gal jums pasirodys keista, - atsakė Hobas, - bet netgi amerikiečiai detektyvai ne itin mėgsta braidyti po kraują.

- "Braidyti po kraują"... - mąsliai pakartojo Fošonas. - Gražiai pasakyta! Lyg Šekspyro dramoje. Bet tiek to. Eime, Hobai. Tai išties svarbu.

Lavoną pernešė ant šaligatvio ir uždengė žaliu brezentu. Šalia stovėjo du policininkai su guminėmis lazdomis prie diržų. Ant brezento sublizgo lietaus lašeliai. Ore tvyrojo dyzelinio kuro ir benzino kvapas. Rūkas tirštėjo, dulksna smarkėjo. Fošonas pastovėjo, supdamasis nuo pirštų ant kulnų, paskui pasilenkė ir įgudusiu mostu nuklojo brezentą.

Po juo gulėjo šviesiaplaukis trisdešimt penkerių - keturiasdešimties metų vyriškio lavonas. Balti marškiniai be kaklaraiščio, krūtinė aptaškyta krauju ir purvu. Gelsvai rudos kelnės, balti sportiniai batai. Ant kaklo - stora auksinė grandinėlė. Hobas pasilenkė, norėdamas geriau ją apžiūrėti. Ant grandinėlės kabėjo auksinė moneta, kurioje buvo iškalti du leopardai, pasiruošę šuoliui. Hobas pažvelgė į negyvėlio veidą. Jis buvo sudaužytas, bet atpažįstamas.

5 skyrius

Fošono kabinetas buvo panašus į banką akmeniniame pastate, užimančiame didžiąją kvartalo dalį tarp d'Anfer ir Kleber gatvių. Prie įėjimo į pastatą, tarp dviejų bronzinių įstiklintų durų, rūkė keletas policininkų. Dauguma Paryžiaus naktinių patrulių budėjo senojoje policijos nuovadoje šalia Deputatų rūmų. Fošono skyrius neužsiiminėjo eiliniais nusikaltimais - apiplėšimais, muštynėmis, šeimyniniais nesutarimais. Tai žandarų veiklos sritis. Fošonas ir jo žmonės medžiojo stambesnius žvėris. Į nacionalinio saugumo valdybą būdavo nukreipiamos tik tos bylos, kurios galėjo turėti tarptautinę reikšmę. Didžiuma jų po to keliaudavo į atitinkamus departamentus. Eilinėmis eismo nelaimėmis Fošonas nesidomėjo - tuo labiau įvykusiomis tokiame Paryžiaus užkampyje, kaip Sen Gabrielis.

Hobas žingsniavo greta inspektoriaus, atsilikęs per pusę žingsnio. Jis buvo visa galva aukštesnis už Fošoną - tiksliau, puse galvos, nes vaikščiojo pakumpęs. Jiedu praėjo plačiu centriniu koridoriumi su kabinetais abiejose pusėse. Kai kurie iš darbuotojų, kurie sėdėjo vienmarškiniai už rašomųjų stalų, kėlė galvas ir linkčiojo inspektoriui. Fošonas jiems nelinkčiojo, tik kažką bambėjo po nosimi. Pagaliau priėjo liftą, prisiglaudusį prie prašmatnių dvigubų marmurinių laiptų. Mažytė kabina labiau priminė spintą. Fošonas seniai skundėsi, kad liftas pernelyg ankštas ir lėtas. Tačiau ministerija atsakinėjo, kad įrengti naują nėra galimybės, kadangi tam reikėtų nugriauti dvi, o gal net tris marmurines kolonas, puošiančias pirmojo aukšto vestibiulį. O jų nugriauti negalima, nes pastatas paskelbtas nacionalinės reikšmės architektūros paminklu.

Kol jie kilo į ketvirtą aukštą, Fošonas nekalbėjo. Niūniavo kažką po nosimi, supdamasis ant kulnų ir spoksodamas į lubas, tartum tikėdamasis, kad jose staiga išryškės nusikaltėlio fizionomija. Ketvirtame aukšte jiedu išlipo ir pasuko į kai-

rę. Dabar pirmas žingsniavo Hobas - jis jau buvo čia lankęsis ir žinojo kelią. Visame aukšte švietė viena vienintelė lemputė koridoriaus gale. Fošono kabinetas buvo paskutinis kairėje pusėje. Durų inspektorius niekada nerakindavo. Ant stalo degė lempa žaliu gaubtu. Nusviedęs skrybėlę ant lentynos šalia skėčio, Fošonas įsitaisė už stalo ir parodė Hobui į kėdę.

- Senokai mudu nesimatėme, Hobai, - tarstelėjo inspektorius. - Kaip gyvuoja jūsų agentūra?

Tiesą sakant, Fošonas apie "Alternatyvios seklių agentūros" reikalus - tiksliau, apie jų nebuvimą, - žinojo daugiau negu bet kuris iš agentūros darbuotojų, įskaitant jos savininką ir vyriausiąjį seklį Hobą Drakonianą. Ir Hobas žinojo, kad Fošonas tai žino.

- Agentūros reikalai kuo puikiausi ir mano reikalai kuo puikiausi, ir apskritai viskas nuostabu, - atkirto Hobas. - Prašyčiau iškart eiti prie reikalo.

- Kokio reikalo? - pasidomėjo Fošonas, nutaisęs kuo nekalčiausią miną.

- Velniai rautų! - neištvėrė Hobas. - Liaukitės paikiojęs, Emili. Jūs iškvietėte mane į Sen Gabrielį, paskui atsitempėte čionai. Prašau paaiškinti, kokio velnio jums reikia, ir paleisti mane namo.

- O, kokie mes karingi! - nusišaipė Fošonas. - Nejau taip nekantraujate grįžti pas savąją Marielę?

- Nesakyčiau, kad labai, - prisipažino Hobas. - Šįvakar turėjau gaminti savo garsųjį čili troškinį visai miniai poniučių iš leidybinių sferų...

- Vadinasi, Marielė jūsų laukia? Na, nieko, paaiškinsite jai, kad jus užlaikė policijoje svarbiu reikalu.

- Jūs prastai pažįstate Marielę, jei manote, kad toks menkniekis pateisins mane jos akyse, - paprieštaravo Hobas.

- Man derėjo iškart įspėti jus apie tos damos būdą.

- Tai kokio velnio neįspėjote?

- Nesikarščiuokite, - sudraudė jį Fošonas. - Žinote, Hobai, kas man jumyse nepatinka? Jūs visai neišmanote plepėjimo meno. Ar esate perskaitęs bent vieną detektyvinį romaną?

Faraonas ir privatus seklys pirmiausia turi pasišnekučiuoti apie šį bei tą. Faraonas visuomet eina prie reikalo aplinkiniais keliais.

- Man nėra kada skaityti detektyvinius romanus, - atrėžė Hobas. - Aš pernelyg užsiėmęs agentūros reikalais.

- O laisvalaikiu?

- Skaitau Prustą.

- Kas buvo tas vyrukas po brezentu?

- Stenlis Baueris.

Fošono veidas ištįso.

- Na, kas gi taip daro, Hobai! Jūs turėjote pasakyti, kad matėte jį pirmą kartą gyvenime - nors aš spėjau pastebėti, kaip išsiplėtė jūsų akys, - paskui turėjote numykti, kad galbūt ir buvote keliskart jį sutikęs, ir taip toliau, ir tik galiausiai prisipažinti, kas tas žmogus - jūsų brolis, prieš daugelį metų pradingęs be žinios.

- Inspektoriau Fošonai, liaukitės kvailiojęs! O jeigu jau taip norite pakvailioti, nusiveskite mane į restoraną ir pavaišinkite sočiais pietumis.

- Nejaugi Marielė jūsų nemaitina?

- Mudu susitarėme, jog išlaidas dengsime per pusę. O aš neturiu pinigų.

- O kaipgi jūsų garsusis čekis iš Amerikos?

- Dar negavau.

Fošonas užjaučiamai šyptelėjo.

- Tai ką, Marielė išlaiko jus?

- Ką jūs! Tai prieštarautų jos principams. Išlaikyti jauną vyrą? Nė už ką! Marielė perka maistą sau vienai ir apsimeta mananti, jog aš maitinuosi už savo pinigus.

- O jūs ką darote?

- Laukiu, kol ji užmigs. O tada suvalgau likučius. Trijų dienų senumo avieną ar veršieną sustingusiuose taukuose. Neapsakomas malonumas. O desertui - apipelijęs sūris.

- Mielas drauge, priimkite mano nuoširdžią užuojautą. Moters sugebėjimas žeminti vyrą prilygsta tik vyro sugebėji-

mui taikytis su pažeminimu.

- Kas taip pasakė, Larošfuko?

- Ne-e, tiesą sakant, mano tėtušis. Jis porindavo smagias istorijas apie arabų šokėjas, kurios ateidavo pas juos į stovyklą prie Sidi Bel Abeso.

- Mielai jų paklausyčiau, - atsiliepė Hobas. - Ypač gurkšnodamas baltą vyną restorane "Pjė diu Košon".

- Tai sakote, Stenlis Baueris.

- Taip, vardas iškilo mano atmintyje. Gaila, kad nieko daugiau neprisimenu.

- O kur judu susipažinote?

- Tiesiog visai išlėkė iš galvos! - atsakė Hobas, stuksendamas sau per kaktą. - Sakoma, kad alkis silpnina atmintį.

- Hobai! - pratarė Fošonas jau ne juokaudamas, o grėsmingu tonu. - Nereikia su manimi žaisti!

- Tai frazė iš vieno jūsų mėgstamų detektyvinių romanų? - pasidomėjo Hobas. - O kodėl man su jumis nepažaidus? Aš noriu ėsti, o grįžti į Monparnaso bulvarą ir pagaminti čili troškinį, kaip matau, jau nebespėsiu. Kažin kodėl jūs, prancūzai, manote, jog čili - delikatesas?

- Mes visada painiojame egzotiką su malonumu, - atsakė Fošonas. - Tai mūsų išskirtinis sugebėjimas.

- O Viešpatie! - Hobas panarino galvą ant rankų.

- Vargšelis! - tarė Fošonas. - Gerai, daugiau nebekankinsiu jūsų. Eime. Galbūt pašteto lėkštė atgaivins jūsų atmintį.

- Pridėkite dar antienos filė, - pridūrė Hobas, - ir aš papasakosiu jums, kas nutiko teisėjui Kreiteriui!

- *Comment?** - paklausė inspektorius, nei iš šio, nei iš to staiga prakalbęs prancūziškai.

Į "Pjė diu Košon" jie nenuėjo. Fošonas nusivedė Hobą į aludę "Lip" - mat staiga užsimanė *choucroute garnie*. Beje, "Lip" tik vadinosi alude, o iš tikrųjų buvo senas pagarsėjęs restoranas Sen Žermeno bulvare, priešais "De Mago". Tai buvo tikri rūmai: patamsėję senoviniai veidrodžiai, krištoliniai

*Ir kas gi? (pranc.)

šviestuvai, gintarinė lempų šviesa, padavėjai su smokingais ir prašmatni publika - tiesa, pastaruoju metu darėsi vis sunkiau atskirti ją nuo publikos, kuri tik mėgino atrodyti prašmatniai. Ir, be abejo, neišvengiami turistai vokiečiai, neišvengiami turistai anglai bei visokie kitokie turistai, palaipsniui tampantys neišvengiami - ypač japonai. Hobas taip pat užsisakė *shoucroute*. Jam atnešė didžiulę lėkštę sočios kiaulienos, gausiai pagardintos prieskoniais, su bulvėmis ir raugintais kopūstais. Kada ir kaip prancūzai spėjo pamėgti vokiškas dešreles bei raugintus kopūstus, tebėra paslaptis. Apie tai nekalbama nė viename "Turistų vadove".

Fošonas užsakė baltojo bordo. Ir Hobas mintyse širdingai padėkojo Dievui už tai, kad šis sukūrė Prancūziją, kur netgi policijos tardymai vyksta prie vyno taurės.

- Na, tai ką gi jūs galite pasakyti apie Stenlį Baueri? - pasidomėjo Fošonas.

- Apie ką tokį? - nusistebėjo Hobas.

- Apie žmogų, kurį atpažinote.

- Atpažinau? Aš? Klausykite, Emili, o kas, jeigu aš visa tai išgalvojau? Tyčia, kad patekčiau į "Lip".

- Hobai, tai visai nejuokinga.

- Aš maniau, jūs norite, kad visaip išsisukinėčiau nuo tiesaus atsakymo ir dažniau nukrypčiau į lankas kaip privatūs sekliai romanuose. Ar, išskyrus cirkininkus, dar kas nors ką nors matė?

- Liudininkų nėra. Mes, be abejo, apklausėme žmones kavinėje "Arzan", kur Stenlis Baueris sėdėjo prieš tai, kai jį nužudė. Pakalbėjome su savininku, kuris juos aptarnavo.

- Juos?

- Prieš pat mirtį Baueris šnekėjo su kažkokiu tipu.

- Su kokiu tipu? Kaip šis atrodė?

- Jis sėdėjo šešėlyje. Kavinės savininkas jo gerai neįžiūrėjo. Tiesiog kažkoks vyras. Jis išėjo. Netrukus po to išėjo ir Baueris. Ir tada pasirodė mašinos.

- O apie tą kitą vyrą daugiau nieko nesužinojote? Plaukų

spalva? Ūgis?

- Jis sėdėjo. Ir buvo su skrybėle. Kavinės savininkas net skrybėlės neįstengė apibūdinti.

- Puiku! - pareiškė Hobas. - Ir dėl šito aš praleidau vakarėlį?

- O kada turi ateiti svečiai? - pasidomėjo Fošonas.

- Atsiprašau?

- Na, Marielės svečiai, kuriems jūs turėjote gaminti čili.

- Tikriausiai kaip tik dabar renkasi, - atsakė Hobas, kuris tą akimirką įgudusia ranka vyniojo kvapnius, vyne išmirkytus kopūstus apie rausvą kiaulienos gabalėlį prieš dėdamas jį į burną, užkąsdamas traškia batono riekele ir užgerdamas vyno gurkšniu.

- Arba jūs man tuoj pat viską papasakosite, arba aš iškviesiu žandarą, kuris palydės jus namo, - pareiškė Fošonas. - Ir jūs dar spėsite ištroškinti savąjį čili.

- Jūs nepadarysite šito, inspektoriau! Juk tikrai nepadarysite?

- Prancūzų policijos žiaurumas tiesiog netelpa į anglosaksų suvokimo rėmus, - pašaipiai atšovė Fošonas, labai patenkintas savimi. Tada padėjo servetėlę ant stalo ir ėmė palengva stotis.

Hobas sugriebė jį už rankos. Fošonas iškart atsisėdo.

- Jūs mėgstate juokauti, inspektoriau, o pats juokų nesuprantate!

- Pasakokite apie Bauerį.

- Anglas. Maždaug keturiasdešimties metų. Nebuvo mano artimas bičiulis. Susipažinome prieš porą metų Ibicoje. Jis ten turėjo draugų. Pas kažką viešėjo... Palaukite, tuoj prisiminsiu... Taigi pas Eliotą Ternerį, aktorių.

- Jūs pažįstate Ternerį? - pertraukė Hobą Fošonas.

- Aha. O ką?

- Neseniai Monparnaso kino centre žiūrėjau filmų, kuriuose jis vaidino, retrospektyvą. Ar jis iš tiesų toks nenaudėlis kaip jo herojai?

- Ne, daug blogesnis.

- Kalbama, kad jis baisus mergišius.

- Melas. Užkietėjęs gėjus.

- Tikrai? Filmuose jis nuolat rėžia sparną apie kieno nors žmoną.

- Gyvenime jis nuolat rėžia sparną apie kieno nors sūnų.

- Tai Stenlis Baueris buvo jo bičiulis?

- Tikriausiai. Kaip jau sakiau, Baueris viešėjo Ternerio viloje San Chosė. Nedažnai matydavau juos drauge. Nežinau, ar tikrai jiedu buvo draugai, ar tiesiog Baueris šantažavo Ternerį.

- O kuo vertėsi tasai Baueris?

- Kad jis lyg ir niekuo ypatingu nesivertė. Gal gyveno iš šeimos pajamų. Bent jau pats Baueris leisdavo taip manyti.

- Leisdavo manyti?

- Na, jeigu taip galima pasakyti. Baueris dažnai vaišindavo gėrimais "El Kabaljo Negro" lankytojus ir girdavosi savo šeimos ryšiais bei tuo, kad jo senelis buvo artimas Eduardo VII bičiulis. O gal kokio nors kito Eduardo, tiksliai nepamenu. Bet visa tai jis pasakodavo amerikiečiams. Jeigu užeigoje būdavo anglų, Baueris paprastai prilaikydavo liežuvį. Nežinau, ar jis tiesiog pūtė miglą į akis, ar tai buvo išgirtasis angliškas humoras, toks subtilus, kad beveik nepastebimas.

- Jūs žinojote, jog Stenlis Baueris prekiavo narkotikais?

Hobas papurtė galvą.

- Dabar bent aišku, kodėl jūs juo susidomėjote! Jūs įsitikinęs, kad informacija teisinga?

- Nužudytasis turėjo buteliuką su narkotikais, kuriuos platino. Tai nauja narkotikų rūšis, neseniai aptikta Niujorke. Ar žinote, kas yra "soma"?

- Pirmąsyk girdžiu.

- Ir ne tik jūs. Bet netrukus ji ims plisti. Norėčiau užsiimti ja anksčiau, negu tai įvyks. Ar matėtės su Baueriu po to, kai jis viešėjo Ibicoje?

- Ne.

- Netgi lankydamasis Londone?

- Juk sakau, kad ne! Jis man nepatiko. Vienas iš tų pasipūtėlių, kurie turi bjaurų įprotį žvengti visa gerkle. Tipiškas Vudhauzo herojus. Mudu su Baueriu neturėjome nieko bendro.

- Bet kiti, be abejo, laikė jį šauniu vyruku?

- Dėl skonio nesiginčijama. Ypač su kai kuriais.

- Ką, pavyzdžiui, galvoja apie jį Naidželas Vitonas?

- Kodėl jums nepaklausus paties Naidželo? Ir kodėl jums staiga parūpo jo nuomonė? Ar tik neketinate apkaltinti Naidželą tuo, kad jis aprūpino Stenlį Bauerį naujais narkotikais, o paskui jį nugalabijo?

Fošonas nudavė neišgirdęs Hobo klausimų. Jo žvilgsnis klaidžiojo po ryškiai apšviestą restorano salę. Tai buvo vienas iš nemaloniausių inspektoriaus įpročių, bent jau Hobo manymu: nukreipti dėmesį kitur, vos tik paliečiami itin svarbūs dalykai. Hobas numanė, kad inspektorius daro tai tyčia, siekdamas savo tikslų. Viena iš daugelio atidirbtų Emilio Fošono kaukių. Tikrojo savo veido jis nerodė niekam. Kažin ar jis išvis turėjo savo tikrąjį veidą?

- O ką pastaruoju metu veikia Naidželas? - pasidomėjo Fošonas. - Senokai jo nemačiau.

Hobas apmaudžiai dėbtelėjo į inspektorių.

- Atrodo, kad siūlote man išduoti geriausią draugą už dubenį vokiškų troškintų kopūstų, suvalgytų paryžietiškoje prabangoje. Tapti masalu, už kurio turėtų užkibti jums reikalingas žmogus. Tikriausiai išmokote šito iš savo mėgstamųjų romanų? Ką gi, džiaugiuosi, galėdamas jums pasitarnauti... Naidželas užsiima tuo pačiu kaip visada: prekiauja narkotikais Honkonge, plėšia bankus Valparajise. Spėju, kad jis bus prikišęs nagus prie politinės žmogžudystės, įvykdytos prieš mėnesį Monpeljė. Juk pažįstate Naidželą - niekaip nenustygsta vietoje.

- Dabar ne laikas juokauti, bet aš vertinu jūsų humorą, - atrėžė Fošonas.

- Ačiū. Aš tik stengiausi palaikyti pokalbį.

- Gal norite ko nors išgerti prieš pratęsdamas šią temą? Espreso? Jums dvigubą?

- Na, štai, dabar jūs kalbate kaip Marlio šmėkla, - burbtelėjo Hobas.

Fošonas akimirkai susimąstė.

- Taip, šįkart pataikėte. Aš parodžiau jums Praėjusias Kalėdas jūsų velionio draugo Stenlio Bauerio lavono pavidalu...

- Ir ką gi aš pamatysiu per Būsimas Kalėdas?

- Padavėjau! - Fošonas sustabdė gunktelėjusį plinkantį vyriškį, skubantį pro šalį su padėklu rankoje. - Du konjako ir du dvigubos espreso kavos. Ir sąskaitą prašyčiau.

- Jokios sąskaitos, inspektoriau! Įstaiga vaišina!

- Perduokite įstaigai mano padėką, - atsakė Fošonas, - ir tuo pačiu perduokite, kad už šį nerangų mėginimą įbrukti man kyšį aš pasistengsiu pačiu artimiausiu laiku atsiųsti čionai patį priekabiausią sanitarijos inspektorių. Tegu laukia.

- Inspektoriau! Mes tik norėjome padaryti jums malonumą! Patikėkite... Inspektoriau, jeigu aš taip pasakysiu, mane išmes iš darbo!

- Tuomet tiesiog atneškite užsakymą, - paprašė Fošonas. - Ir sąskaitą.

Nedidukas padavėjas lengviau atsiduso ir nubėgo.

- Drobė, aliejus: "Nepaperkamasis inspektorius Fošonas rūsčiai atsisako nemokamų pietų"! - nusišaipė Hobas. - Nuostabu! Aš sužavėtas! Tai kaip ten su Būsimom Kalėdom?

- Tuoj parodysiu, - pažadėjo Fošonas. - Hobai, aš tikiuosi jūsų pagalbos šioje byloje. Netgi reikalauju. Sužinokite apie Stenlį Bauerį viską, kas įmanoma. Kam buvo naudinga juo atsikratyti? Regis, nusikaltimas buvo ganėtinai kruopščiai suplanuotas. Ir pasidomėkite ta "soma".

- Gerai jau, gerai. O kuo jūs man atsilyginsite?

- Tiesiog neatimsiu iš jūsų leidimo užsiimti jūsiškiu netikusiu amatu. Nors mano viršininkas jau seniai siūlo tai padaryti. Hobai, aš nejuokauju! Jūs turite ryšių Ibicoje. Galite išsiaiškinti viską, kas reikalinga. O tuo tarpu ar nenorėtumėte

paskambinti Marielei ir pranešti, kad užtruksite?

- Kad ją kur galas! - numojo ranka Hobas. - Tegu sau pūkščia!

- Jūs narsus žmogus, Hobai Drakonianai! - šyptelėjo Fošonas.

6 skyrius

Kitą rytą, vos spėjęs pranešti apie Bauerio mirtį jo artimiausiam giminaičiui, broliui, gyvenančiam Anglijoje, Fošonas sulaukė skambučio iš Niujorko policijos. Skambino leitenantas Gerigas, su kuriuo Fošonas jau buvo keliskart kalbėjęs. Jiedu keisdavosi informacija ir bendradarbiavo kovoje su tarptautiniu narkotikų verslu, apeidami Interpolą, apie kurį abu buvo ganėtinai prastos nuomonės.

Pažėręs oficialių mandagybių tiradą, Gerigas perėjo prie reikalo:

- Štai dėl ko skambinu, Fošonai. Turiu čia įdomų atvejį ir norėčiau žinoti, ar jums nepasitaikė kas nors panašaus. Iš pradžių pamaniau, kad tai opiumas...

* * *

Jeigu jūs esate Niujorke ir jums reikalingas opiumas, važiuokite į Čainatauną, kinų kvartalą. XIX amžiaus pradžioje Kinija du kartus kariavo su Anglija būtent dėl opiumo - nenorėjo įsileisti jo į šalį. Tačiau anglai nenusileido. Juk reikėjo kažkur realizuoti indiškųjų aguonų plantacijų produkciją! O paprastiems kinams opiumas patiko. Iš pradžių opiumo prekybos sostine buvo Kantonas, paskui Šanchajus, dar vėliau Honkongas. Bet septintajame praėjusio amžiaus dešimtmetyje situacija pasikeitė. Kam gaišti laiką su opiumu - prisidegti pypkę, įtraukti porą dūmų, paskui pypkę iškratyti ir vėl pradėti viską iš pradžių, - jeigu galima išgauti daug stipresnį poveikį iš heroino? Pagaminti heroiną visai nesudėtinga, o jo rinka kur kas platesnė negu opiumo. Paskui į madą atėjo kokainas, ir natūraliųjų narkotikų laikai baigėsi. Dvidešimtame amžiuje pagrindiniais opiumo prekybos centrais tapo dešimtys kinų kvar-

talų, išmėtytų po visą pasaulį. Ten galėjai gauti ir kitų egzotiškų natūraliųjų kvaitalų. Todėl leitenantas Gerigas visai nenustebo sužinojęs, kad vienoje iš lindynių, kurios Četem-skvero rajone dygo kaip grybai po lietaus - tik spėk skaičiuoti! - rastas žinomas asmuo, miręs nuo narkotikų perdozavimo.

- Bet tai buvo ne opiumas, - pareiškė Gerigui seržantas, pirmasis atvykęs įvykio vieton. Jiedu stovėjo ties rytinio Brodvėjaus ir Klinton-strito kampu, ir jų veidai policijos švyturėlių šviesoje darėsi pakaitom tai mėlyni, tai raudoni.

- Iš kur jūs žinote? - nustebo Gerigas.

- Užtenka pažvelgti į tą žmogėną, - atsakė seržantas. - Vaizdas ne itin malonus, bet pamokantis. Jis 15-A bute.

Gerigas įėjo į laiptinę, užkopė laiptais iš penkių pakopų, abipus kurių puikavosi dvi šiukšliadėžės, iki viršaus prigrūstos supuvusių apelsinų ir kiniškų laikraščių. Durys su išdaužtu stiklu, užtrauktu tankiu metaliniu tinklu, buvo atrakintos. Už durų - ilgas koridorius. Ant grindų suskilinėjęs linoleumas, lubų dažai atsilaupę, blausios gal keturiasdešimties vatų lemputės. Prie laiptų stoviniavo dvi senos kinės. Jos kažką sučiauškėjo leitenantui, rodydamos į viršų. Gerigas ėmė kopti nušiurusiais laiptais. Nykūs koridoriai, vaikiūkščiai įžambiomis juodomis akimis, dirsčiojantys iš už durų, užkabintų grandinėle. Gerigo skrandis kaipmat užprotestavo - leitenantui vos prieš mėnesį operavo išvaržą. Tokiomis akimirkomis,kaip ši jis neįžvelgdavo savo profesijoje visiškai jokios romantikos. Dar vienas aukštas - ketvirtas, ar ką? Mirtis nepaiso tokių smulkmenų, kaip vyresniojo policijos leitenanto išvarža. Jau nekalbant apie varikozinį venų išsiplėtimą. Penktajame aukšte jo laukė dar vienas kinas - vidutinio amžiaus vyriškis su netvarkingu baltu kostiumu ir panama ant galvos.

- Ten, - pasakė jis Gerigui, rodydamas į atviras duris koridoriaus gale.

- O jūs kas toks? - pasidomėjo Gerigas.

- Misteris Li, namo savininko įgaliotinis. Man paskambino vienas iš gyventojų, ir aš nedelsdamas atvažiavau.

- Iš kur?

- Iš Staivezentauno.

- Nieko sau, jūs atkakote greičiau, negu aš iš Pirmosios nuovados!

Gerigas patraukė link pravirų durų. Kinas baltu kostiumu nusekė iš paskos.

- Leitenante, ar negalėtumėte skirti man minutėlę prieš įeidamas? - paprašė jis.

Gerigas atsigręžė. Jis buvo tvirtas, augalotas vyras, beveik dvigubai stambesnis už Li ir tikrai visa galva aukštesnis.

- Ko norite, Li?

- Noriu tik pasakyti, kad nei namo savininkas, nei gyventojai niekaip nesusiję su šiuo įvykiu.

- Ar ne per anksti pradedate išsisukinėti? - paklausė Gerigas. - Regis, jums dar niekas nepateikė jokių kaltinimų.

- Dar nepateikė, - atsiduso Li. - Bet juk pateiks.

Gerigas įžengė pro 15-A buto duris. Kambarys, kuriame jis atsidūrė, akivaizdžiai atspindėjo kažkieno rojaus viziją. Grindys užtiestos raudonai mėlynu turkišku kilimu. Sienos išklijuotos aksomą imituojančiais popieriniais apmušalais, kuriuose buvo pavaizduoti Rytų išminčiai aukštomis kepurėmis, einantys per upę tiltu. Palei dvi sienas pūpsojo ilgos žemos kušetės. Palubėje - krištolinis sietynas, metantis ant sienų daugybę skaisčių šviesos "zuikučių". Kambarys nebuvo labai erdvus, bet jį tarytum praplėtė didžiulis veidrodis per visą sieną. Du žemi įmantriai išdrožinėti staliukai iš poliruoto riešutmedžio. Greta vienos iš kušečių - žurnalų stovas. Jame du naujausi "Playboy" numeriai, atsakantys į tradicinį klausimą: kuo jūs užsiimate bandydamas naują narkotiką?

- Jaukus butukas, - tarstelėjo Gerigas. - Ar daug čia tokių?

- Šitas vienintelis, - atsakė Li. - Bet juk nėra nieko nusikalstamo tame, kad žmogus įsirengia butą taip, kaip jam pa-

tinka?

- Butas priklausė velioniui?

- Ne, velionis nuomojo jį iš misterio Achmadžio, namo savininko.

- Achmadis? Italas, ar ką?

- Iranietis.

- Ir jam priklauso namas Čainataune?

- O kas čia nuostabaus? - gūžtelėjo pečiais Li. - Mūsų laikais Amerikoje viskas priklauso užsieniečiams.

Gerigas paprašė paaiškinti, kaip rašoma namo savininko pavardė, ir užsirašė ją bei adresą į užrašų knygelę.

- Jūs matėte velionį?

- Mačiau.

- Tai ne misteris Achmadis?

- Ne, sere. Tikrai ne. Tai buto nuomininkas.

- Ar turite misterio Achmadžio namų telefoną?

- Žinoma. Tik jūs jo nerasite namie. Misteris Achmadis išvykęs su reikalais.

- Į Iraną?

- Į Šveicariją.

- Vis tiek padiktuokite.

Užsirašęs telefoną Gerigas pasakė:

- Vadinasi, jūs čia už viską atsakingas.

- Klausykite, leitenante! Aš tik namų valdytojas. Mane nusamdė ne tam, kad ką nors žudyčiau.

- Velionio pavardė?

- Irito Mutinamis.

- Iranietis?

- Japonas.

- Japonas Čainataune?

- Daugelis šį rajoną laiko prestižiniu.

Gerigas ėmė apžiūrinėti butą. Policija jau atliko kratą, tačiau patikrinti dar sykį tikrai nepakenks. Šiukšlių krepšyje blizgėjo skaisčiai žydro celofano kvadratėlis, suglamžytas taip,

tarytum anksčiau buvo apvyniotas apie golfo kamuoliuko dydžio rutuliuką. Šokolado įpakavimas? Būna tokių šokoladinių rutuliukų... Gerigas įdėjo celofano skiautę į maišelį, skirtą daiktiniams įrodymams, ir tęsė patikrinimą.

Kampe stovėjo elektrinis židinys su dirbtine liepsna. Gerigas kyštelėjo tenai ranką, kiek panaršė ir apčiuopė kažką glotnų bei vėsų. Buteliukas iš kažko skaidraus ir žalio, panašaus į nefritą, maždaug keturių colių ilgio, atkimštas, tuščias. Gerigas prisikišo buteliuką prie nosies ir pauostė. Šleikštokas salsvas kvapas, visiškai nepažįstamas.

- Kas tai, kažkokie kiniški smilkalai? - paklausė Gerigas, tiesdamas buteliuką Li.

Tas pauostė. Glotniame kino veide atsispindėjo neapsimestinis sutrikimas.

- Net neįsivaizduoju, kieno tai kvapas.

- Tai nefritas? - paklausė leitenantas, iškeldamas buteliuką prieš šviesą.

Li gūžtelėjo pečiais.

- Neturiu supratimo. Aš domiuosi tik beisbolu. Bet pažįstu vieną vyruką, kurio būtų galima paklausti.

- Aš irgi tokį pažįstu, - atsakė Gerigas. - O ar seniai šitas... - leitenantas žvilgtelėjo į užrašų knygelę, - ar seniai šitas Mutinamis čia apsigyveno?

- Prieš nepilnus metus, - pasakė Li. - Mano sąrašuose jis nuo vasario pradžios.

- Ar kartais nežinote, kuo jis vertėsi?

- Studentas. Bent jau taip jis parašė registracijos knygoje.

- Kas pas jį lankydavosi?

- Neturiu supratimo. Mano darbas - rinkti nuompinigius ir remontuoti namą. Gyventojų aš neseku.

Li apsigręžė, ketindamas eiti sau. Gerigas taip staigiai pastvėrė jį už peties, kad mažasis kinas susverdėjo ir būtų nukritęs, jeigu leitenantas nebūtų jo prilaikęs.

- Li! - pareiškė Gerigas. - Man visai nesinori traukti iš jūsų

informaciją po trupinėlį. Susitarkime šitaip: tučtuojau išklojate man viską, ką žinote apie Mutinamį. Ir tada jums nereikės praleisti nakties nuovadoje.

- Jūs neturite preteksto mane sulaikyti, - papriešta ravo Li.

- Nesijaudinkite, ką nors sugalvosime.

- Mes, kinai - įstatymus gerbianti tauta. Jūs neturite teisės tai daryti.

- Man ir nereikės nieko daryti, nes jūs, įstatymus gerbiantis pilietis, laisva valia papasakosite man viską, ką žinote apie Mutinamį ir jo bičiulius.

- Gerai. Paleiskite.

Li išsilygino švarką, nusiėmė panamą, pataisė ją ir vėl užsimaukšlino. Gerigas išsitraukė iš kišenės daiktinių įrodymų maišelį ir įkišo tenai buteliuką. O tada sukryžiavęs rankas ant krūtinės ėmė laukti, kol Li pasitaisys kaklaraištį ir tuo pačiu, be abejo, apgalvos, ką sakyti.

- Apie Mutinamį ir jo bičiulius aš ničnieko nežinau. O jums derėtų žinoti, kad Čainataunas labai populiarus tarp japonų. Pas mus yra gyvenę ir kiti verslininkai japonai. Galbūt jie buvo misterio Mutinamio draugai. O gal ir misterio Achmadžio. Man niekas nieko neaiškino. Galbūt jie nuomojo šį butą perpus su misteriu Mutinamiu. Iš kur aš galiu žinoti? Jų pavardžių taip pat nežinau. Juk mes gyvename laisvoje valstybėje, ne policinėje...

- Ne, bet viskas veda į tą pusę, - atšovė Gerigas. - Arčiau reikalo, Li! Aš tiriu žmogžudystę. Nejaugi norite, kad suimčiau jus ir ištardyčiau policijos nuovadoje?

- Juk sakiau, kad jums nepatiks tai, ką čia pamatysite, - atsiduso Li. - Bet aš iš tiesų papasakojau viską, ką žinau. Ar jau galiu eiti?

- Palikite savo pavardę, adresą bei telefoną seržantui, laukiančiam apačioje. Ir nemėginkite išvažiuoti iš miesto be mūsų žinios. Štai mano vizitinė kortelė. Aš - leitenantas Gerigas. Jei dar ką nors prisiminsite, malonėkite man paskambinti, būsiu

labai dėkingas...

* * *

- Taip, - burbtelėjo Fošonas. - Ir mes čia turime panašų atvejį. Tai įvyko vakar vakare, ir man dar reikia sulaukti skrodimo analizės, kad galėčiau kažką tiksliai pasakyti. Tačiau be žaliojo buteliuko, tokio pat kaip jūsiškis, taip pat neapsieita. Paskambinsiu jums, kai sužinosiu ką nors naujo.

7 skyrius

Vidury dienos Marielės bute sučirškė skambutis. Hobas atidarė duris.

Ant slenksčio stovėjo aukštas šviesiaplaukis anglas.

- Misteris Drakonianas?

- Taip, - nepatikliai burbtelėjo Hobas.

- Aš - Timotis Baueris. Stenlio brolis. Tas prancūzų polismenas buvo toks malonus, kad davė man jūsų adresą. Jis pasakė, jog padedate jam tirti bylą.

Hobas pakvietė Bauerį vidun ir pasodino ant nepatogios kušetės, aptrauktos juoda oda, su chromuotomis kojelėmis.

- Kiek suprantu, jūs - privatus seklys?

Hobas linktelėjo.

- Jūs gerai pažinojote Stenlį?

- Beveik nepažinojau. Mudu keliskart buvome susitikę vakarėliuose, tačiau, kiek pamenu, nė sykio nesišnekėjome.

- Hm... taip, - numykė Timotis. - Atleiskite, nenoriu kištis į svetimus reikalus, bet kodėl jūs padedate prancūzų policijai tirti bylą, jeigu beveik nepažinojote Stenlio?

- Stenlis gyveno Ibicoje, - paaiškino Hobas. - Aš irgi didžiąją laiko dalį gyvenu Ibicoje. O policijai padedu todėl, kad inspektorius Fošonas stengiasi nesikišti į užsieniečių, negyvenančių Paryžiuje, reikalus, ir todėl pageidauja, kad tuo užsiimčiau aš.

- Hm... taip. Tikriausiai jums žinoma, kad Stenlis buvo homoseksualus?

- Taip. Tai yra aš neįsitikinęs, kad tai tiesa, bet Ibicoje visi taip kalbėjo.

- Deja, tai tiesa, - atsiduso Timotis. - Toks jis grįžo iš Itono. Man nesinorėtų dabar apie tai kalbėti, tačiau šeimai tai buvo sunkus išbandymas...

- Kodėl? - pasidomėjo Hobas.

Timotis atlaidžiai šyptelėjo.

- Jūs įsivaizduojate, kas yra Britanija? Maža ankšta salelė. Visi apie visus viską žino. Ypač kariškių šeimose. Mūsų giminės šaknys siekia Ričardo Liūtaširdžio laikus...

- Kiek pamenu, tas Liūtaširdis irgi buvo žydras? Buvo ten tokia istorija su vienu vyruku, vardu Blondelis...

- Taip, buvo. Bet apie tai garsiai nekalbama. Turiu omeny, kad Britanijoje homoseksualizmas nelaikomas sveikintinu reiškiniu kaip Valstijose...

Apie tai, kad Valstijose homoseksualizmas laikomas sveikintinu reiškiniu, Hobas girdėjo pirmąkart, tačiau nusprendė nesiginčyti.

- Taip, tai be galo įdomu, - mandagiai atsakė jis. - Tai kuo galiu pasitarnauti, misteri Baueri?

Timotis Baueris kietai sučiaupė lūpas. Buvo matyti, kad jis jaučiasi nesmagiai. Gana išvaizdus, įdegęs vyras, jau įžengęs į penktą dešimtį. Jis muistėsi ant kušetės ir, matyt, nežinojo, kur dėti rankas. Galiausiai susidėjo jas ant kelių, aptemptų pilkomis kelnėmis su nepriekaištingu kantu, ir pasakė:

- Suprantate, tai gerokai išmuša iš vėžių - kai staiga sužinai, jog tavo tikras brolis nužudytas...

- Suprantu, - pritarė Hobas be ypatingos užuojautos. - Bet visgi tai geriau negu atvirkščiai, ar ne?

Baueris, matyt, nusprendė praleisti Hobo pastabą pro ausis.

- Panašu, kad prancūzų policija neturi supratimo, kas tai padarė. O jūs?

- Aš taip pat. Ir apskritai tai ne mano reikalas.

- Aš nepasitikiu prancūzais, - pareiškė Timotis. - Ypač kai kalbama apie užsieniečio, ir dar gėjaus, nužudymą.

Hobas kiek gūžtelėjo pečiais. Ne, ypatingos užuojautos jis tikrai nejautė.

- Mudu su Stenliu niekada nebuvome labai artimi, - tęsė Timotis. - Aš tarnauju kariuomenėje. O jūs juk žinote, kokie tie britų kariškiai! Karininkija - tai savotiškas klubas. Ir į žydruosius jame žiūrima kreivai. Supraskite mane teisingai. Pats

aš nesu tokių ribotų pažiūrų ir per daug nesigėdijau Stenlio. Bet, turiu pripažinti, nenorėjau, kad mane matytų jo draugijoje. Mano draugai kitaip išauklėti. Supraskite mane teisingai, jie puikūs žmonės, tačiau homoseksualizmas jiems - visų pirma tema anekdotui. O Stenlis neslėpė savo seksualinės orientacijos. Ir kodėl turėjo slėpti? Tam tikra prasme tai buvo auklėjimo klaida. Pater mokė mus niekada nieko nesigėdyti. Bet, aišku, kas galėjo žinoti, kad šeimoje išaugs gėjus?

"Tikriausiai jų tėtušis turėjo galvoje, kad nereikia gėdytis, jeigu neturi ko gėdytis", - pagalvojo Hobas.

- Ir vis dėlto man gaila Stenlio, - kalbėjo toliau Timotis. - Mudu neblogai sutardavome, nors jo gyvenimo būdas kėlė man pasišlykštėjimą. Be to, jis buvo mano brolis. Ir aš nenoriu, kad bylą patylomis nugrūstų į tolimiausią stalčių. Juk visiems žinoma, jog prancūzų policija tokias bylas tiria be ypatingo noro.

- Nesąmonė, - atkirto Hobas. - Prancūzų policija dirba ganėtinai sąžiningai ir negrūda "į tolimiausią stalčių" žmogžudystės bylų.

- Bet ką jie gali? Sprendžiant iš to, ką man pasakė Fošonas, tai nepanašu į vietinių žydrųjų kerštą. Stenlį galėjo užmušti kas nors iš Ibicos. Jeigu tai tiesa, nusikaltėliai veikiausiai jau grįžo į salą. Jūs sutinkate su manimi?

- Manyčiau, Stenlį nužudė ne be priežasties.

- Tikriausiai čia bus įsipainiojęs ir daugiau užsieniečių. Bet juk tas inspektorius Fošonas neskris į Ibicą tirti žmogžudystės, teisingai?

- Aišku, neskris, - sutiko Hobas. - Kol kas jis neturi tam jokių priežasčių. Bet jis atliks savo darbą, galite neabejoti.

- Neabejoju. Bet į Fošono užklausimą ispanų policija atsakys, kad taip, žinoma, mes užsiimsime tuo *manana**, ir jeigu kas nors užklys į policijos nuovadą ir prisipažins įvykdęs žmogžudystę, mes, be abejo, suimsime tą asmenį - aišku, jeigu jis pasirodys ne siestos metu. Ne, man šito maža. Noriu, kad byla būtų nuodugniai ištirta.

---

*rytoj (isp.)

- Tai ko būtent jūs norite? - pasidomėjo Hobas.

- Jūs - privatus seklys. Aš noriu, kad jūs rastumėte žudiką.

- Ką gi, aptarkime jūsų pasiūlymą. Pirma, mes turime taip mažai duomenų, kad jų gali neužtekti surasti žudikui. Antra, jeigu man visgi pasiseks ir aš išsiaiškinsiu, kas tai padarė, tai dar nereiškia, kad sugebėsiu viską įrodyti. Noriu pasakyti, kad gali atsitikti taip, jog aš rasiu Stenlio žudiką, bet negalėsiu jo areštuoti.

- Ką gi, aš įsitikinęs, kad jūs padarysite viską, kas įmanoma, - išreiškė viltį Timotis. - Suprantu, vilties nedaug. Bet visgi jaučiu, kad reikia kažką daryti.

- Aš pasistengsiu, - patikino jį Hobas.

Timotis išsitraukė čekių knygelę, "amžinąją plunksną" ir išrašė Hobui čekį penkiems šimtams svarų.

- Anaiptol nesu turtingas, - pasakė jis. - Tai viskas, ką galiu sau leisti. Daugiau pinigų neduosiu. Esu tikras, kad už šią sumą padarysite viską, kas įmanoma.

- Padarysiu, ką galėsiu, - pažadėjo Hobas. - Kur siųsti tyrimo rezultatus? Ir kaip juos perduoti - telefonu ar raštu?

- Rezultatai man nereikalingi, - atsakė Timotis. Buvo matyti, kad jis apgalvojo visas smulkmenas dar skrisdamas čionai iš Londono. - Kada surasite žudiką - jeigu surasite, - malonėkite parašyti man klubo adresu. - Jis įteikė Hobui savo vizitinę kortelę. - Ir, būkite malonus, nerašykite ant voko atgalinio adreso. Tokiomis aplinkybėmis privalau bet kuria kaina išvengti skandalo.

Hobui tai nelabai patiko, bet jis sutiko. Viena iš privataus seklio pareigų - imti pinigus iš žmonių, kurie mėgina atsipirkti nuo savo sąžinės, kaltinančios juos tuo, jog jie nieko nepadarė. Šiuo atžvilgiu sandėris buvo visiškai teisėtas.

8 skyrius

Kitą dieną Hobas patraukė į kavinę "Aržan" Sen Gabrielio gatvėje. Jis mielai būtų pasikvietęs draugėn Naidželą, savo pagrindinį padėjėją, bet Naidželas kažko išdūmė į Angliją. Todėl Hobui teko pasiimti kitą savo padėjėją Paryžiuje, Žaną Klodą, liesą, gyslotą trisdešimties su trupučiu metų vyruką juodais standikliu suteptais plaukais ir plonyčiais ūsiukais. Žanas Klodas kaip visada darė pavojingo, įtartino ir apskritai nemalonaus žmogaus įspūdį. Šiandien jis vilkėjo dryžuotus "chuliganiškus" marškinėlius ir juodas aptemptas kelnes.

Kai prie jų priėjo padavėjas priimti užsakymo, Hobas paprašė pakviesti kavinės savininką. Pasirodė savininkas - nedidukas, kresnas, plinkantis žmogelis, geranoriškas, bet įdirgęs.

- Aš buvau čia vakar vakare, - pasakė Hobas. - Padedu prancūzų policijai tirti bylą.

- Taip, mesjė.

- O čia mano padėjėjas Žanas Klodas.

Savininkas linktelėjo. Žanas Klodas grėsmingai prisimerkė.

- Mes norėtume daugiau sužinoti apie žmogų, pietavusį su nužudytuoju.

Kavinės savininkas plačiai skėstelėjo rankomis.

- Aš jau sakiau inspektoriui, kad pats juos aptarnavau. Ir jau papasakojau viską, ką spėjau pastebėti.

- Suprantu, - atsakė Hobas. - Bet man pasirodė truputį keista, kad kavinės savininkas pats aptarnauja lankytojus, kai tam yra padavėjai.

- Nieko čia keisto, - paprieštaravo savininkas. - Marselio pamainos laikas baigėsi, todėl aš pats padaviau tai, kas buvo užsakyta.

- O užsakymą priėmė Marselis?

- Taip, žinoma. Jis viską užsirašė, lapelį atidavė man, nu-

sirišo prijuostę ir išėjo. Mūsų laikais jaunuoliai labai griežtai laikosi profsąjungos taisyklių, kai tos taisyklės jiems naudingos.

- Inspektoriui Fošonui jūs šito nepasakėte.

- Tiesiog išlėkė iš galvos - buvau visai sutrikęs. O ir kokia prasmė sakyti? Juk tuodu lankytojus aptarnavau aš ir jau papasakojau viską, ką mačiau - tai yra beveik nieko.

- Taip, žinoma. Bet gal visgi malonėtumėte paprašyti Marselio prieiti prie mūsų staliuko? Norėčiau užduoti jam keletą klausimų. Galbūt jis pastebėjo ką nors, į ką neatkreipėte dėmesio jūs.

Kavinės šeimininkas gūžtelėjo pečiais, tarsi norėdamas pasakyti: "Na, ir dienelė!" Bet vis dėlto nuėjo ir pakvietė vaikiną, aptarnaujantį staliuką kitame salės kampe.

Marselis buvo jaunas, simpatiškas šviesiaplaukis. Panašus į Žaną Pjerą Omoną jaunystėje. Tik plaukus jis, ko gero, garbiniavosi pats.

- Taip, užsakymą priėmiau aš. Bet nieko įsimintino nepastebėjau. Jiedu tiesiog sėdėjo ir draugiškai šnekučiavosi. O kai visa tai įvyko, manęs jau nebebuvo, kaip žinote.

- Apie ką jiedu šnekučiavosi? - paklausė Hobas.

Marselis įsižeidęs įsitempė.

- Aš niekada nesiklausau lankytojų pokalbių, mesjė!

Čia įsikišo Žanas Klodas:

- Klausyk, *mon vieux**! Aš čia ne juokauti atėjau. Tu juk padavėjas, *n'est-ce pas?*** O padavėjai visi kaip vienas mėgsta kišti nosį į svetimus reikalus. Taip kad skubiai klok, ką pavyko nugirsti. Antraip ateisiu čionai dar kartą, ir ne vienas, o su draugeliais. Ne tokiais, kaip kolega Hobas. Hobas - džentelmenas. O mano draugeliai kalba kita kalba, supranti, berniuk? Mes priversime tave papasakoti netgi tai, ko nebuvo. Tad verčiau klok viską geruoju ir apsaugok mus nuo rūpesčių, o save nuo nemalonumų.

Hobas susiraukė, bet nutylėjo. Jam nepatiko Žano Klodo

*Seni (pranc.)

**Ar ne? (pranc.)

metodai - labai jau šiurkštūs. Bet, reikia pripažinti, veiksmingi. Stebėtina, kaip lengva įbauginti žmogų!

- Nereikia man grasinti, mesjė! - išdidžiai atsiliepė Marselis. - Kartoju, aš nepratęs klausytis svetimų pokalbių. Be to, tiedu vyrai kalbėjosi angliškai ir ispaniškai, o aš tu kalbų nemoku.

- Nebandyk mano kantrybės! - supyko Žanas Klodas. - Tu kažką žinai, kad tave skradžiai! Aš matau tai iš tavo kvailo snukio ir iš to, kaip mindžikuoji vietoje. Liaukis sukęs uodegą! Paskutinį kartą sakau, klok viską, kas gali mums praversti.

- Aš beveik nieko nežinau, - pasidavė Marselis. - Bet galbūt jums pravers žemėlapis?

- Žemėlapis? Koks žemėlapis? Šeimininkas apie jį nieko nesakė.

- Tikriausiai tiedu vyrai nuėmė jį nuo staliuko prieš prieinant šeimininkui.

- Tai koks tai buvo žemėlapis?

- Jie baksnojo į jį pirštais ir juokėsi. Mesjė, aš tikrai nesupratau, ką jie kalbėjo. Bet elgėsi taip, tarytum būtų keitęsi prisiminimais, ir rodė tas vietas, kur vyko kažkokie įvykiai.

- O koks tai buvo žemėlapis?

- Kelių atlasas su pažymėtomis degalinėmis. Ispaniškas.

- Kokios vietovės?

- Nemačiau. Tikriausiai Ispanijos dalis.

- L-labai gerai, - pagyrė Žanas Klodas. - Na, jeigu jau pradėjai, tai ir tęsk. Kas dar?

- Daugiau nieko, mesjė.

- Turi būti dar kas nors! Kaip atrodė tas antrasis vyras?

- Jis sėdėjo šešėlyje. Bet pastebėjau, kad jis labai įdegęs. Sakyčiau, vidutinio amžiaus. O ant piršto turėjo žiedą su smaragdu.

- Tu įsitikinęs, kad tai buvo smaragdas?

- Gal ir stikliukas, iš kur man žinoti? Tačiau buvo nušlifuotas kaip briliantas. Koks kvailys šitaip vargs su stikliuku?

- Ką dar gali pasakyti apie to žmogaus išvaizdą?

- Nieko, mesjė.

- Na, o apie jų pokalbį? Gal bent kažką prisimeni?

- Tik "*a votre sante*"*. Tai jie pasakė prancūziškai. Kai susidaužė. Todėl ir įsiminiau.

- Kuris tai pasakė?

- Kitas. Ne tas, kurį nužudė.

- O tas, kurį nužudė, ką atsakė?

- Jis atsakė: "Ir jums to paties, senjore".

- Senjore - o toliau? Jis pasakė pavardę ar vardą?

- Neturiu supratimo. Jis pratarė tokį keistą garsą - gal tai buvo ispaniškas "r", mesjė. Daugiau nieko nesupratau. Tai viskas, mesjė. Tikrai viskas!

- Šaunuolis! - pagyrė Žanas Klodas, plekšnodamas padavėjui per skruostą. - Matai, kaip gerai išėjo? Na, Hobai, eime? Čia mes daugiau nieko nepešime.

Jiedu išėjo į gatvę.

- Ir ką gi mes sužinojome? - paklausė Žanas Klodas.

- Tamsaus gymio arba labai įdegęs vyras. Kurio gimtoji kalba veikiausiai ne prancūzų, o galbūt anglų arba ispanų. Ir jo pavardėje galbūt yra dvigubas ispaniškas "r".

- Ne per daugiausiai, - burbtelėjo Žanas Klodas.

- Bet jau šis tas. Gal Ibicoje pavyks sužinoti daugiau.

- Nori, vyksiu kartu su tavimi?

- Būtų puiku. Tik tau teks pačiam apsimokėti kelionės išlaidas. Agentūros finansinė būklė kritiška.

- Na, tuomet verčiau liksiu Paryžiuje, pasaulio sostinėje. Aš tik norėjau padėti...

- Labai malonu iš tavo pusės...

---

*Į jūsų sveikatą (pranc.)

9 skyrius

Fošonas parodė Hobui Stenlio užrašų knygelę.

- Paslauga kolegai, - sarkastiškai tarstelėjo jis.

Tačiau Hobas rado tik vieną jam žinomą vardą - Ervė Vilmorenas, jaunas prancūzų baleto šokėjas, gyvenantis tai Paryžiuje, tai Ibicoje. Fošonas jau apklausė jį, tačiau dabar Hobas tyrė bylą Timočio Bauerio užsakymu, todėl nusprendė dar sykį šnektelėti su Ervė. Juolab kad Fošonas nepasidalino su juo apklausos rezultatais.

Ervė nenoriai sutiko priimti Hobą savo bute de Perė gatvėje, kur gyveno kartu su dar dviem šokėjais. Hobas atėjo maždaug vienuoliktą ryto. Ervė buvo jaunas, lieknas, raumeningas. Rusvi plaukai apkirpti Nižinskio stiliumi. Jis mūvėjo gerai pasiūtus siaurus mėlynus džinsus, išryškinančius stiprias šlaunis, vilkėjo žydrą megztinį iš Kašmyro vilnos su paraitytomis rankovėmis, apnuoginančiomis įdegusias beplaukes rankas.

- Aš jau papasakojau inspektoriui Fošonui viską, ką žinau, - įspėjo Ervė.

Hobas palingavo galvą.

- Vienas patikslinimas. Tu papasakojai inspektoriui Fošonui viską, ką nutarei galįs papasakoti. Ervė, tu juk pažįsti mane. Aš tavęs neįduosiu. Stenlis pardavinėjo narkotikus?

- Tik ne man! - šyptelėjo Ervė. - Aš narkotikų neperku. Man jų veltui duoda.

- Visai nekaltinu tavęs tuo, kad leidi narkotikams savo pinigus, - nuramino jį Hobas. - Ir turi daug draugų, kurie juos vartoja.

- Apie tai aš nieko nežinau, - atšovė Ervė.

- Liaukis, Ervė! Juk mudu kartu gaudėme kaifą. Vakarėlyje pas Džonstoną. Tu atėjai su Elmiru de Ori, pameni?

Visą tą laiką Ervė stengėsi išlikti rimtas. Bet dabar jo dai-

liai apibrėžtų lūpų kampučiai nejučiom kilstelėjo aukštyn.

- Šaunus buvo vakarėlis!

- Taip, ir kalifornietiškas kvaitalas buvo neblogas. Paklausyk, Ervė, aš anaiptol nemėginu apkaltinti tave kokiais nors neteisėtais veiksmais. Aš tiesiog noriu išsiaiškinti, už ką nužudė Stenlį. Dirbu jo broliui. Ir nepranešiu policijai nė žodžio iš to, ką tu man papasakosi.

Kiek pasvarstęs, Ervė, matyt, nusprendė, kad Hobu galima pasitikėti.

- Stenlis pardavinėjo naujus narkotikus. Sakė, kad jie vadinasi "soma". Pats Stenlis nuo jų buvo septintam danguj. Kalbėjo, kad tai siaubingai brangu, bet tiesiog pritrenkiantis dalykas. Pasakiau jam keletą vardų. Juk pažįsti paryžiečius: nuolat vaikosi naujovių.

- O pats ar bandei?

Ervė papurtė galvą.

- Ketinome išmėginti drauge su Stenliu. Šįvakar... - Jo veidas sielvartingai ištįso.

- O kam jis įsiūlė tą "somą"?

- Na, Hobai, juk žinai, kad vardų aš neminėsiu! Netgi tau, mielasis. Juolab kad nė vienas iš tų žmonių negali būti įpainiotas į Stenlio nužudymą. Turtingi paryžiečiai nežudo tų, kurie tiekia jiems narkotikus. Tu tai žinai neblogiau už mane.

- Tačiau gali bent jau pasakyti, su kuo Stenlis bendravo prieš pat mirtį?

- Ak, Hobai, tau iš to nebus jokios naudos! Be to, aš ir nežinau.

- Nagi, Ervė! Man reikia nors vieno vardo. Kažko, už ko galėčiau užsikabinti. Stenlis pastaruoju metu gyveno pas tave?

- Aš jau sakiau tai Fošonui.

- Vadinasi, tu turi žinoti, su kuo jis planavo susitikti tą vakarą, kai jį nužudė.

Ervė atsiduso.

- Na, gerai, jeigu jau tau taip svarbu. Su Etjenu Vargasu. Pažįsti Etjeną? Aukštas, dailus berniukas iš Brazilijos, kuris prieš porą mėnesių lankėsi saloje.

- Ne, nepažįstu. Jis susitikinėjo su Stenliu?

- Ne, mano mielas. Deja, Etjenas yra šimtu procentų heteroseksualus. Jis susitikinėjo su Anabele. Anabelę tai tu tikrai pažįsti, ar ne?

- Taip, šiek tiek. Ji čia, Paryžiuje?

- Kiek žinau, ne. Regis, Etjenas atvažiavo be jos.

- O kur jis apsistojo?

- Tikriausiai kokiame nors viešbutyje. Kokiame būtent - nežinau.

- Jis atvyko vienas ar su kuo nors?

- Nežinau, kai mačiau jį, buvo vienas. Pasakė, kad yra susitaręs susitikti su Stenliu.

- Kaip jis elgėsi?

Ervė gūžtelėjo pečiais.

- Brazilas! Ko iš jų norėti?

- Turiu omeny, ar nesinervino?

- Kiek pastebėjau, ne.

- Jis buvo užėjęs čionai, pas tave?

- Taip. Pasakė, kad turi susitikti su Stenliu. Aš atsakiau, kad Stenlis išėjęs. Paklausiau, gal ką perduoti. Etjenas atsakė, kad nereikia. Neva jie susitarę susitikti vėliau, bet jis ėjęs pro šalį ir nusprendęs užsukti. Ir išėjo. Tik tu, Hobai, niekam nė žodžio. Aš tau šito nesakiau!

- Nesijaudink. Ar negali pasakyti, kam dar Stenlis siūlė "somą"?

- Aš susakiau jam pustuzinį vardų. Ar kas iš tų žmonių nupirko, nežinau. Tikrai nežinau, Hobai.

- O Etjenas? Kaip manai, jis galėjo nupirkti?

- Na, jis tam pakankamai turtingas. Vargasų šeima užima aukštą padėtį Rio de Žaneire. Jo tėvas turi vilą saloje, netoli San Chuano. Juk sakiau, kad tas dalykėlis gana brangus. Bet kam Stenlis jį pardavė - nežinau.

- O kur dabar Etjenas? Tikriausiai irgi nežinai?

- Neturiu supratimo, mano mielas. Galbūt grįžo į Ibicą.

Antroji dalis

IBICA

1 skyrius

Pažvelgęs pro iliuminatorių Hobas išvydo toli apačioje Ibicos salą, netikėtai pasirodžiusią properšoje tarp debesų. Hobas sėdėjo šalia storo įkyraus verslininko, kuris pradėjo pokalbį papasakodamas, kad jis kilęs iš Diuseldorfo, atvyko į Paryžių verslo reikalais, bet greitai juos sutvarkė ir nutarė praleisti savaitgalį Ispanijai priklausančioje Ibicos saloje. Ar Hobui yra tekę ten buvoti? Nelaukdamas atsakymo, verslininkas pranešė turįs ten bičiulį, gyvenantį naujajame kondominiume prie Santa Eulalijos - vadinasi "Šturmkeningas". Ar Hobas ką nors girdėjo apie jį? Žurnale "Europos architektūra" apie jį rašė, kad tai "originali senų ir naujų stilių samplaika". Trys plaukimo baseinai, korintietiška arka, kriauklės formos estrada ir trys restoranai, vienas iš kurių gavo keturis paršelius pagal žurnalo "tarptautinis gurmanas" reitingą. Kondominiume yra parduotuvės bei maisto produktų krautuvėlės ir, kas svarbiausia, savas vokietis mėsininkas, kuris gamina dešras, *Schweinefleisch** bei kitus gerus mėsos produktus - visai kaip namie. Po to sekė neilga paskaita apie dešras, užsibaigusi tokiu pranešimu:

- Dešrų atžvilgiu aš labai išrankus! Tikrą dešrą moka gaminti tik vokiečiai. Prancūziškos dešros atrodo simpatiškos, bet jose per daug česnako, o šiaip jos visai be skonio. Anglai dešras daro bet kaip, ir skoniu šios primena pjuvenas, visai kaip anglų politika. Ne, tikrą dešrą moka pagaminti tik Vokietijoje.. Ypač Diuseldorfe!

*Kiauliena (vok.)

Visos kaimyno kalbos metu Hobas tik linkčiojo galva. Mūsų laikais nedažnai išgirsi tokių senamadiškų šovinistinių išvedžiojimų! O Hobui patiko užkietėję nacionalistai. Hobas juos kolekcionavo. Europą jis įsivaizdavo kaip didžiulį Disneilendą, kur kiekviena šalis rengiasi savo tautiniais kostiumais, tiekia savo produktus, turi savas ypatingas tradicijas ir savo tipiškus atstovus, kurie visada mielai kalba apie save. Hobą žavėjo tai, kad italai taip ištikimai garbina savo makaronus, skandinavai - savo degtinę ir taip toliau, įskaitant ir belgus su jų midijomis bei *pommes frites**. Bet dažnai Hobas pats sau priekaištaudavo dėl tokio ciniško ir lengvabūdiško požiūrio. Ar gali normalus žmogus žavėtis balaganiniu ekscentriškumu? Net ir tais atvejais, kai tas ekscentriškumas tikras, neapsimestinis. Tai, ko jis ieško, neturi nieko bendro su šiuolaikine realybe. Europa seniai liovėsi buvusi Disneilendu. Dabar ji be galo rimta. Bet tik ne amerikiečių akimis - pastarieji, savo nelaimei, net japonų nesugeba priimti rimtai. Amerikiečiai vyksta Europon ne tam, kad prisiliestų prie realybės. Realybės jie ir namie turi apsčiai. Jie vyksta pasimėgauti vietiniu koloritu. O ten, kur jo neranda, išgalvoja patys.

Lėktuvas kiek pakrypo ir apsigręžė. Apačioje atsivėrė visa Ibica. Mažytė salelė, šiuolaikinis reaktyvinis lėktuvas praskrenda virš jos mažiau kaip per minutę. Viduryje - kalnagūbris, į pietus nuo jo - slėniai, į šiaurę - statūs skardžiai, smingantys į jūrą. Virš šiukšlyno šalia Santa Karolinos kybojo dūmų stulpas: šiukšlynas degė kiauras paras, darydamas gėdą visai salai. O paskui lėktuvas ėmė leistis. Sužibo lentelė: "Užsisekite diržus".

Ir štai pagaliau Hobas nužengė ant dulkėto asfalto ir nužingsniavo link bagažo išdavimo skyriaus. Už pertvaros būriavosi žmonės, pasitinkantys draugus ir mylimuosius. Ar jo kas nors laukia? Vargu. Paskutinį kartą jis lankėsi saloje prieš pusmetį, kai buvo atvažiavęs į Hario Hemo vestuves.

Išskubėjęs iš oro uosto, Hobas sėdo į taksi ir pagaliau įkvėpė pažįstamų salos aromatų: čiobrelis ir jazminas, apelsi-

*Keptos bulvės (pranc.).

nas ir citrina. Pro šalį lėkė žemi kvadratiniai namukai, sutūpę palei kelią į Ibicos miestą. Priešakyje pasirodė Dalt Vilja, senovinis miestelis, primenantis graikiškas kiklodes - šimtai baltų kubų, dygstančių tiesiog iš žemės. Kubisto svajonė.

Taksi vairuotojas mėgino plepėti su juo savo primityvia anglų kalba. Bet Hobui nesinorėjo šnekėti. Jis pernelyg brangino pirmąsias minutes saloje, todėl tylėdamas ieškojo žvilgsniu pažįstamų vietų palei kelią. Ibicos žemėlapis sėte nusėtas salos istorijos paminklais. Štai šioje vietoje ispanų faraonai iš kovos su narkotikais skyriaus suėmė Mažylį Tonį. Ties ta akmenų šūsnimi kadaise stovėjo Arlen baras - Eliotas Polis užsukdavo tenai išlenkti taurelės, kol fašistai sulygino užeigą su žeme. Štai čia tu susipažinai su Alicija judviejų pirmąją auksinę vasarą. O štai ir pavojinga sankryža, kur vieną gražų vakarą Ričardas Sicilietis nulėkė nuo kelio su savo galinguoju banditišku "Sitroenu", įsirėžė į vietinių gyventojų lūšnelę ir sutraiškė ten miegojusius brolį ir seserį. Kalbama, esą Ričardas užtikęs juodu vienoje lovoje. Bet jis niekam nespėjo apie tai papasakoti. Atvyko pilietinė gvardija ir išsivežė jį į ligoninę - mat Ričardas susilaužė ranką. O pakeliui jis mirė dėl nepaaiškinamos priežasties.

Pirmoji stotelė - Santa Eulalija. Išlipęs iš taksi prie nuomos punkto, Hobas išsinuomojo septyniašimtąjį "Seatą". Vos tik išvažiavo į kelią, vedantį į San Karlosą, tuoj už gyvenvietės staigiai kylantį į kalnus, jo nuotaika taip pat pakilo. Važiuodamas pro San Karlosą, Hobas pamatė apie pustuzinį hipių: šie dainavo, pritariant gitarai, ir gėrė alų už medinių staliukų lauke prie Anitos baro. Hobas dar kiek pavažiavo vingiuotu plentu - kairėje ant kalvos Robino Moemo namas - ir pasuko į akmenuotą keliuką, vedantį į jo paties fazendą K'an Poeta. Mašiną paliko aikštelėje priešais garažus po išsikerojusiu *algorobus* medžiu. Namo vaizdas pripildė Hobo širdį neapsakomo džiaugsmo. Architektas sakė, kad vila pastatyta pagal visus auksinio vidurio ar auksinio pjūvio - Hobas tiksliai neįsidėmėjo - reikalavimus, laikantis klasikinių proporcijų. Kad ir kaip ten būtų, namas buvo išties gražus: du fligeliai, su-

jungti triaukščiu statiniu, virš kurio dabar džiūvo skalbiniai. Hobas nusileido trim laipteliais prie vartelių akmeninėje tvorelėje, apvytoje vynuogienojų. Namie buvo tik nedidukė juodaplaukė mergina su rausvu maudymosi kostiumėliu. Ji gulėjo hamake ir skaitė Alisterio Maklino knygą plonais viršeliais. Hobas matė merginą pirmą kartą. Ji pasisakė esanti Salė, Šoulo draugė. Šoulas buvo Hobo bičiulis iš Izraelio. Dar mergina pranešė, kad visi išėję į paplūdimį. O kas jis toks? Hobas paaiškino, kad jis fazendos šeimininkas. Mergina pagyrė namą ir Hobą - už svetingumą.

Hobas nuskubėjo vidun, nutrenkė lagaminą savo kambaryje trečiajame aukšte ir paskubomis persirengė: balti medvilniniai šortai, pilki marškinėliai su trimis sagomis ir sandalai. Tada vėl išėjo, sėdo į mašiną ir nuriedėjo plentu atgal, Santa Eulalijos pusėn. Ties Ses Pines pasuko gilyn į salą, į Morno slėnį, pro migdolmedžių plantacijas. Netrukus kelias ėmė kilti aukštyn, link Sedos des Sekvines, kalnų keteros, stūksančios vidury salos. Maža mašinėlė įveikė įkalnes be didelio vargo. Siaurą asfaltuotą kelią pakeitė žvyrkelis, toks pats vingiuotas ir status. Keliskart teko apvažiuoti uolų iškyšulius, kybančius virš kelio: Ibicos kalnų tiesėjai buvo linkę verčiau apeiti kliūtis, negu jas sprogdinti. Galų gale Hobas pravažiavo paskutinį staigų posūkį ir priešakyje, ten, kur kelias leidosi į lomą, išvydo iš plokščių akmenų sukrautą tvorą, juosiančią Hario Hemo fazendą.

Hobas paliko automobilį aikštelėje, kaip tik tam reikalui iškirstoje vidury dygliuotų kaktusų atžalyno, šalia Hario "Seato". Tada nužingsniavo palei akmeninę tvorelę, kol pamatė namą, boluojantį priešingame kalvos šlaite. Nedidelis kaimiškas namas, gal dviejų šimtų metų senumo, o aplinkui - keturi ar penki įdirbtos žemės hektarai. Visur buvo stebėtinai švaru, kaip ir visuose Ibicos ūkiuose, išskyrus tuos, kurie priklausė "žmonėms iš pusiasalio" - taip čia vadino ispanus iš žemyno. Vienoje kiemo pusėje rikiavosi svirnai, vis dar iki pusės užpilti *algorobus* medžių vaisiais, kurių pilna visa sala. Hobas iš tolo užuodė jų nemalonų salsvą kvapą. Bet šis asocijavosi su

Ibica ir todėl Hobui buvo brangus.

Pats namas irgi buvo tipiškas - maždaug vienodo dydžio akmenys, sutvirtinti moliu, iš viršaus užtepti cementu ir tinku. Kaip ir beveik visoje saloje, pagrindinio kambario plotas priklausė nuo baltojo ąžuolo kamieno ilgio - būtent iš tokio medžio būdavo daroma centrinė sija. Įstačius siją į vietą, prie jos tvirtindavo ąžuolines gegnes, o paskui visa tai užversdavo šakaliais bei suplūktu moliu. Stogas buvo plokščias, kiek įdubęs per vidurį, kad kauptųsi lietaus vanduo. Paskui vanduo lietvamzdžiu sutekėdavo į požeminę cisterną, iš kur Haris esant reikalui siurbliu perpumpuodavo jį į baką ant stogo.

Netgi langai išliko senoviški, nors Haris jau seniai rengėsi juos pakeisti. Bet vis delsė. Jis didžiavosi siauručiais langeliais, kurie anais laikais saugodavo gyventojus nuo žiemos šalčių ir neleisdavo vidun piratų saracėnų iš Alžyro bei Maroko, puldinėjusių salą vos ne iki XIX amžiaus vidurio. Nuo Ibicos iki Šiaurės Afrikos krantų buvo mažiau kaip šimtas mylių, ir saracėnai daugelį amžių plėšė Ibicos gyventojus. O kadangi valdžia buvo toli, neprisišauksi, pastarieji išmoko patys savimi pasirūpinti. Kiekvienas kaimas, kiekvienas namas buvo tarytum tvirtovė ar bent jau įtvirtinimas, turintis sulaikyti piratus, kol atvyks pagalba. Dabar į salą vietoje saracėnų plūdo anglų ir vokiečių turistai - o tie daugiau davė, negu ėmė. Kartais Hobas susimąstydavo, ką gi iš tiesų davė Ibicai pastarųjų dešimtmečių pokyčiai. Kova su piratais mokė saliečius būti narsius ir nepriklausomus. O turistai atnešė į salą siaubingą beskonybę, "Makdonaldus" ir ištisus skandinaviškus, vokiškus bei prancūziškus "kaimelius", kurie atrodė groteskiškai, kadangi jų statytojai sąmoningai stengėsi išlaikyti atitinkamą architektūros stilių. Amerikietiškų "kaimelių" kol kas nebuvo, bet ir jie netruks pasirodyti.

Kieme kapstėsi kelios vištos. Marijos darbas. Tokie žmonės, kaip Haris Hemas, nesukurti tam, kad laikytų vištas. O štai apie Hario žmoną negali nieko teigti užtikrintai, išskyrus tai, kad ji graži, didinga ir pernelyg gera jam - apkūniam plinkančiam faraonui pensininkui iš Džersio, Niudžersio valstijos,

šiuo metu - Hobo Drakoniano partneriui, nemokamai dirbančiam jo "Alternatyvioje seklių agentūroje".

Hobas žengė dar kelis žingsnius palei tvorelę ir šūktelėjo:

- Ei, Hari! Tu namie?

Jo šūksnis nuvilnijo per kiemą pagautas aido, atsimušusio nuo kaimynystėje stūksančio skardžio. Iš pradžių niekas neatsakė. Bet po minutėlės iš namo išpuolė stambus plinkantis vyriškis su atsikišusiu pilvuku, baltais marškiniais ir darbinėmis chaki spalvos kelnėmis, apsiavęs minkštus sandalus su virveliniais padais, įprastus saloje.

- Hobai! Užeik!

Atlapojęs vartelius, Haris įsivedė Hobą į kiemą. Dabar Hobas pamatė ir antrąją Hario mašiną, ispanų gamybos "Sitroeną", stovintį už svirnų.

- Pačiu laiku pasirodei! - pasakė Haris. - Įkalbėjai mane dirbti savo agentūroje, o pats nusiplovei į Paryžių, palikęs mane čia pelyti.

- Marijos glėbyje! - priminė Hobas.

- Na, taip, tas tiesa, - šyptelėjo Haris. - Tiesą sakant, gyventi čia nuostabu. Bet visgi malonu retkarčiais šnektelėti su broliu amerikiečiu.

- O kuo tau nepatinka vietiniai?

- Na, su vietiniais puikiai sugyvenu. Tik štai anglai ir prancūzai man tikrai ne prie širdies.

Tokia jau buvo Hario lemtis: anaiptol nebūdamas kosmopolitas, jis kuo puikiausiai įsiliejo į Ibicos čiabuvių gyvenimą. Harį lengvai galėjai palaikyti vienu iš aborigenų - jis turėjo didžiąją dalį tiek jų ydų, tiek privalumų.

- Kaip sekasi? - paklausė Hobas.

- Kuo puikiausiai. Tik turiu susitikti su Navaru. Jis prašė atsivežti ir tave, jeigu netikėtai pasirodytum.

Navaras buvo civilinės gvardijos, tai yra vietinės ispanų policijos, leitenantas. Hobas negalėjo pavadinti jo draugu, tačiau jau daugelį metų jie buvo geri pažįstami.

- O kokiu reikalu?

- Et, turėjau čia vieną nedidelį nemalonumą užpraeitą nak-

tį. Nieko rimto. Paskui papasakosiu.

Haris nusivedė Hobą į virtuvę, erdvią ir linksmą, su spalvotais vietinių dailininkų estampais ant nubalintų sienų. Tiek šaldytuvas, tiek viryklė buvo prijungti prie dujų balionų. Dar čia kabėjo dujinė lempa, kuri degė net ir dabar, vidury skaisčios dienos - juk langas buvo tik vienas, ir tas siaurutėlis. Šiaip jau Haris nemėgo dujinių lempų - jos šnypštė ir skleidė nemalonų, nors ir silpną kvapą. Jis mieliau naudodavosi žibalinėmis "Aladino lempomis". Hariui patiko jų švelni auksinė šviesa, tad jis apsiėmė pats jas šveisti ir trumpinti dagčius, kadangi Marija, praktiška kaip tikra Ibicos gyventoja, nematė žibalinėse lempose jokios romantikos. Kam jos reikalingos, jeigu butanas daug pigesnis, o ir naudotis juo paprasčiau. Ir apskritai, kam reikalinga visa tai, jei galima už porą šimtų dolerių įsivesti elektrą nuo transformatoriaus ties plentu? Tačiau Haris nesutiko. Jam patiko, kad jo fazendoje nėra elektros. Tai tenkino jo romantišką prigimtį. Marijai patiko vyro romantizmas, tačiau pabandyk paaiškinti tai seserims, jau nekalbant apie tetules, dėdules, pusseseres, pusbrolius ir visą kitą gausią giminę!

- Haris nemėgsta elektros, - tvirtindavo jiems Marija. - Ir šiaip jo skonis senamadiškas, nors jis ir amerikietis.

Šeimyna prikišinėdavo jai, kad amerikiečiai tokie nebūna. "O maniškis - toks!" - atšaudavo Marija, ir giminaičiai užsičiaupdavo, kadangi kitų amerikiečių šeimoje nebuvo.

Haris išvalė kavinuką, pripylė vandens ir pastatė ant ugnies. Atkimšo du butelius alaus, kad nebūtų nuobodu laukti, kol išvirs kava. Galiausiai išėmė iš šaldytuvo kumpį - puikų kumpį, kurį nuolat žiaumoja ispanai. Štai kodėl tie iš jų, kurie turi daugiau pinigų, paprastai būna stori.

- Nešokinėk, - pratarė Hobas. - Kiek vėliau nuvažiuosime papietauti. Ar Chuanito baras veikia?

- Ne, atidarys tik kitą savaitę. Bet "La Estrelja" dirba, be to, atsidarė dar vienas naujas restoranėlis, "Los Asparagatos", su itališka virtuve. Žmonės kalba, kad visai neblogas.

- Ką gi, pažiūrėsime. Kaip Marija?

- Marija - tiesiog stebuklas! - atsakė Haris.

Jiedu su Marija susituokė vos prieš pusmetį baltoje San Karloso bažnytėlėje. Hobas buvo vyriausiasis pabrolys. Marija atrodė žavingai su nėriniuota atlasine močiutės vestuvine suknele, siūta rankomis. Hobas prisiminė, kaip krito į akis skirtumas tarp jos veido tamsgymio ovalo ir raudonos kvadratinės amerikietiškos Hario fizionomijos. Sutuokė juos tėvas Gomesas, Marijos nuodėmklausys, prieš tai įsitikinęs, kad Haris dar šiek tiek prisimena katalikų tikėjimo dogmas. Haris prižadėjo ateityje dažniau užsukti į bažnyčią. Tėvas Gomesas puikiai žinojo, kad jis pažado nevykdys, tačiau formalumai buvo atlikti, o pats tėvas Gomesas, katalonas iš Barselonos, buvo ne iš tų, kurie stato kliūtis žmogiškajai laimei.

- Kodėl neįspėjai, kad atvažiuosi? - papriekaištavo Haris.

- Nespėjau, - paaiškino Hobas. - Prieš penkias valandas ir pats nežinojau, kad išskrendu iš Paryžiaus.

- Tai kas gi nutiko? - paklausė Haris, išsikratydamas cigaretę iš savojo "Rumbos" pakelio.

- Turiu kai ką išsiaiškinti.

- Pavyzdžiui?

- Reikia daugiau sužinoti apie vieną vyruką, vardu Stenlis Baueris.

- Girdėta pavardė. Anglas? Regis, gyvena saloje?

- Tas pats. Prieš tris dienas jį nudėjo Paryžiuje.

Haris linktelėjo.

- O koks mūsų reikalas? Nužudytasis buvo mūsų klientas?

- Jo brolis nusamdė mane, kad rasčiau žudiką. Ir Fošonas nori, kad užsiimčiau šia byla. Jis užsiminė apie mūsų licenciją dirbti Paryžiuje.

- Supratau... - nutęsė Haris. - Ir ką gi reikia sužinoti apie tą vyruką?

- Norėtųsi žinoti, kuo tokiu užsiiminėjo čia, už ką jį galėjo nudėti Paryžiuje. Su juo turėjo susitikti Etjenas Vargasas, gyvenantis saloje. Ir dar: prieš pat mirtį Stenlis sėdėjo restorane su kažkokiu vyriškiu. Ne Vargasu. Vyriškis išėjo. O po kelių minučių Stenlį nužudė.

- O ką žinai apie tą vyriškį, su kuriuo jis sėdėjo restorane?

- Beveik nieko. Vidutinio amžiaus, tamsaus gymio arba labai įdegęs. Nešioja žiedą su stambiu akmeniu, panašiu į smaragdą. Jie kalbėjosi angliškai ir ispaniškai, žiūrinėjo ispanišką kelių atlasą, galbūt Ibicos kelių. Ir dar padavėjui, kuris visa tai mums pranešė, pasirodė, kad to žmogaus pavardėje yra dvigubas ispaniškas "r".

- Puiku, - burbtelėjo Haris. - Pagal šiuos požymius taip lengva rasti žmogų! Gerai, pabandykime. Kiek pas mus Ibicoje tamsaus gymio ispaniškai kalbančių žmonių? Gal tik koks milijonas?

- Ir pats suprantu, kad duomenų mažoka. Bet pamėginti galima. Ir dar vienas reikalas. Man reikia šnektelėti su Keite dėl tam tikrų stiklinių buteliukų.

Haris įtariai nužvelgė Hobą.

- Su Keite? Tai juk tavo buvusi žmona?

Hobas linktelėjo.

- Hobai, tu dievagojaisi, kad nutraukei visus ryšius su ta dama.

- Taip, žinoma. Bet man reikia kai ką iš jos sužinoti.

- Ką būtent?

- Tai susiję su Stenlio nužudymu. Ar esi kada girdėjęs apie narkotiką, vadinamą "soma"?

Haris pagalvojo, paskui papurtė galvą.

- Jis visai naujas, - paaiškino Hobas. - Tai tarptautinės reikšmės reikalas. Galbūt labai rimtas.

- O kuo čia dėtas Stenlis Baueris?

- Klausyk, aš tau viską paaiškinsiu vėliau, per pietūs. O kur Marija?

- Išvyko į Maljorką. Kažkokia šeimos šventė. Hobai, paaiškink dabar. Kas nutiko?

- Prie Stenlio lavono rastas mažas žalias buteliukas.

- Na, ir kas? Kuo čia dėtas tu?

- Prancūzų policija labai susidomėjo tuo buteliuku. Tokių gali pasirodyti ir daugiau. Jie nori žinoti, kam priklausė buteliukas, iš kur jį gavo Stenlis.

- Taip, suprantama. Bet...

- Hari, tame buteliuke ir buvo "soma". O aš beveik tikras, kad buteliukas - mano.

Haris Hemas prisimerkė.

- Tavo? Po velnių! Tu įsitikinęs?

- Manau, kad taip. Turėjau jų visą krūvą. Jie ypatingos formos, nesupainiosi su kitais. Atsivežiau gal tris šimtus tokių buteliukų iš Indijos kartu su sariais dar tais laikais, kai prekiavau su hipiais.

- Ir ką tu į juos pilstei?

- Kvepalus. Pigius jazmino kvepalus iš Kašmyro. Turėjo paklausą. Bet tie buteliukai puikiai tinka ir hašišui.

- Dėl Dievo meilės, Hobai...

- Nenusipaistyk, Hari. Tai buvo prieš šimtą metų. Aš jau seniai "užrišau". O tuos buteliukus buvau visai užmiršęs. Bet kadaise jie buvo mano prekinis ženklas. Todėl privalau išsiaiškinti, kas jais naudojasi. Kol policija neįtarė manęs.

- O kur matei juos paskutinį kartą?

- Mėtėsi sandėlyje mano fazendoje.

- Kurioje, Hobai?

- K'an Doro, toje, kuri dabar priklauso Keitei.

- Taip, ko gero, tau visgi reikia šnektelėti su ja.

2 skyrius

Keitės fazenda buvo Santa Gertrūdėje. Palikęs Harį, Hobas nusileido nuo kalnų į plentą, paskui per Morno slėnį išvažiavo į pagrindinę magistralę. Pravažiavęs Santa Eulaliją, jis pasuko link Ibicos miesto, paskui dešinėn, link San Antonijo Abado, ir pravažiavęs dar vieną mylią atsidūrė šalia nedidelės vilos kiek nuošaliau nuo kelio.

Kieme stovėjo dvi mašinos: senutėlis žydras Keitės "Sitroenas" ir dar ganėtinai naujas amerikiečių gamybos mikroautobusas "Fordas". Hobas pastatė mašiną greta. Jam jau ėmė mausti duobutėje po krūtine.

Detektyvui nespėjus nė durelių užtrenkti, į kiemą išbėgo Keitė.

- Hobai! Tai puikumėlis!

Ji buvo tokia pat graži, kaip ir anksčiau. Tiksliau, netgi pagražėjo nuo tada, kai Hobas matė ją paskutinį kartą. Ryškiaspalvis sarafanas, apnuoginti pečiai, šviesūs plaukai - auksiniai, o galuose beveik balti, papurę ir kedenami vėjo...

Hobas užgniaužė kvapą. Paskui giliai įkvėpė ir iškvėpė. Ramiau, brolyti! Ši moteris visuomet vedė tave iš proto.

- Sveika, Keite. Važiavau pro šalį ir nutariau pažiūrėti, kaip laikaisi.

Keitė buvo trisdešimties su trupučiu, ūgis vidutinis, šypsena kaip saulės spindulys. Pastaraisiais metais ji šiek tiek papilnėjo, bet vis tiek buvo labai graži. Jos keistas aromatas ilgam įstrigdavo atmintin - vienas iš tų neįtikėtinų tamsių muskusinių kvapų, kuriems neįmanoma atsispirti. Saulės šviesos įsikūnijimas - taip kadaise vadindavo ją Hobas.

- Ko gi tu stovi, užeik!

Keitė nusivedė Hobą į namą - nediduką šiuolaikinį bungalą. Į priebutį išėjo vyriškis - aukštas, raumeningas, pasitempęs, su mažyčiais ūsiukais, nedidelės dailios kojos apautos sporti-

niais bateliais, prašmatnus baltas kostiumas, gašliame tamsaus gymio veide - nuobodulio išraiška.

- Hobai, tai Antonijas Morenas. Nežinau, ar jūs pažįstami? Senjoras Morenas - dailininkas, atvyko iš Madrido. Gana garsus. Žinau, tu beveik neseki įvykių meno pasaulyje, bet gal visgi girdėjai apie jo freską su negyvais arkliais Montjuič galerijoje? Ji sukėlė daug triukšmo. Senjoras Morenas sutiko parodyti man kai kuriuos savo darbus. Aš dabar dirbu galerijos "Madras" agente. Mes tikimės, kad senjoras Morenas leis mums iškabinti keletą savo drobių. Senjore Morenai, tai Hobas Drakonianas, mano buvęs vyras.

- Labas, - piktai burbtelėjo Hobas.

- *Encantado!** - pašaipiai pragydo Morenas.

- Man būtina pasikalbėti su Hobu, senjore Morenai, - paaiškino Keitė. - Galbūt jūs tuo tarpu nuvažiuotumėte į viešbutį tų drobių, kurias ketinote man parodyti, ir grįžtumėte už pusvalandžio?

- Taip, žinoma, - gaižiai atsakė Morenas. Ir nurūko savo amerikietiškuoju "Fordu".

Keitė nusivedė Hobą į jaukią užpakalinę verandą ir įpylė jam bei sau šaldytos arbatos.

- Vaikai Šveicarijoje su Dereku. Jie baisiausiai nusimins sužinoję, kad buvai atvažiavęs, kai jų nebuvo... Atrodai kažkoks pavargęs.

- Nesėkmės vargina, - paaiškino Hobas. Jis nepasidomėjo, kaip sekasi Derekui, ir didvyriškai susilaikė nuo klausimo, ar tarp Keitės ir Moreno yra dar kas nors, išskyrus negyvus arklius. Vis tiek nepasakys...

- Ką, agentūra neturi klientų?

- Ne, darbo yra, tik pinigų nėra.

- Na, gal dar viskas susitvarkys, - paguodė jį Keitė.

Hobas linktelėjo, žiūrėdamas kažkur pro šalį. Šitas Morenas sugadino jam visą dieną, jeigu ne visą mėnesį. Hobas tiesiog negalėjo pakęsti kitų vyrų greta Keitės, netgi Dereko, su kuriuo ji gyveno jau beveik penkerius metus. Aišku, kvaila ti-

*Aš sužavėtas! (isp.)

kėtis, kad tarp jųdviejų su Keite dar kažkas gali būti. Metas užbaigti savo reikalus ir grįžti į Paryžių. Pas Marielę. Tfu! "Metas keisti savo gyvenimą", kaip pasakė Rilkė.

- Klausyk, Keite, noriu paklausti tavęs vieno dalyko. Pameni mano žaliuosius buteliukus? Na, tuos, kuriuos atsivežiau iš Indijos prieš kokias dvi dešimtis metų?

- Be abejo, pamenu, - atsakė Keitė. - Tu dar pardavinėjai juose hašišą.

- Kai mudu išsiskyrėme, palikau krūvą tokių buteliukų, tuščių, sandėlyje už namo...

- Oi, tu palikai ten visą kalną visokiausio šlamšto! Ir karvių odas, ir tuos bjaurius siuvinėtus indiškus kapšelius... Ir dar plunksnas - turėjai kelias šūsnis plunksnų!

- Nieko nuostabaus. Pardavinėjau tą šlamštą prekeiviams, rengiantiems kassavaitines hipių muges.

- Žodžiu, ten buvo devynios galybės visokių niekniekių. Ir dar stikliniai rožančiai - Viešpatie, tie stikliniai rožančiai! Kas gi dar?

Keitė nutaisė mąslią miną. Pati gražiausia moteris, kokią Hobas buvo sutikęs gyvenime, ir greičiausiai išvedanti jį iš kantrybės. Kas kartą, kai Hobas prašydavo tik atsakyti į konkretų klausimą, Keitė leisdavosi už devynių marių į prisiminimų šalį.

- Pameni Filipą? - paklausė ji. - Tą, kuriam tu padovanojai visas savo pypkes hašišui rūkyti?

- Pamenu. Jis ketino rašyti lyg ir kažkokį traktatą apie rūkymo priemones. Keite, tai kaip ten su tais buteliukais...

- Aš manau, - pasakė Keitė, žiūrėdama Hobui tiesiai į akis, - manau, kad mudviem buvo labai gera kartu tais senais laikais! Tiesa, Hobai?

Hobo širdis suspurdėjo iš džiaugsmo - ir vėl ėmėsi savo monotoniško kasdieninio darbo. Taip, jiedviem buvo labai gera - porą savaičių. O paskui dveji pragaro metai. Štai ir visa liūdna jų šeimyninio gyvenimo istorija.

- Taip, mudviem buvo labai gera, - sutiko Hobas. - Gaila, kad Piteris Somersas ne laiku pasipainiojo.

- Piteris? Tai tu manai, kad mes išsiskyrėme dėl Piterio?

- Juk užtikau tave su juo lovoje!

- Taip, bet tai buvo po to, kai sužinojau apie tavo intrigėlę su Zaraja.

- Apie Zarają tu žinojai dar iki tol, kai viskas prasidėjo!

- Bet juk tai buvo tais metais, kai nutarėme duoti vienas kitam visišką laisvę, pameni?

- Na, tai buvo tik teorija. Iki galo mes taip ir nesusitarėme.

Hobas vilkėjo vien marškinėlius trumpomis rankovėmis, bet jam pasidarė karšta. Jis jau pamiršo visas tas senas istorijas ir nebenorėjo jose kapstytis. Ne, dėl skyrybų kalta tik Keitė - ir netgi jei tai netiesa, jis nenori šito žinoti.

- Tik teorija? - perklausė Keitė trumpai nusijuokdama. - Hobas buvo visai užmiršęs tą lojimą primenantį juoką, o dabar prisiminė. - Tai gal Anabelė irgi buvo tik teorija?

- Anabelė? Keite, juk tarp manęs ir jos nieko nebuvo!

- Tikrai? Tuomet tu tvirtinai ką kita!

- Aš tik norėjau priversti tave pavyduliauti.

- Ką gi, tau nepavyko. Beje, gali dar sykį pamėginti su Anabele. Ji grįžo į salą. Gyvena čia netoliese.

- Man visai nerūpi, kur ji gyvena! Niekada neturėjau su ja jokių reikalų ir nenoriu turėti.

- Visada mokėjai meluoti, - pareiškė Keitė. - Na, bet judu dar turėsite laiko prisiminti senus gerus laikus.

- Ką tu čia paistai? Aš visai neketinu susitikinėti su Anabele!

- O be reikalo. Žaliuosius buteliukus atidaviau jai.

Hobas apsigręžė eiti lauk, bet ūmai stabtelėjo.

- Tu kartais nepažįsti tokio Etjeno Vargaso?

- Kelis kartus buvau sutikusi paplūdimyje. Mielas berniukas.

- Kartais nežinai, kur jis gyvena? Man sakė, kad jo tėvas turi saloje vilą.

- Taip, ir aš apie tai girdėjau. Bet nemanau, kad Etjenas gyvena pas tėvą. Tikriausiai jis gyvena pas Piterį Antrąjį.

3 skyrius

Piteris Antrasis buvo antras pagal reikšmingumą narkotikų prekeivis Ibicoje. Hašišo specialistas, pakvaišęs dėl kokybės. Sklandė gandai, kad jis turi Maroke nuosavą plantaciją ir asmeniškai stebi, kaip marihuanos lapai perdirbami į hašišą.

Kadangi jis buvo Piteris Antrasis, reikėjo manyti, kad egzistuoja ir Piteris Pirmasis. Saliečių nuomonės apie tai, kas toks Piteris Pirmasis ir ar jis iš viso egzistuoja, nesutapo. Daugelis spėjo, jog Piteris Antrasis tyčia taip pasivadino tikėdamasis, kad policija ims ieškoti Piterio Pirmojo, o Antrąjį paliks ramybėje. Reikia pasakyti, ši užmačia buvo veiksminga. Taigi Piteris Antrasis netrukdomas klestėjo.

Anaiptol ne visos fazendos Ibicoje buvo statomos laikantis salos tradicijų. Piterio Antrojo namo stogas buvo su plačiais į viršų riestais karnizais kaip japoniškų namukų Kurosavos filmuose. Rytietišką vilos koloritą pabrėžė ilgos tibetietiškos vėliavėlės ant aukštų bambuko karčių, linksmai plazdančios vėjyje, nuolat glamonėjančiame kalvos viršūnę netoli San Chosė. Namo viduje japoniškus motyvus atspindėjo iki blizgesio išvaškuotos medinės grindys, negausūs baldai - tai darė erdvės įspūdį - bei suveriamos bambukinės pertvaros tarp kambarių. Piteris Antrasis galėjo leisti sau išmoningą paprastumą. Dzenbudistinis smėlio sodas, kurį praeidavo lankytojai, žingsniuodami nuo plento link pagrindinio vilos pastato, buvo tikras šio rafinuoto skurdo šedevras: trys apgalvotai išdėlioti akmenys smėliu užpiltoje dvidešimties kvadratinių jardų aikštelėje. Hobui tas sodelis labai patiko. Deja, jis negalėjo sau tokio leisti. Visų pirma jis neturėjo nei laiko, nei jėgų kasdien lyginti aikštelę grėbliu ir rankioti kiekvieną lapelį ar šapelį, nukritusį ant smėlio per naktį. Hobo fazenda buvo užgriozdinta daiktais. Todėl jis ir žavėjosi prabangiu Piterio būsto paprastumu.

Tą rytą, kai Hobas užvažiavo pas Piterį, vila atrodė tuščia. Hobas garsiai pašaukė šeimininkus, kaip įprasta Ibicoje, kai atvažiuoji į svečius iš anksto neįspėjęs. Niekas neatsakė. Bet Piterio ir Devi mašinos stovėjo priešais namą. Todėl Hobas nužingsniavo už namo. Ir ten rado Devi, minkančią pietums duoną su cukinija. Ji vilkėjo alyvinį sarį, vešlius tamsius plaukus buvo susirišusi pakaušyje.

- Sveikas, Hobai!

- Šaukiau, šaukiau, o jūs neatsiliepėte...

- Čia nieko nesigirdi. Sakiau Piteriui, kad reikia įrengti vidinio ryšio sistemą, bet jis nenori nieko girdėti apie tai. Jis juk veržiasi į vienovę su gamta.

- Šeimininkas čia?

- Valdovas svirne šnekasi su dvasiomis.

- Na, tuomet jo netrukdysiu.

- Nieko tokio, eik drąsiai. Piteriui ir jo dvasioms nesutrukdys nauja draugija.

Devi buvo neaukšto ūgio, labai daili. Juodi plaukai turėjo vario atspalvį - tikriausiai ji dažėsi chna. Devi atrodė egzotiškai netgi šioje egzotiškoje saloje. Ji buvo anglų inžinieriaus, stačiusio užtvanką Radžaspure, ir šviesiaodės Radžaspuro princesės duktė. Bent jau taip tvirtino pati Devi. Sužinoti tiesą apie žmogų čia, Ibicoje, buvo gana sunku: visi pasakojo apie save tai, ką norėjo.

Palypėjęs akmeniniais laipteliais, vedančiais pro bambukų giraitę, ir aplenkęs nedidelį tvenkinį, Hobas atsidūrė prie svirno, stovinčio ties galine sodybos riba. Tokiuose svirnuose vietiniai gyventojai laikydavo *algorobus* medžio vaisius, o Piteris - marihuaną, savo rankomis išaugintą nepaprastąją žaliavą. Prekyba narkotikais buvo jo profesija, o gamyba bei vartojimas - hobis.

Hobui įėjus, Piteris kilstelėjo galvą ir įdėmiai pažvelgė į jį. Tuo metu vilos šeimininkas dailiomis siuvinėjimo žirklutėmis karpė vieną iš vešlių marihuanos krūmų, tupinčių vazonuose. Ant švarios skarelės šalia vazono puikavosi žalių su auksiniu atspalviu lapų krūvelė. Šalia stovėjo dar vienas žmogus - la-

bai aukštas jaunuolis, kurio odos spalva priminė kavą su pienu. Hobas jau buvo matęs jį kažkokiame vakarėlyje. Jaunuolis buvo iš Brazilijos. Žmonės kalbėjo, kad jis turtingas - ar bent jau jo tėvas labai turtingas - ir draugauja su Anabele, dabar gyvenančia kažkur Ibicos mieste.

Hobas užvažiavo paklausti, kada Piteris ketina pradėti budistinės meditacijos užsiėmimus, kuriuos jis rėmė. Tais laikais Ibicoje telefonai buvo tik kontorose bei viešose įstaigose, todėl norint ką nors sužinoti tekdavo važiuoti pas reikiamą žmogų arba tikėtis, kad vieną gražią dieną atsitiktinai sutiksi jį kavinėje, restorane arba paplūdimyje. Pastaruoju atveju reikalas galėjo užtrukti pernelyg ilgai, taigi, jeigu atsakymas tau buvo reikalingas savaitės laikotarpiu, tekdavo važiuoti į svečius.

- Reikia dar palūkėti, - atsakė Piteris. - Saulėtasis Džimas sutiko vesti užsiėmimus, bet jis dabar išvykęs į Barseloną pirkti atsarginių motociklų detalių savo parduotuvei.

- O'kei, - tarstelėjo Hobas. - Tuomet gal galėtum pranešti man, kada prasidės užsiėmimai?

- Gali manimi pasikliauti, - pažadėjo Piteris.

- Taip, ir dar norėjau tavęs paklausti, ar esi kada girdėjęs apie tokį narkotiką - "soma"?

- Žinoma! Klasikinis Senovės Indijos narkotikas. Ir dar toks dievas. O ką?

- Kalbama, kad jis gaminamas ir mūsų laikais.

- Labai abejoju, - pareiškė Piteris. - Receptų neišliko. Niekas neturi nė menkiausio supratimo, iš ko gamino "somą". Man regis, tau kažkas bus prikabinęs makaronų ant ausų, seni.

- Paryžiaus policija galvoja kitaip, - papriekaištavo Hobas.

- Visi prancūzai paranojikai, - paskelbė Piteris. - Prancūzija - sąmokslo teorijos motina. Tai prasidėjo dar nuo tamplierių. Etjenai, ar tu kada girdėjai apie tokį narkotiką?

- Ne, - atsakė Etjenas. - Bet jeigu toji "soma" pasirodė rinkoje, norėčiau išbandyti. O kuo čia dėta prancūzų policija, Hobai?

- Na, man regis, niekam ne paslaptis, kad aną savaitę Pa-

ryžiuje nudėjo Stenlį Bauerį. Tai štai, prancūzai mano, kad jis platino naują narkotiką, vadinamą "soma".

- Tikiuosi, jie klysta, - metė Piteris.

- Kodėl? - pasidomėjo Hobas.

- Tas naujamadiškas dalykėlis gali labai pakenkti mano verslui.

- Eisiu, paprašysiu Devi užplikyti man arbatos, - pasakė Etjenas. - Iki, vyručiai.

Ir išėjo į saulės užlietą kiemą. Piteris neskubėdamas susuko suktinę iš ką tik nupjautos marihuanos. Suktinę jis suko taip, kaip įprasta Vest Indijoje - iš penkių lapelių, todėl išėjo kažkas panašaus į cigarą. Kol Piteris darbavosi, abu tylėjo: Piteriui, vienam iš žinomiausių narkotikų prekeivių saloje, tai buvo beveik šventas reikalas. Be to, jis nemėgo kalbėti apie savo verslą.

Baigęs darbą, Piteris ištiesė suktinę Hobui. Tas prisidegė ją mediniu degtuku, įtraukė dūmą keturis penkis kartus, patenkintas kostelėjo ir perdavė Piteriui. Piteris užsirūkė. Abu įsitaisė mediniuose krėsluose, stovinčiuose čia pat, svirne, ir kurį laiką tylėjo. Pirmoji dienos suktinė - šventa akimirka.

Galiausiai Piteris paklausė:

- Kaip gyvuoja tavo agentūra?

- Normaliai, - atsiliepė Hobas.

Po to jie rūkė tylėdami. Nebuvo reikalo kalbėtis. O po pusvalandžio Hobas išvažiavo namo apimtas lengvo kaifo, su gerą unciją sveriančiu "šventykliniu rutuliuku" kišenėje. Piteris darė tuos rutuliukus iš rinktinio Pakistanietiško hašišo ir vyniojo į žydrą celofaną - tai buvo jo prekinis ženklas. Brangi dovana. Pastaruoju metu Piterio reikalai taip gerai klostėsi, kad jam jau nebereikėjo pardavinėti "šventyklinių rutuliukų". Dabar jis dovanodavo juos kaip suvenyrus artimiausiems draugams.

4 skyrius

Sunku ar lengva gauti informaciją Ibicoje, priklauso tik nuo jūsų apsukrumo. Jeigu jus dominantis asmuo gyvena Santa Eulalijoje, jums visų pirma reikėtų užeiti į "El Kiosko", kavinę po atviru dangumi. Ji įsikūrusi miestelio centre, greta paminklo Abeliui Matusui, viršutinėje prie jūros vedančios terasos dalyje, išklotoje plytelėmis.

Hobas netruko prisirinkti paskalų apie Stenlį Bauerį. Tas vyrukas nuolat svečiavosi pas ką nors iš anglų, amžinai be skatiko kišenėje, bet rengėsi padoriai: profesionaliam "senjorui iš visuomenės" geras kostiumas - tokia pat būtinybė kaip automechanikui veržliaraktis. Taip pat ir geri batai. Stenlis Baueris įsiminė žmonėms savąja batų kolekcija iš Bali mados namų. Ir dar jis turėjo auksinį laikrodį, neva iš Odmaro Pikė - veikiausiai Honkongo gamybos padirbinys, bet juk nežiūrėsi po svetimo laikrodžio dangteliu, kad išsiaiškintum, originalus jis ar padirbtas.

Hobas sėkmingai pasirinko laiką - po pietų, prieš pat atsidarant parduotuvėms po vidurdienio siestos. Kavinėje sėdėjo čiabuvių minia, o prie jų kojų lyg šunyčiai glaudėsi šiaudinės rankinės, laukiančios vakarinių pirkinių.

Danas Tomas sėdėjo už viduriniojo staliuko - aukštas, šviesiaplaukis, kaip visada užsimaukšlinęs kapitono kepurę.

- Stenlis? O kaipgi. Mačiau jį aną savaitę. Girdėjau, išvyko į Paryžių. O ką, jis tau skolingas?

- Ne. Man reikalinga jo pagalba tiriant bylą.

Tomas ir jo bičiuliai sutartinai nusikvatojo. Tais laikais niekas rimtai nežiūrėjo į Hobą su jo agentūra. Jį ėmė gerbti vėliau, kai į salą atsibeldė senas italas, už kurio suėmimą buvo paskelbtas atlyginimas.

- Pamėgink paklausinėti jo draugužę, - tarė Tomas.

- O kas ji? - paklausė Hobas.

- Anabelė. Ne prancūzė, o kita Anabelė, iš Londono. Juk pažįsti ją, Hobai?

- Taip, be abejo. Tik nežinojau, kad ji gyvena su Stenliu. Kaip ji?

- Žmonės kalba, kad vis dar aukšto lygio, - atsakė Tomas. - Graži kaip iš paveiksliuko ir gudri kaip lapė.

- O kur ji dabar gyvena?

- Kad aš prasmegčiau, jei žinau. Bet tikrai ne Santa Eulalijoje. Didžioji Berta turėtų žinoti. Juk žinai, kur gyvena Didžioji Berta?

- Tikriausiai Dalt Viljoje, jeigu nepersikraustė, - pasakė Hobas. - Klausyk, Tomai, Haris žadėjo užsukti čionai išgerti alaus. Perduok jam, kad šiandien negalėsiu su juo papietauti. Pamėginsiu pagauti jį vėliau pas Sendį.

Ir Hobas nuvažiavo išsinuomotuoju automobiliu į Ibicos miestą. Automobilį paliko miesto pakrašty, stovėjimo aikštelėje šalia automobilių dalių parduotuvės, ir pėstute patraukė link taksi stotelės Alamedėje. Važiuoti tenai mašina nebuvo prasmės - Dalt Viljoje nėra mašinų stovėjimo aikštelių. Didelis juodai baltas taksi "Mersedesas" nuriedėjo La Kalė de las Farmasias, pasuko dešinėn, ir jie atsidūrė prie romėniškosios Dalt Viljos sienos. Tai buvo pati aukščiausia ir pati seniausia miesto dalis. Taksi pasisukinėjo siauromis stačiomis gatvelėmis, pravažiavo muziejų, dar sykį pasuko - ir sustojo. Hobas užsimokėjo, išlipo iš mašinos ir nužingsniavo toliau skersgatviais, tokiais siaurais, kad netgi du praeiviai vos galėjo prasilenkti.

Didžioji Berta gyveno bevardžiame skersgatvyje už kelių žingsnių nuo aukščiausio senamiesčio taško. Ibicoje pilna užsieniečių, įsitikinusių, kad būtent jie gyvena geriausiame, geidžiamiausiame, prestižiniame rajone. Kuo mažesnė sala, tuo išrankesni joje gyvenantys svetimšaliai. Kiekviena Ibicos dalis turėjo savų gerbėjų, nebent išskyrus šiukšlyną ir šalia jo esančius rajonus - triukšmingus ir dvokiančius, labiau primenančius Dantės pragarą.

Dalt Viljoje netrūko senų elegantiškų namų su prašmat-

niais erdviais butais. Tarp namų augo medžiai, ir oras ten buvo švarus. Vienintelė problema - kaip tenai nusigauti. Įkalnė stati, autobusai nekursuoja, į patį centrą net taksi nepravažiuos. Tačiau Berta išsprendė šią problemą: ji paprasčiausiai beveik neišeidavo iš namų, nebent papietauti gretimame restorane ar aplankyti parodą Simso galerijoje, esančioje toje pat gatvėje. Arba jeigu Bertą kviesdavo į kokį nors pobūvį. Mat išsigauti iš namų jai buvo išties sudėtinga. Juk Didžioji Berta svėrė bemaž tris šimtus svarų. O šiaip ji buvo linksma, gyvenimo džiaugsmu trykštanti amerikietė. Sklandė gandai, kad ji giminiuojasi su Delavero Diuponais. Berta gyveno Ibicoje nuo neatmenamų laikų - ir respublikos laikais, ir valdant Frankui, ir paskui, kai Franką nuvertė ir atkūrė respubliką. Ji pažinojo Eliotą Polį, mielai bendravo, mylėjo žmones, mėgo muziką. Ir pinigų turėjo. Diuponų - arba veikiausiai kokios nors kitos, mažiau žinomos, bet tokios pat turtingos šeimos - pajamos leido jai gyventi elegantiškai ir ištaigingai priiminėti svečius. Didžioji Berta rengdavo pobūvius vos ne kas mėnesį, draugavo su visų stilių ir pakraipų aktoriais, muzikantais bei dailininkais, tiek talentingais, tiek ne, kai kam iš jų skolindavo pinigų, kitiems leisdavo gyventi savo mažytėje viloje San Chuane. Žmonės kalbėjo, kad ji asmeniškai pažįsta visus salos gyventojus. Tai, aišku, buvo mažai tikėtina. Turistinio sezono metu pro Son San Chuano oro uostą praeidavo nemažiau kaip milijonas atvykėlių. Tačiau Berta iš tiesų pažinojo daug žmonių, o apie tuos, kurių nepažinojo asmeniškai, esant reikalui galėjo viską sužinoti.

Didžioji Berta pasitiko Hobą tarp savo žydinčių gėlynų priešais namą ir nusivedė vidun. Jos butas buvo didelis, erdvus, visur pristatyta sofučių, kušečių, krėslų su pintomis atkaltėmis, vietinės gamybos skrynių, staliukų - ir dar dvi suklijuotos iš šukių romėniškos amforos, siaurėjančios į apačią, ant geležinių padėklų. Berta nusivedė Hobą į terasą, kur maloniai dvelkė vėjelis, o grindys iš tamsiai raudonų terakotinių plytelių buvo užlietos saulės. Apačioje plytėjo visas Ibicos miestas, baltų kvadratų ir stačiakampių pakopomis besileidžiantis link

uosto su begale kavinių ir keliais turistiniais laineriais prieplaukoje.

- Na, tai kas gi atvedė tave į šį erelio lizdą? - paklausė Berta, kokias penkias minutes paplepėjusi apie šį bei tą.

- Aš ieškau Anabelės, - paaiškino Hobas. - Ir tikėjausi, kad patarsite, kur ją rasti.

- Galiu sužinoti, - pasakė Berta. - Duok man porą dienelių, aš paklausinėsiu žmonių. Na, o kas naujo tavo gyvenime? Tu čia su reikalais ar šiaip leidi laiką vėjais kaip visi mes?

- Aš tiriu Stenlio Bauerio nužudymą. Tikriausiai girdėjote apie tai?

Berta linktelėjo.

- Loranas skambino iš Paryžiaus. Apie tai rašė "Herald Tribune". Jį buvo apėmusi visiška prostracija.

- Girdėjau, Anabelė susitikinėjo su Stenliu?

- Taip, jie dažnai kartu vaikščiodavo į vakarėlius. Bet Stenlio nedomina merginos, pats žinai.

- Girdėjau. Tačiau jie buvo draugai.

- Bet juk tai ne nusikaltimas, ar ne?

Hobas nusprendė išmėginti kitą taktiką.

- Berta, ar norite dirbti man?

- Aš? Privačiu detektyvu?!

- Ne. Privataus detektyvo padėjėju.

Didžioji Berta šyptelėjo, palingavo galvą, bet nepasakė "ne". Ji atsistojo, priėjo prie bufeto ir sumaišė dvi džino su sodos vandeniu. Hobas žinojo, kad pinigų jai netrūksta. Bertos finansiniai reikalai buvo kuo puikiausi. Ji netgi turėjo kažkokių akcijų ir nekilnojamojo turto... Tačiau Berta buvo iš tų, apie kuriuos sakoma "liežuviu apmeta, ataudžia ir išardo" - mėgo visur šniukštinėti, mėgo paplepėti, apkalbėti. O Hobo pasiūlymas duotų jos pomėgiui teisėtą pagrindą.

Grįžusi su dviem taurėmis, Berta ištiesė vieną Hobui.

- Ir ką man reikėtų daryti?

- Tą patį, ką ir dabar. Susitikinėti su žmonėmis. Rengti pobūvius. Vaikščioti į parodų atidarymus. Pietauti geruose restoranuose. Aišku, aš neįstengsiu viso to apmokėti. Bet juk jūs

ir taip visa tai darote. O paskui papasakoti man, ką sužinojote.

- Taip, žinoma. Tai ne problema.

Hobas seniai žinojo, kad žmonės, netgi patys plepiausi, mieliau kalba tada, kai jiems už tai moka, net jeigu mokestis tik simbolinis. Nes apmokamas plepėjimas - tai jau ne plepėjimas, o darbas, tai yra padorus, gerbtinas ir naudingas užsiėmimas. Ir netgi patys didžiausi akiplėšos ir savavaliai pradeda gerbti padorumo reikalavimus, jeigu tas padorumas apmokamas.

- Viliojantis pasiūlymas!

Štai ir Didžiajai Bertai patiko mintis tapti naudinga visuomenei - jeigu, aišku, tai bus įdomu ir dargi ne už dyką. Bet daug mokėti nereikės, o tai labai tiko Hobui. Hobas daug ir neturėjo. Visi žinojo, kad jo agentūra - veikiau rožinė svajonė negu solidi veikianti įstaiga. O kas gali būti patraukliau už rožinę svajonę, net jeigu tu ne koks nors dekadentas? Juolab kad tai nepareikalaus daug pastangų, o piniginę naudą visgi duos.

- Tai ką gi man daryti, Hobai? Aš juk jau nebe tokia vikri, kokia buvau kadaise!

- Berta, jums ničnieko nereikės daryti, išskyrus tai, ką ir taip darote. Tas ir yra svarbiausia!

- O ką būtent tu nori dabar žinoti?

- Man reikalinga informacija apie vieną asmenį. Reikia sužinoti, kas jis toks ir apskritai viską, kas įmanoma.

Ir Hobas papasakojo Bertai apie vyriškį, kurį matė Paryžiuje su Stenliu Baueriu prieš tai, kai pastarąjį nužudė. Viską, ką žinojo.

- Mažoka, - tarstelėjo Berta.

- Jeigu kas sugebės išsiaiškinti, kas tas žmogus, tai tik jūs!

- Tu man pataikauji, Hobai! Tačiau tu teisus. Jeigu nei aš, nei mano pažįstami nežino, kas šis žmogus, vadinasi, jis išvis neegzistuoja. - Berta kiek pamąstė, paskui paklausė: - Vadinasi, tau reikalinga informacija? Bet aš mėgstu dalintis informacija. Kodėl turėtum man už tai mokėti?

- Vertingas paslaugas dera apmokėti, - pasakė Hobas. - O

aš mėgstu naudotis draugų paslaugomis. Tai "Alternatyvios seklių agentūros" devizas.

- Garbingas devizas.

- Ir aš taip manau.

- Bet kvailokas, kaip ir visi garbingi devizai.

Hobas gūžtelėjo pečiais.

- Na, tai kaip, sutinkate ar ne?

- Sutinku, velniai rautų! - pareiškė Berta. - Mielai padirbėsiu vienu iš tavo detektyvų. O ką dar tau reikia sužinoti?

Hobas net sutriko. Jis nebuvo pratęs prie tokio tiesmukumo. Jam reikėjo pagalvoti.

- Na, išskyrus tai, kur ieškoti Anabelės ir kas tas paslaptingas ispaniškai kalbantis ponas, man reikėtų žinoti, kas apskritai naujo Ibicoje. Turiu omeny, kas naujo čia įvyko pastaruoju metu?

- Tai kad čia nuolatos kažkas vyksta, - pasakė Berta. - Naujos parodos ir parduotuvės tave domina?

- Ne, vargu. O kas dar?

- Jeigu tu patikslintum... O naujas viešbutis?

- Ką, pradėjo veikti naujas viešbutis?

- O tu negirdėjai? Keista.

- Aš ką tik grįžau iš Paryžiaus.

- A-a, tuomet suprantu. Šalia San Manteo statomas naujas prabangus viešbutis. Kalbama, kad japoniško stiliaus. Pradės veikti už poros savaičių. Kitą trečiadienį bus didelis pokylis.

- Jūs eisite?

- Žinoma, aš - sąraše "B".

- Argi yra keletas pakviestųjų sąrašų?

- Be abejo, mano mielas! Nejaugi nežinai, kaip tai daroma? Iš pradžių įvyks didžiulis priėmimas - antroje dienos pusėje viešbučio teritorijoje. Ten susirinks pusė salos. Į jį patekti gali bet kas, netgi be pakvietimo. Tai sąrašas "C". Paskui, vakare, kai visokia smulkmė išsiskirstys, bus pietūs ir šokiai išrinktiesiems. Kokiam šimtui žmonių.

- Tai sąrašas "A"?

- Ne, brangusis, tai sąrašas "B". Jis vis dar labai ilgas.

- Tai kas pateks į sąrašą "A"?

- Ogi kai pakviestieji pagal sąrašą "B" išsinešdins - maždaug po vidurnakčio, - liks tik patys pačiausi, apie dešimt žmonių. Savininkai, investuotojai ir, suprantama, jų damos - arba kavalieriai, kaip kieno. Ir jie iki ryto sėdės, gers ir gaudys kaifą. Bet tai ne taip įdomu kaip pokylis sąrašui "B". Nebent snobo požiūriu. Be to, į sąrašą "A" nepateksi, jeigu nesi dalininkas arba dalininko meilužis ar meilužė.

- O kas tie dalininkai? - parūpo Hobui. - Kas stato viešbutį?

- Žinau tik iš nuogirdų. Lyg ir keletas turtingų japonų bei keletas turtingų lotynų amerikiečių. Kalbama, kad pagrindinis rėmėjas - jakudza. Žinai, taip vadinasi japonų mafija. Aišku, žinai. Plauna pinigus užsienyje. Įdomu?

- Labai. O ar negalima būtų padaryti taip, kad mudu su Hariu Hemu įtrauktų į sąrašą "B"?

- Padarysime, - pažadėjo Berta. - Dabar aš dirbu tau. Mano ryšiai - tavo ryšiai. Beje - aišku, tai nėra labai svarbu, bet vis dėlto, - kiek ketini man mokėti?

- Negaliu pasakyti, kol nežinau, kiek bendradarbių man prireiks. Jūs gausite procentus nuo pajamų, priklausančius nuo to, kiek laiko iš jūsų atims darbas ir koks bus jo rizikos laipsnis - jeigu taip nutiktų.

- Na, laikas parodys, - pasakė Berta. - Bet geriau be rizikos. Pakalbėsiu su vienu lotynų amerikiečiu, kuris draugavo su Stenliu. Beje, Anabelė gyvena Figueretuose, "Avilyje".

- Lyg ir sakėte, kad jums reikia dar paklausinėti žmonių?

- Tai buvo iki to, kai tu mane nusamdei, brangusis! Aš tiesiog ketinau paklausti Anabelės, ar ji norės tave matyti. Bet dabar tai neturi reikšmės.

5 skyrius

Hobas nusileido nuo kalvos, ant kurios buvo įsikūręs miestas, ir nužingsniavo atgal į mašinų stovėjimo aikštelę, kur paliko savąją mašiną. O iš ten, pravažiavęs klaikius naujuosius rajonus, pasuko link Figueretų.

Pagaliau miestas liko toli už nugaros. Dabar jis važiavo duobėtu žvyrkeliu. Vienoje kelio pusėje bangavo jūra, kitoje rikiavosi viešbučiai, nudažyti pasteliniais tonais. Tai buvo naujoji Ibica. Figueretų nejuosė senovinė romėniška siena kaip Dalt Viljoje. Šis miestelis stovėjo vienas pats pakeliui į druskos kasyklas, aptiktas dar romėnų ir naudojamas iki šiol.

Dabartinis Ibicos suklestėjimas aplenkė Figueretus. Tai buvo mažyčių krautuvėlių, varganų bariukų ir antrarūšių restoranėlių miestelis, kur gyveno visokie nevykėliai, narkomanai, alkoholikai, gaunantys šiek tiek pinigų iš tėvynės, perdegę muzikantai, susenę kortuotojai profesionalai, sužlugę verslininkai ir panašiai.

"Aviliu" vadino tris senus keturių aukštų namus su išoriniais laiptais, sujungtus takeliais bei skalbinių virvėmis. Pro langus atsivėrė gražus, tik pernelyg tolimas vaizdas į jūrą ir molą.

Anabelė gyveno pastate *dos**, *tercero piso***. Hobas užlipo laiptais pro užpakalines duris, prie kurių pūpsojo šiukšlių krūvos ir riogsojo seni vaikiški vežimėliai. Vaikiūkščiai šaukė ant kačių, seniai - ant bobų, bobos raudojo, prisimindamos praeitį, o neblaivūs poetai kurpė iš viso šito nevirškinamas eiles, pasižyminčias nebent šlubuojančiu fantazijos polėkiu. Žodžiu, scena iš "Porgi ir Bes" europietišku stiliumi.

- A, Hobai! - pašaukė Anabelė. - Užeik ir griūk. Alaus nori?

- O kaipgi!

---

*Du (isp.).

**Trečias aukštas (isp.).

Butukas buvo mažas ir netvarkingas. Geriausia, ką jame galėjai pamatyti - tai vaizdas pro langą: žemučiai nameliai pakrantėje ir žydra jūra. Didelis langas buvo atlapotas iki galo, ir vidun veržėsi lengvas vėjelis, kedenantis skalbinius, Anabelės išdžiaustytus balkone. Trenkė kate. Santana, sena marga Anabelės katė, sėdėjo ant išklibusios kėdės atkaltės ir nedraugiškai dėbčiojo į Hobą. Katės dvokas maišėsi su alyvų aliejaus, česnako ir ūkinio muilo kvapais. Pati Anabelė vilkėjo šilkinį kimono - o gal ir nailoninį, Hobas menkai išmanė tokius dalykus. Šiaip ar taip, kimono buvo raudonai oranžinis. Atvipę atlapai atidengė pilnas smailėjančias, kiek nukarusias krūtis. Kai Anabelė užsimetė kojį ant kojos, kimono skvernas nuslydo žemyn, apnuogindamas įdegusią šlaunį. Anabelė buvo, ko gero, pati dailiausia narkomanė saloje. Ji gimė Londone, kažkur Svis Kotedžo rajone, maždaug prieš trisdešimt metų. Jos veidas Hobui šiek tiek priminė Džoaną Kolinz jaunystėje. Pirmąsyk Anabelė atvyko Ibicon dar būdama paauglė ir susidėjo su Juoduoju Rodžeriu, heroino prekeiviu iš Detroito. Jiedu puikiai gyveno, kol Juodąjį Rodžerį sučiupo policija pirmosios stambios operacijos metu. Tąkart faraonai susėmė daugelį narkotikų prekeivių, narkomanų ir kitokių nepageidaujamų asmenų. Tačiau Anabelė visada gebėjo atsisakyti narkotikų, jei norėjo. Deja, pastaruoju metu šitas sugebėjimas ėmė silpti. Tiesa, ant jos rankų dar nebuvo adatos žymių: Anabelė didžiavosi savo dailiu kūnu ir švirkšdavosi narkotikus tarp kojų pirštų.

- Kuo tu dabar užsiimi? - pasidomėjo Hobas.

Anabelė gūžtelėjo pečiais.

- Dirbu pardavėja pas Murzių Domingą. Šuniškas darbas, bet teks pakentėti, kol parduosiu keletą paveikslų.

Be viso kito, Anabelė buvo dar ir dailininkė. Vaikiškos teplionės, kurias ji išdidžiai vadino "primityvais", vaizduojančios laukuose dirbančius senius ir, avis besiganančias tolėliau, be jokios perspektyvos, pelnė triukšmingą pripažinimą salos dailės galerijose. Bet paskui ją išstūmė kiti dailininkai, dar primityvesni, dar labiau nepaisantys perspektyvos. Ibicos daili-

ninkai primityvistai nuolat rungtyniavo tarpusavyje, kuris primityvesnis.

- O kaip tu gyveni? - paklausė Anabelė. Ji atsistojo, priėjo prie šaldytuvo ir ištraukė du butelius alaus "San Migel". Iš šaldytuvo atsklido galingas troškintos avienos su turkiškais žirniais dvokas - be abejonės, ji buvo pagaminta dar aną savaitę. Hobas jau ėmė gailėtis, kad sutiko išgerti alaus. - Tebeturi savo agentūrą?

Hobas linktelėjo. Išeiviai iš Ibicos taip retai imdavosi savo verslo kur nors užsienyje, kad visi tokie atvejai buvo žinomi salos gyventojam, ir jie atidžiai sekė savo žemiečių sėkmės viražus, kad spėtų pasiskolinti iš jų pinigų trumpų klestėjimo periodų metu.

- Gavai naują užduotį?

Hobas linktelėjo.

- Padedu prancūzų policijai tirti bylą.

- A, tai tu čia su reikalu?

- Taip, renku duomenis apie Stenlį Bauerį. Ar negalėtum papasakoti, kuo jis užsiiminėjo pastaruoju metu?

- Oi, Hobai, koks tu avigalvis! Mielas, bet kvailas. Kodėl aš turėčiau pasakoti tau apie Stenlį, net jeigu ką nors žinočiau? Juolab kad nieko nežinau.

- O ką, yra priežasčių nepasakoti?

- Tikriausiai nėra. Bet nenoriu turėti nemalonumų.

- Anabele, juk mudu seni draugai! Papasakok man viską. Aš nieko neperduosiu policijai ir netgi užtarsiu tave, jeigu kas.

- Aišku, užtarsi, Hobai. Jeigu sugebėsi. Bet kodėl nepaklausi paties Stenlio?

- Negaliu. Jį nužudė.

Anabelė įsmeigė į Hobą išplėstas akis.

- Nužudė?! Tikrai?

Hobas linktelėjo.

- Kaip?

Hobas papasakojo jai, kaip žuvo Baueris. Anabelė pamąstė, paskui palingavo galva.

- Hobai, mielai papasakosiu tau viską, ką žinau. Bet ne

čia. Nusivesk mane papietauti į "El Olivo", ir aš užgiedosiu kaip kanarėlė. Tik palauk minutėlę, kol persirengsiu.

* * *

- Ragavai šitų blynelių su ikrais? - paklausė Anabelė po valandos, kai jiedu sėdėjo "El Olivo" balkone, virš vienos iš Stačiųjų Senamiesčio gatvelių. - Tikri ikrai, Hobai, o ne koks nors daniškas marmalas iš menkės faršo.

Hobas mintyse pažymėjo, kad ji labai jau greitai atsigavo po šoko, sukelto žinios apie Stenlio nužudymą.

- Ikrai tikri? - perklausė Hobas. - Tai gerai, nes man buvo dėl to neramu.

Abu jau spėjo pasisveikinti su kokiu tuzinu pažįstamų, skubančių pro šalį "su reikalais", kurie atima didžiąją Ibicos gyventojų laiko dalį. Po dviejų taurelių naminės degtinės Anabelė pagaliau prašneko:

- Iki praėjusio mėnesio išties daug laiko praleisdavau su Stenliu Baueriu. Mudu kartu vaikščiodavome į vakarėlius. Po to, kai nutraukiau santykius su Etjenu. Tarp mūsų nieko nebuvo - jis juk "žydras", pats žinai. O dabar Stenlį nužudė... Man nesinori apie jį kalbėti.

Hobas laukė. Anabelė šyptelėjo ir paprašė palinkusio virš stalo padavėjo atnešti jai kokteilį su šampanu.

- Ir viskas? - pyktelėjo Hobas. - Visa tai galėjau sužinoti iš pirmojo sutiktojo, ir tai būtų man kainavę tik konjako taurelę.

- O kuo aš kalta? Paklausk dar ko nors!

- Kada matei Stenlį paskutinį kartą?

Anabelė susimąstė, prikandusi ilgą raudoną nagą.

- Manau, jo išvykimo išvakarėse. Mes pietavome pas Arlen.

- Jis neminėjo, ko vyksta į Paryžių?

- Sakė, kad turi sutvarkyti vieną reikalą, o kokį - nesakė.

- O paskui?

- Tikriausiai ketino grįžti čionai. Tiksliai nežinau.

- Jis neatrodė nervingas, susirūpinęs ar panašiai?

- Stenlis? Jis atrodė taip, tarytum niekada gyvenime neturėjo jokių problemų.

- Puiku, - burbtelėjo Hobas. - Ar kartais nematei jo su tamsiaodžiu arba įdegusiu vyru, kalbančiu ispaniškai, veikiausiai ispanu arba lotynų amerikiečiu, kuris nešioja žiedą su stambiu smaragdu ir kurio varde yra dvigubas ispaniškas "r"?

- Nepamenu tokio.

- Labai jau greitai atsakei! - pažymėjo Hobas.

- Kuria prasme?

- Tu netgi nesusimąstei. Ir iš to aš darau išvadą, kad žinai, apie ką kalbu.

- Ne-e. Aš tiesiog pažįstu visus Stenlio bičiulius. Beveik visi jie anglai arba prancūzai. Nėra nė vieno lotynų amerikiečio.

- Gal nori dar kokteilio su šampanu?

- Aš užsisakysiu, nesirūpink. Padavėjau!

- Tu žinojai, ką Baueris ketino veikti Paryžiuje?

- Aš apskritai menkai jį pažinojau, Hobai. Mudu tiesiog smagiai leisdavome laiką drauge. Kodėl tu mane kamantinėji?

Hobas užsirūkė "Rumbo", užsikosėjo ir nugėrė gurkšnį alaus.

- Gaila, kad pati paklausei. O aš ketinau įvilioti tave į spąstus ir priversti viską prisipažinti.

- Na, jeigu jau taip išėjo, pasakyk, kam tau šito reikia?

- Ogi prancūzų policija domisi.

- Tikrai? Tai gal ir atlygis paskirtas?

- Klausyk, Anabele, jeigu už naudingą informaciją būtų paskirtas atlygis, aš iškart būčiau tau pasakęs. Jeigu man užmokės, išskirsiu tau dalį. Bet pirmiausia papasakok man apie Stenlį. Tu juk mėgsti lankytis Paryžiuje?

- Žinoma. O ką?

- Ogi tą, kad inspektorius Fošonas, tiriantis šią bylą, pasirūpins, kad tu susipažintum su tradiciniu prancūzų priekabumu. Jeigu nesutiksi mums padėti. Vos tik pasirodysi Paryžiuje,

tave suims ir ištardys. Fošonas gali pridaryti tau nemalonumų.

Anabelė ramiai apgalvojo Hobo žodžius.

- Na, tuomet aš tiesiog nevažiuosiu į Paryžių.

- Bet kam tau atsisakyti kelionių į Paryžių, jeigu neturi ko slėpti?

Anabelė sutriko.

- Hobai, aš nesu tokia gudri, kad apmulkinčiau tave. Aš iš tiesų nieko nežinau. Viešpatie! Stenlį nužudė! Tai nesiseka!

- Manyčiau, tai ne sėkmės klausimas.

- Turiu omeny, kad man nepasisekė. Na, o Stenliui apskritai niekuomet nesisekė. Nereikėjo man skolinti jam trijų šimtų svarų tai kvailai kelionei.

- Ruoškis, Anabele, - paliepė Hobas. - Mums metas išeiti.

Padavėjas atnešė sąskaitą: septyniasdešimt trys doleriai. Neskaitant arbatpinigių, kurių Hobas užmiršo duoti. Ir neskaitant šampano.

6 skyrius

Šalia restorano, nedidelėje aikštėje priešais hipių avalynės parduotuvę, buvo taksi stotelė. Įsodinęs Anabelę į taksi, Hobas įbruko jai tūkstantį pesetų kelionei. Šiandien jis nebenorėjo jos nei matyti, nei girdėti. Tada siauru skersgatviu nužingsniavo į automobilių stovėjimo aikštelę už restorano, kur paliko išsinuomotąjį "Seatą". Toji aikštelė buvo netaisyklingas stačiakampis, atitvertas nubalintais akmeniniais stulpeliais. Priėjęs arčiau Hobas pamatė, kad ant jo mašinos kapoto sėdi kažkoks vyras ir rūko. Nepažįstamasis įtraukė paskutinį dūmą ir numetė nuorūką ant žemės: raudonas žiburėlis nubrėžė tamsoje ugninę liniją.

- Ei, - prakalbo vyras, - tu Hobas Drakonianas?

- O jūs kas? - pasiteiravo Hobas.

- Tavimi dėtas, aš tuo nesidomėčiau, - atsakė nepažįstamasis stodamasis ir eidamas artyn.

Jo judesiuose buvo kažkas, kas visai nepatiko Hobui. Jis ėmė palengva trauktis atatupstas gailėdamasis, kad yra ne iš tų detektyvų, kurie nešiojasi pistoletą. Tiesa, Europoje ne taip jau paprasta gauti leidimą šaunamajam ginklui, bet galima buvo įsigyti bent jau peilį ar kastetą! O dabar Hobas neturėjo nieko, išskyrus šratinuką, o ir tas buvo vidinėje kišenėje, kol išsitrauksi... Tuo tarpu nepažįstamasis artėjo ir atrodė grėsmingai. Hobas grįžtelėjo atgal. Ten nieko nebuvo, o jeigu ir buvo kokie žmonės, jų nesimatė tropinės nakties tamsoje. Iš "El Olivo" sklido tranki roko muzika, kuri tikriausiai nustelbs bet kokius klyksmus.

Hobas atsitraukė per porą metrų, ketindamas apsigręžti ir bėgti atgal į restoraną. Bet kairėje pasigirdo žingsniai. Jis pažvelgė ton pusėn. Tarp dviejų mašinų išniro dar vienas vyras, kuris eidamas užsiseginėjo kelnių užtrauktuką.

- Klausykite, - kreipėsi į jį Hobas, - aš turiu nemalonumų.

- Žinau, - atsakė tas.

Hobas nebuvo visiškas stuobrys ir iškart suprato, kad šiedu vyrai veikia išvien.

- Ko jums reikia, vyručiai? - paklausė jis tikėdamasis, kad balsas nedreba.

Pirmasis vyras, aukštas ir stambus, vilkėjo tamsų kostiumą, o jam ant galvos puikavosi juokinga tirolietiška kepuraitė su lapės uodegėle, prisegta sidabrine sagtimi.

- Mes sužinojome, kad kiši nosį į svetimus reikalus. Štai ir atėjome su tavimi pasišnekėti, - atsakė jis su nežymiu akcentu, išduodančiu lotynų amerikietį.

O jo bendrininkas - mažiukas, tūžmingas, su smulkiais graužiko dantukais, blykčiojančiais virš juodų marškinių, su baltu kaklaraiščiu ir batais metalinėmis nosimis - pridūrė:

- Kalbėsimės šiurkščiu fiziniu būdu, kurį esame geriausiai įvaldę.

Dar vienas *latinos*, panašu, kad menkai išsilavinęs, bet pretenzingas.

Kalbėdami užpuolikai užtikrintai artėjo, versdami Hobą trauktis, ir taip įvarė jį į siaurą praėjimą tarp mašinų. Praėjimo gale dunksojo gal dešimties pėdų aukščio siena, už jos - skardis. Hobas nebeturėjo kur dėtis, nebent į priekį, tiesiai jiems į rankas. O į rankas jis nenorėjo. Taip, padėtis buvo tikrai nemaloni!

Ir staiga Hobas išgirdo, kaip atsidarė mašinos durelės. Grįžtelėję ton pusėn visi trys pamatė, kaip iš didelio seno apdulkėjusio "Mersedeso" išlipo dar vienas vyras. Iš pradžių Hobas įžiūrėjo tik tiek, kad jis su tamsiais marškiniais ir tamsiomis kelnėmis. Kai trečiasis nepažįstamasis priėjo arčiau, Hobas pamatė dar iš šviesius garbanotus plaukus - vienintelę šviesią dėmę aplinkui. Prisiartinęs prie jo, žmogus pasiteiravo:

- Jūs misteris Drakonianas?

- Mielai pasišnekėsiu su jumis kokį kitą kartą, - atsakė Hobas. - O tuo tarpu ar nesugebėtumėte pakviesti policijos? "Greitoji", ko gero, irgi būtų ne pro šalį.

- Visai teisingai, seni, - pritarė augalotasis lotynų amerikietis. - Verčiau nešdinkis iš čia.

- Man reikia pasikalbėti su misteriu Drakonianu, - paprieštaravo šviesiaplaukis. - Reikalas nelaukia.

Neūžauga nusijuokė - trumpai ir atgrasiai.

- Sakai, nelaukia? Teks palaukti, vaikeli! Antraip aš...

Ir jis pasuko link šviesiaplaukio nepažįstamojo, stovinčio siauroje properšoje tarp mašinų. Dabar sceną apšvietė blausus delčios pjautuvas, tingiai išlindęs iš už debesies.

- Rytoj atvyksta misteris Vargasas, - nerūpestingu tonu pranešė šviesiaplaukis.

Anie du stabtelėjo, bet tik sekundei.

- O koks mūsų reikalas? - paklausė žaliūkas.

- Jis nori, kad nebūtų jokio triukšmo.

- Kol jis atvažiuos, triukšmo jau ir nebebus, - atrėžė žaliūkas. - O dabar nešdinkis velniop. Mums reikia pasikalbėti su šituo žmogumi.

- Ne, - lakoniškai atsakė šviesiaplaukis. - Tai jūs nešdinkitės iš čia.

Lotynų amerikiečiai vėl pradėjo puolimą: šįsyk jie atakavo šviesiaplaukį, supdami jį iš dviejų pusių. Hobas jau ketino bėgti pagalbos - kai tik keliai nustos nemaloniai virpėję. Šviesiaplaukis nerūpestingai pasisupo nuo kulnų ant pirštų, paskui žengė link žaliūko lengvu šokio žingsneliu. Neūžauga žiurkės veidu išsitraukė kažką iš kišenės: pistoletą, peilį ar skustuvą - ką būtent, tamsoje nesimatė. Bet tai buvo nesvarbu, kadangi nepažįstamasis netikėtai apsisuko ant vienos kojos ir spyrė bato galu - lengvai ir tiksliai kaip futbolininkas, mušantis įvartį. Daiktas, kurį neūžauga išsitraukė iš kišenės, nulėkė toli į tamsą ir žvangtelėjęs metalu nukrito ant kažkokios mašinos stogo.

- Nieko sau! - burbtelėjo augalotasis, palenkė apvalią makaulę ir puolė į priekį.

Tačiau šviesiaplaukis vėl apsisuko, atlikęs keistą baleto piruetą, šastelėjo į šalį ir staigiai ištiesė rankas. Pasigirdo duslus trakštelėjimas - tai jo rankos susilietė su žaliūko galva ir

pečiu. Žaliūkas stabtelėjo, susvyravo, nerangiai užsimojo smogti šviesiaplaukiui - bet to jau nebebuvo šalia. Grakščiai stypčiodamas ant pirštų galų, jis pabėgėjo link neūžaugos, pranėrė pro šalį ir rėžė alkūne jam į pilvą. Neūžauga suriko ir sumosikavo kumščiais. O šviesiaplaukis vėl apsisuko, šįsyk švystelėdamas atgal vieną koją ir pataikydamas mažajam *latinos* į "saulės rezginį".

Neūžauga dusliai aiktelėjo ir nukrito ant nugaros, burna gaudydamas orą. Šviesiaplaukis tuo tarpu vėl prisiartino prie augalotojo taip greitai mostaguodamas rankomis, kad šių beveik nesimatė, ir smūgiuodamas tai viena, tai kita koja. Žaliūkas ūmai išlėkė į orą, akimirkai pakibo horizontalioje padėtyje, statmenai šviesiaplaukiam nepažįstamajam, ir tėškėsi ant asfalto, susitrenkdamas pakaušį. Ten ir liko gulėti, stenėdamas pro kruvinus dantis tarytum milžiniškas vabalas su lotynų amerikiečio akcentu, apverstas ant nugaros ir sutrėkšta koja.

Šviesiaplaukis nepažįstamasis atsigręžė. Kiek pagulėjęs, žaliūkas vargais negalais atsistojo, bet jau nebemėgino pulti, o metėsi bėgti. Po kelių sekundžių iš paskos nuklibikščiavo ir neūžauga.

- Na, atrodo, šį reikalą jau sutvarkėme, - tarstelėjo šviesiaplaukis.

- Ačiū, - pratarė Hobas, sunkiai suvaldydamas troškimą pulti savo išgelbėtojui į kojas ir pabučiuoti minkštapadžius pusbačius. Šiaip ar taip, jis išgelbėjo Hobo kailį, jeigu ne gyvybę. - Ar galėčiau sužinoti, kuo jūs vardu?

- Žinoma. Aš Chuanas Braga, nors paprastai mane vadina Vana.

Braga! Ispaniškas "r"? Tiesa, žiedo su smaragdu nėra, bet juk jis galėjo nusimauti žiedą, prausdamasis po dušu, ir paskui užmiršti užsimauti... Ne, nereikia daryti skubotų išvadų. Ispaniškų pavardžių su garsu "r" - devynios galybės. Juolab kad šitas "r" ne dvigubas. Ir apskritai "r" - vienas dažniausių garsų visose pasaulio kalbose, neskaitant japonų.

- Niekuomet nesu jūsų matęs, - pasakė Hobas.

- Tai todėl, kad didžiąją laiko dalį praleidžiu fazendoje.

- Kokioje?

- K'an Soledad. Ji priklauso Silverijui Vargasui, mano patronui.

- Vargasas... Ar jis kartais neturi sūnaus, vardu Etjēnas?

- Turi.

- Koks ankštas šis pasaulis! - pareiškė Hobas. Nors tai buvo savaime suprantama - Ibica iš tiesų labai ankštas pasaulis, tik gyvendamas joje tai kartais užmiršti.

7 skyrius

Tą naktį Hobas puikiai išsimiegojo - nuosavoje lovoje, nuosavame miegamajame, nuosavoje fazendoje. Ir migdolmedžio šakos raminamai šnarėjo už lango. Ryte jis nusiskuto, užsimovė švarius džinsus, užsivilko žydrus marškinėlius su trimis sagutėmis ir nulipo į virtuvę pasiruošti pusryčių. Tačiau dujų balionas buvo tuščias, atsarginio irgi niekas nepasirūpino pripildyti. Įsikrovęs abu didelius oranžinius balionus į mašinos bagažinę jis nuvažiavo pusryčiauti į Anitos užeigą. Ten įsitaisė atvirame kiemelyje, po vynuogienojais, apsivijusiais išsikišusius žemo stogo sijų galus. Paskui Pablo parduotuvėje kitapus gatvės apkeitė tuščius balionus į pilnus. Bet nutarė dar negrįžti namo. Gal nuvažiuoti iki Hario Hemo? Ne, verčiau pamėginti pagauti jį Santa Eulalijoje, kavinėje "El Kiosko". Hobas nuvažiavo į miestą, rado vietą mašinai aikštelėje priešais Umberto "Mėsainius" ir pėstute patraukė į "El Kiosko". Haris iš tiesų buvo ten, šveitė kiaušinienę su kumpiu ir skaitinėjo užvakarykštį "Paris Herald Tribune". Hobas prisėdo šalia, ir jiedu užsisakė po *cafe con leche**.

- Na, kas naujo? - paklausė Haris.

Hobas papasakojo jam apie vakarykštę dieną, apie Anabelę, apie du užpuolikus ir savo šviesiaplaukį išgelbėtoją.

- Sakėsi esąs Chuanas Braga, bet dažniausiai jį vadina Vana. Esi kada girdėjęs apie tokį žmogų?

- Pirmąsyk girdžiu.

- Jis pasakė aniems dviem, kad Silverijus Vargasas šiandien atvyksta į salą. Tikriausiai tai kažką reiškia, nors jiems ir nepadarė didelio įspūdžio. Ar pavardė Vargasas tau ką nors sako?

Haris papurtė galvą.

- O aš neturiu jokių naujienų, išskyrus laišką iš Marijos. Ji linksminasi Maljorkoje, turėtų grįžti poryt. Na, tai ką darysime?

*Kava su grietinėle (isp.).

Hobas stengėsi susikaupti, tačiau visuotinis tingulys, viešpataujantis saloje, jau buvo beužvaldąs ir jį.

- Manau, reikėtų lukterėti ir pažiūrėti, kaip toliau klostysis įvykiai. Kaip ten sakė Fricas Perlas? "Neragink upės!"

- Tai galėtų būti mūsų salos šūkis, - pažymėjo Haris. - Eime į Agua Blanka?

- Eime, - sutiko Hobas. - Jau nebepamenu, kada paskutinį kartą buvau paplūdimyje. Užkąsime ten - užeisime į "La Terasa".

- Puiku! Gal susitikime pakeliui į Agua Blanka ir važiuokime viena mašina, kad nereikėtų varinėti abiejų tais ožkų takais.

- Paimkime manąją, - pasiūlė Hobas. - Tą, kurią išsinuomojau. Na, pasimatysime po poros valandų. Aš dar turiu reikalų.

- Kokių?

- Reikia paimti skalbinius iš skalbyklos, nupirkti gazuoto vandens ir nuvežti namo dujų balionus. Tiek rūpesčių!

Sutvarkęs buitinius reikalus, Hobas išvažiavo į kelią, vedantį į Agua Blanka, ir palaukė Hario. Tas atsivežė porą patiesalų ir keletą knygelių minkštais viršeliais. Jie pernešė visa tai į Hobo mašiną ir nudūmė duobėtu žvyrkeliu, kuris vingiavo tarp kalvų ir baigėsi automobilių stovėjimo aikštele prie paplūdimio Agua Blanka. Susirinkę mantą, bičiuliai užsuko į restoraną užsisakyti staliuko, paprašė patiekti priešpiečius po valandos ir nusileido laipteliais į pakrantę. Diena buvo nuostabi: žydras dangus, nedideli debesėliai, mėlynai žalia jūra ir įdegę poilsiautojų kūnai, nugulę dviejų mylių ilgio paplūdimį. Jie įsitaisė po šiaudiniu skėčiu, davę monetą berniūkščiui, saugojusiam jį, ištiesė du paklotus ir atsigulė degintis. Paskui išsimaudė ir vėl pasidegino. Pakartojus šią procedūrą dar du kartus, ir priešpiečių metas atėjo. Restoranėlyje "La Terasa" jiems atnešė žuvies asorti, kur buvo primaišyta visko, ką pagaudavo žvejai salos pakrantėse, su pilka vietine duona, aliejumi bei alyvuogėmis, ir dar du butelius "San Migelio" alaus užgerti visa tai. Paskui jie grįžo į paplūdimį, dar sykį pasinė-

rė į bangas ir porą valandėlių nusnūdo po skėčiu. Tai buvo viena iš tų nepakartojamai beprasmių dienų, iš kurių ir susideda Ibicos vasaros žavesys - užsieniečių požiūriu. Vietiniai gyventojai prie jūros eina tik žuvies gaudyti.

Hobas nuvežė Harį ten, kur jis paliko mašiną, ir susitarė susitikti su juo vėliau, per pietus. Tada grįžo į savo fazendą, greitosiomis apsiprausė po dušu (niekas nepasirūpino pripildyti baką ant stogo), nusiskuto ir persirengė pietums. Paskui vėl nuvažiavo į Santa Eulaliją ir užsuko pas Sendį. Peržiūrinėdamas paštą aptiko Didžiosios Bertos raštelį, kurį perdavė vienas iš jos pažįstamų, važiavusių pro šalį. "Reikia pasikalbėti. Atvažiuok rytoj ryte". Hobas susuko raštelį ir įsikišo kišenėn. Reikia tikėtis, kad iki jo atvažiavimo raštelį perskaitė nedaugiau kaip dvi dešimtys smalsuolių. Netrukus pasirodė Haris. Jie išgėrė po porą stikliukų ir nuėjo pas Chuanitą kartu su dar keliais pažįstamais. Pas Chuanitą gavo labai gardžių omarų su majonezu. Galiausiai dar užsuko į "Juodąją katę" ir išsiskirstė po namus.

8 skyrius

- Hobai, - pasakė Berta kitą rytą per pusryčius, kai detektyvas užsuko pas ją, - išskirsi man pinigų išlaidoms?

- Kam?

- Aš jau spėjau patuštinti piniginę.

- Įtraukite tai į savo ataskaitą. Juokauju. Kam išleidote pinigus?

- Daviau kyšį. Juk detektyvo padėjėjams priklauso davinėti kyšius, teisingai?

- Na, priklausomai nuo to, ką jums pavyko sužinoti.

- Tai kainuos tau du tūkstančius pesetų. Būtent tiek aš suplojau vaišindama Dolores.

- Kas ta Dolores?

- Padavėja. Dirba pas Murzių Domingą. Anabelės kaimynė.

- Jokių problemų, - atsakė Hobas, traukdamas iš kišenės dvi tūkstantines. - Ir ką gi jūs sužinojote?

Berta įsimetė pinigus į rankinę su užrašu "Ibica". Senutė tiesiog švytėjo.

- Na, štai, dabar aš jaučiuosi tikra detektyvė! Pats smagiausias pojūtis nuo tada, kai pirmąsyk dūriausi LSD!

- Baisiai malonu girdėti, - pasakė Hobas. - O dabar, jeigu jau baigėte puikuotis, gal visgi papasakotumėte, ką būtent sužinojote?

- Ogi nieko ypatingo! - įsižeidusi atrėžė Berta. - Tik vardą to žmogaus, kurio tu ieškai. Na, to, kurį matė su Stenliu Baueriu Paryžiuje.

Ir Berta išklojo Hobui, ką jai papasakojo Dolores. Padavėja džiovė skalbinius savo balkone, kai pas Anabelę atėjo svečias. Tai įvyko rytojaus dieną po Stenlio išvykimo į Paryžių. Nepažįstamasis buvo nelabai aukštas, bet petingas, tamsaus gymio ir, kaip pasakė Dolores, "blogų akių" - ką tai reiš-

kia, ji nepaaiškino. Anabelė, iš visko sprendžiant, jo nepažinojo, bet visgi įsileido. Dolores nunešė likusius skalbinius džiauti į kitą balkoną ir girdėjo, kaip jie kalbėjosi. Žodžių nesuprato, bet tonas buvo nedraugiškas. Vyriškis pakėlė balsą. Jis kalbėjo ispaniškai. Anabelė atsakinėjo angliškai, matyt, prieštaravo. Dolores įsitikinusi, kad girdėjo antausio garsą ir Anabelės kūkčiojimą. Paskui jie vėl ėmė kalbėtis, dabar jau tyliai, bet įtemptai. Dolores jau norėjo bėgti pagalbos - už pusės mylios nuo namo yra civilinės gvardijos kareivinės, - bet vyriškis išėjo, garsiai trinktelėjęs durimis. Jis sėdo į mašiną, paliktą ties gatvės kampu, ir nuvažiavo link San Antonijo Abado, į priešingą pusę nuo Ibicos miesto.

- Dolores nesakė, ar tas vyriškis mūvėjo žiedą su smaragdu? - paklausė Hobas.

- Žiedo ji nepaminėjo. Bet kai paklausiau apie jį, pasakė, kad taip, žiedas lyg ir buvo.

- O vardas?

- Iš viso pokalbio Dolores aiškiai nugirdo tik vieną frazę: "Prašau, nereikia, Aranke!" Taip šūktelėjo Anabelė, kai vyriškis jai sudavė.

- Arankė?

- Taip ji išgirdo.

- Jūs tikra šaunuolė! - pagyrė Hobas. - Aišku, dar negalime būti tikri, kad tai tas pats asmuo, kurio ieškome, tačiau bent jau yra už ko užsikabinti.

- Nori ko išgerti? - paklausė Berta. - Aš tiesiog nenusėdžiu vietoje!

- Kavos, jeigu galima.

Hobas nusekė paskui šeimininkę į plytelėmis išklotą virtuvę. Kol Berta virė kavą, Hobas pasidomėjo:

- Anabelė sakė man, kad draugavo su Etjenu. Ar žinote ką nors apie tai?

- Be abejo! - patvirtino Berta. - Tau su pienu? Sėskis, tuoj papasakosiu. Etjenas - prancūziškas vardas, bet tas vaikinas atvyko iš Brazilijos. Dabar gyvena saloje. Pirma, ką tau pasakys bet kas, kurio paklausi - kad jis gražus.

- O antra?

- Kad jis turtingas. Tiksliau, kad gaus didžiulį palikimą. Pavaišink cigarete, viską papasakosiu.

Kai Anabelė ir Etjenas susipažino pobūvyje naujajame Ursulos Ogltorp name už Santa Barbaros, tarp jų suliepsnojo geismas iš pirmo žvilgsnio. Tiedu gražūs jauni žmonės, nepaisantys sustabarėjusių visuomenės normų, atrodė tiesiog sukurti vienas kitam - bent jau artimiausiam mėnesiui. Ibicoje karaliavo pavasaris, metas, kai visi pavargę nuo žiemos ieško nuotykių vasarai. Etjenas buvo ką tik atvykęs iš Rio de Žaneiro. Jiedu su Anabele pažvelgė vienas į kitą virš siaurų šampano taurių - ir žaidimas prasidėjo.

Jie apsuko visą malonumų ratą - vaikščiojo į diskotekas, rengė iškylas į pajūrį, gėrė jaukiuose senamiesčio vyno rūsiuose, landžiojo į Tanit urvą, grožėjosi saulėlydžiu virš Vedros, vaikštinėjo senovine romėnų siena, žiūrėdami iš viršaus į žaislinius garlaivius, boluojančius prieplaukoje žalios jūros fone.

O kai salos malonumai pabodo, jie pasinaudojo Etjeno aviabilietu neribotam reisų kiekiui ir leidosi keliauti. Į Biariçą, Santanderį, Chuan les Pinsą, o paskui anapus Atlanto - į Jamaiką ir netgi Havaną. Bet kai abu pagaliau grįžo, kažkas tarp jų buvo įvykę. Tokia patyrusi akis, kaip Bertos, iškart pastebėjo, kad jaunuoliai nusivylę vienas kitu. Anabelė nesakė jai, kas atsitiko. Bet praėjus savaitei po grįžimo ji nutraukė santykius su Etjenu ir ėmė susitikinėti su Stenliu Baueriu. Netrukus Stenlis išskrido į Paryžių. O Etjenas išvažiavo į tėvo vilą kalnuose už San Chuano ir pastaruoju metu jo beveik nesimatė. Štai kaip viskas buvo.

9 skyrius

Nusiprausęs po dušu ir apsivilkęs baltą laisvo kirpimo kostiumą - tokie Ibicoje dėvimi vasaros vakarais, - Hobas paliko fazendą ir nuvažiavo į Santa Eulaliją. Vargais negalais radęs vietą mašinai, jis patraukė pas Sendį, pakeliui grožėdamasis alyviniu saulėlydžiu. Pas Sendį, kaip visada, net obuoliui nebuvo kur nukristi. Iš magnetofono liejosi barokinė Renesanso epochos muzika. Taurėse su "Kruvinąja Mere" ir džinu skimbčiojo ledukai. Salę apšvietė blausi šviesa, kuri smelkėsi iš po pintinių, užmestų ant neryškių lempučių vietoje gaubtų.

Prasibrovęs pro minią Hobas ėmė peržiūrinėti korespondenciją, suverstą ant staliuko šalia baro. Jis nelaukė laiškų, bet kas žino! Ir, savo nuostabai, aptiko pusiau permatomą žydrą voką iš Paryžiaus. Praplėšęs jį, Hobas dar labiau nustebo. Voke gulėjo čekis dešimčiai tūkstančių frankų ir Žano Klodo laiškelis. Laiškelio tekstas lakoniška Žano Klodo maniera skelbė: "Tai dalis užmokesčio už naujausią agentūros darbą. Naidželas tikriausiai jau viską tau papasakojo. Jis žadėjo užsiimti ir tuo kitu reikalu".

Naidželas Paryžiuje? Koks dar "naujausias darbas"? Koks "kitas reikalas"? Hobui apsisuko galva. Be abejo, malonu gauti pinigų - apskritai tai vienas iš didžiausių malonumų, žinomų šiuolaikiniam žmogui, - tačiau visą malonumą gadino erzinantis pojūtis, kad vyksta kažkas svarbaus, o jis nieko nežino.

Hobas dar sykį peržiūrėjo visą korespondenciją, tikėdamasis rasti laišką su paaiškinimais. Nieko! Jis pašaukė Sendį ir paklausė, ar pastaruoju metu jam niekas neskambino.

- Mano mielas, - atsakė Sendis, - jeigu kas nors būtų skambinęs, aš būčiau tau pranešęs, pats žinai! Lukterėk, paklausiu barmeno. - Jis grįžtelėjo į barą. - Filipai, Hobui niekas neskambino?

- Niekas, - atsiliepė Filipas. - Būčiau pasakęs.

- Ar galiu paskambinti? - paprašė Hobas. - Supranti, reikalas labai svarbus...

Tais laikais Sendis buvo vienas iš nedaugelio Santa Eulalijoje, turinčių telefoną, ir nelabai noriai leisdavo lankytojams juo naudotis. Tačiau Hobas - išimtis. Vietiniai gyventojai truputį didžiavosi jo seklių agentūra.

- Žinoma, skambink. Tik nekalbėk per ilgai. Ir jeigu skambinsi į užsienį, neužmiršk paklausti operatoriaus, kiek laiko prašnekėjai ir kiek tai kainuos.

Hobas užlipo į antrą aukštą, į mažą plytelėmis išklotą kambarėlį, kur paprastai nakvodavo Sendis, kai baras dirbdavo iki vėlumos ir jam nesinorėdavo važiuoti į savo vilą Siestoje. Hobas paskambino operatoriui Ibicoje ir paprašė surinkti Emilės Šumacher buto numerį - ten dabar gyveno Naidželas. Bet ten niekas neatsiliepė. Hobas pamėgino rasti Naidželą jo paties name Londone, Kju Gardense. Jokių rezultatų. Tada paskambino į Paryžių, į barą "Kit-Ket", kur priimdavo skambučius Žanui Klodui. Bet baro šeimininkas atsakė, kad Žanas Klodas išvykęs nežinia kur. Gal ką perduoti? Hobas pasisakė, kas esąs, ir paaiškino, kad jam skubiai reikalingas Žanas Klodas. Gal šeimininkas bent apytikriai žino, kur jį būtų galima rasti? Į tai šeimininkas atsakė: "Galbūt jūs iš tikrųjų jo viršininkas, mesjė, bet man jūs tik balsas telefono ragelyje. Galbūt jūs iš tiesų pažįstate Žaną Klodą. Bet tokiu atveju jūs turėtumėte žinoti, kad jeigu aš pasakysiu jums, kur jis dabar, jis mane užmuš. Juolab kad aš vis tiek nežinau, prisiekiu".

Hobas neužmiršo užsirašyti skambučių laiko ir kainos. Nusileidęs į barą, paprašė Sendį pridėti tą sumą prie jo sąskaitos. Paskui pastebėjo ką tik įėjusį Harį Hemą ir parodė jam Žano Klodo laišką.

- Tu man ne kartą minėjai, kad Naidželas labai išsiblaškęs, - pasakė Haris. - Štai dar vienas įrodymas. Kaip manai, gal Anabelė gali ką nors žinoti?

- Gali, - pritarė Hobas. - Kiek aš žinau, ji vienintelė pažįsta ir Naidželą, ir senjorą Arankę. Reikia nuvažiuoti pas ją ir iš-

siaiškinti.

- Nori, važiuosiu su tavimi? - pasisiūlė Haris. - Vis tiek neturiu ką veikti.

Jie nuvažiavo kartu link Ibicos Hario mašina, aplenkė patį miestą, įsuko į Figueretus ir sustojo prie "Avilio", Anabelės namo, maždaug dešimtą vakaro. Anabelės buto langai buvo tamsūs, į beldimą niekas neatsiliepė. Tačiau iš gretimo buto išlindo jos kaimynė Dolores - su chalatu, galvą apsivyniojusi rankšluosčiu.

- Ar jūs kartais ne Hobas Drakonianas? - paklausė ji.

Kai Hobas tai patvirtino, Dolores pratarė:

- Anabelė tikėjosi, kad užvažiuosite, ir paliko jums raštelį.

Mergina atnešė popieriaus lapelį ir įteikė Hobui.

Raštelio tekstas skelbė: "Hobai, mielasis! Atsitiko kai kas svarbaus. Išvykstu į Londoną. Jeigu man pasiseks, galbūt sužinosiu tai, kas tave domina. Jeigu nuspręsi atvažiuoti - o tai būtų neblogai, - ieškok manęs pas Arlen". Ir telefono numeris Pietiniame Kensingstone.

Grįžęs į mašiną, Hobas atsisėdo ir susimąstė. Haris kiek lukterėjo, tada paklausė:

- Na, ir kur dabar?

- Į oro uostą! - pareiškė Hobas.

- Tu juk be daiktų!

- Nieko, pasą, pinigus ir užrašų knygutę turiu. O skustuvą ir atsarginius džinsus galima nusipirkti ir Londone.

Trečioji Dalis

LONDONAS

1 skyrius

Lėktuvas pakilo į orą tiksliai pagal tvarkaraštį, skrydis praėjo be jokių nuotykių. Diena buvo apsiniaukusi, tačiau kompanijos "Iberija" lėktuvas greitai ištrūko iš debesų sluoksnio. Netrukus po sparnais pasirodė žalioji Anglija. Apie vidurdienį jie jau nusileido Hitrou oro uoste.

Praėjęs muitinės bei imigracijos tarnybą, Hobas sėdo į autobusą ir nuvažiavo į Viktorijos stotį. Ten susirado telefono būdelę ir paskambino į Paryžių, vildamasis aptikti Naidželą Emilės Šumacher bute. Niekas neatsiliepė. Paskambino į Kju Gardensą - šiaip, dėl visa ko. Ir ten niekas neatsiliepė.

Hobas užkando picerijoje prie stoties, paskui paskambino dar keliais numeriais - šįsyk ieškodamas kur apsistoti. Tačiau nė vieno iš jo pažįstamų, matyt, nebuvo namie. Ko gero, visgi teks apsistoti viešbutyje - paprastai Hobas šito vengdavo, tiek iš taupumo, tiek iš principo. Galiausiai jis išsitraukė užrašų knygelę rudais dirbtinės odos viršeliais ir susiieškojo Lornė Atenos, muzikanto iš Vest Indijos, telefono numerį - jiedu susipažino viename vakarėlyje Paryžiuje. Paskambino. Lornė buvo namie ir pasakė, kad pas jį galima pernakvoti, jeigu tik Hobas nėra nusiteikęs prieš mušamuosius instrumentus ir sutiks miegoti ant sofos. Nei viena, nei kita Hobui nepatiko, bet, kaip sakoma, dovanotam arkliui į dantis nežiūrima, net jeigu tu privatus seklys. Tad jis nusprendė šiąnakt pernakvoti pas Lornė, o rytoj pasiieškoti geresnės vietos.

Lornė gyveno pačiame Vestborn Grouvo centre, kur didžiąją gyventojų dalį sudarė išeiviai iš Vest Indijos. Tai bu-

vo ilga, plati, kiek apleista gatvė, garsėjanti antikvarinėmis krautuvėlėmis bei peštynėmis dėl nacionalinio priešiškumo. Hobas paskambino prie lauko durų, ir Lornė įleido jį į laiptinę. Lornė butas buvo penktame aukšte. O lifto nesimatė. Kai gerokai priduseęs Hobas įžengė pro duris, Lornė karštai pasveikino jį - netgi pernelyg karštai. Lornė, šviesiaodis negras su vešlių garbanų kupeta - mat manė, kad tokia šukuosena jam labai tinka, - buvo saksofonistas, tikrai geras saksofonistas.

- O, sveikas! Be galo džiugu tave matyti! Užeik, nusimesk nuo pečių baltųjų naštą!

Lornė buvo nedidukas ir mitrus. Jis akimirksniu įbruko Hobui butelį alaus, sumuštinių su vištiena ir didžiulę žolės suktinę, tokią, kokias suka iš laikraščio ir kurios atjungia tave visai dienai. Suktinės Hobui, deja, teko atsisakyti. Smegenų jam šiandien dar prireiks.

Lornė įdavė jam atsarginį buto raktą. Hobas nusiprausė po dušu, nusiskuto ir persirengė. Drabužius jam paskolino Lornė: džinsus, vilnonius marškinius ir striukę su šiltu pamušalu. Paskui jis įsitaisė svetainėje, primenančioje Viktorijos laikus, užsirūkė "Dukado", susirado Džordžo Vitono darbo telefoną, kurį buvo užsirašęs ant laikraščio skiautės, ir paskambino.

Atsiliepė Džordžo sekretorė; paprašė palaukti, su kažkuo pasišnibždėjo ir perdavė ragelį Džordžui. Hobas jau pradėjo aiškinti, kas esąs, bet Džordžas iškart jį prisiminė: jiedu buvo susitikę prieš keletą metų. Tada Hobas pasakė ieškąs Naidželo skubiu reikalu.

- Aš maniau, kad jis Paryžiuje, - nustebo Džordžas.

- Aš maniau, kad jis Londone, bet man perdavė, kad Paryžiuje. O dabar aš išvis nežinau, kur jis. Man būtina jį surasti.

- Tiesą sakant, aš ir pats ieškau Naidželo, - pranešė Džordžas. - Deja, nesėkmingai. O jūs nebandėte užvažiuoti į Dereko Posonbio galeriją Vestende? Užsukite tenai. Aš vis skambinu, bet negaliu prisiskambinti. Žinote, ką? Užvažiuokite šįvakar pas mane, apie septintą, aptarsime šį reikalą ir galbūt ką nors sugalvosime. Tikiuosi, Naidželas neišdūmė šunims šėko pjauti, kaip būdavo anksčiau.

- Ir aš tikiuosi, - atsiduso Hobas ir užsirašė Džordžo adresą.

Paskui pamėgino rasti Anabelę Arlen bute Londone. Ragelį pakėlė pati Arlen ir pranešė, kad Anabelė išėjusi.

- Apsipirkti, - pridūrė ji be jokio reikalo. - Bet ji laukė tavo skambučio. Gal būtų galima tau perskambinti?

Hobas padiktavo jai Lornė telefono numerį ir prižadėjo pats dar sykį paskambinti po poros valandų.

Paskui jis pabandė rasti Žaną Klodą Paryžiuje, bet atsiliepė vakarykštis pašnekovas, kuris vėl atsisakė pranešti, kur dabar galėtų būti Žanas Klodas.

Galiausiai Hobas paskambino Patrikui. Ragelį pakėlė jo sužadėtinė Ana Laura, kuri pranešė, jog Patrikas kelioms dienoms išvykęs pas draugus į Amsterdamą.

- Tau atėjo laiškas, - pridūrė Ana Laura, - bet aną savaitę buvo užsukęs Naidželas ir jį pasiėmė.

- Kam buvo adresuotas laiškas?

- Tau per agentūrą, mūsų adresu.

- Ar Naidželas jį atplėšė?

- Atplėšė ir perskaitė.

- Jis tau nesakė, nuo ko laiškas ir kas jame rašoma?

- Nesakė. Jis greitai perskaitė, sučiaupė lūpas, sumurmėjo: "Aha!" - tokiu tonu, lyg turėtų omeny: "Kaip įdomu!" arba "Nieko sau!" - paskui įdėjo laišką atgal į voką, įsikišo kišenėn, padėkojo man ir išėjo.

- O laiškas buvo ilgas?

- Ant vienos lapo pusės. Tą tiksliai prisimenu.

- Atgalinio adreso ant voko nebuvo?

- Rodos, ne. Nors tiksliai neprisimenu.

- O ar tame laiške nebuvo nieko neįprasto? Turiu omeny patį voką, popierių?

- Na, popierius buvo toks šlamantis. Atkreipiau į tai dėmesį, kai Naidželas jį išlankstė. Tikriausiai brangus. Juk tas šlamantis popierius būna brangus, ar ne?

- Lyg ir taip. Kas dar?

- Tai kad nieko. Nebent herbas...

- Herbas? Tikrai?

- Nesu įsitikinusi. Dabar kapstausi atmintyje, bandau prisiminti ką nors naudinga. Galbūt aš tai pati sugalvojau. Bet ne, ant lapo visgi buvo kažkoks iškilus antspaudas ar herbas. Regis, raudonai geltonas.

Hobas vos susilaikė nepasitikslinęs: "Ar tu tuo įsitikinusi?" Bet tik paklausė:

- O ant voko herbo nebuvo?

- Regis, ne. Nei antspaudo, nei atgalinio adreso.

- Puiku. Ačiū, tu man labai padėjai. Ar daugiau nieko neprisimeni?

- Nieko. Tik tai, kad Naidželas paklausė, ar negalėtų iš mūsų paskambinti.

- Ir tu, žinoma, leidai?

- Žinoma.

- Ir kam jis skambino?

- Neturiu supratimo. Naidželas paprašė išvirti jam kavos, ir aš išėjau į virtuvę. O kai grįžau, jis kaip tik dėjo ragelį ir atrodė labai patenkintas.

- O paskui?

- Pasakė, kad turi paskambinti Žanui Klodui.

- Ir ką pasakė jam?

- Žano Klodo Naidželas nerado, burbtelėjo, kad šis tikriausiai kiurkso kokioje nors kavinėje Forumo aikštėje, ir išėjo.

- Tai viskas?

- Viskas. Viskas, ką prisimenu. Tik bijau, kad kai ką galėjau ir pati prigalvoti.

2 skyrius

Išvykdamas į San Isidro salą Karibų jūroje Naidželas buvo laimingas ir kupinas vilčių. Bet kai Europa liko toli už nugaros ir po "Flamingo-737" sparnais nusidriekė nykios Atlanto platybės, jo pakili nuotaika ėmė sklaidytis. Naidželas staiga suvokė, kad jam visai nesinori kažkur skristi. Labiausiai jam norėjosi kuo greičiau grįžti į Londoną. Birželio galas, už kelių dienų motušės gimtadienis. Naidželas ir jo brolis Džordžas per mamos gimtadienį visuomet atvažiuodavo į jos sodybą Druzhole, pietų Škotijoje, šalia Eiršyro. Naidželas iš paskutiniųjų stengdavosi nepraleisti mamos gimtadienio. O šįmet jai sukanka aštuoniasdešimt treji. Jai tai buvo svarbi data. Nors senutė gana lengvai taikstėsi su savo amžiumi, Naidželas žinojo, kad širdyje ji vis labiau bijo artėjančios mirties. Pastaruoju metu ji dažnai kalbėdavo apie Naidželo tėvą Čarlzą Frensį Vitoną, kuris žuvo Libane prieš aštuonerius metus, kartu su dviem stebėtojais iš JTO rinkdamas medžiagą straipsniui "Gardian" - jų džipas užvažiavo ant minos. Čarlzas ir Hesta išsiskyrė prieš daugelį metų ir susitikdavo tik per svarbiausias žiemos iškilmes. Bet Čarlzui žuvus, Hesta, sakytum, neteko kažko labai svarbaus. Šiaip jau senutė prašnekdavo apie buvusį vyrą tik tuomet, kai pajusdavo artėjant mirtį - kai paaštrėdavo artritas ar sustreikuodavo širdis. Naidželas visuomet buvo netikusi avis šeimoje - ir Hestos Viton numylėtinis. Džordžas buvo pedantas, sąžiningas valstybės tarnautojas, dirbantis kažkokį nuobodų darbą kontržvalgybos skyriuje ir nuolat gromuliuojantis tą patį klausimą: ar vesti jam Emilę, su kuria buvo neoficialiai susižadėjęs jau trejus metus.

Naidželas jautė pareigą aplankyti Hestą. Ne taip jau daug laiko jis skirdavo savo šeimai. Prieš ketverius metus vargšei mamai teko visiškai vienai ištverti itin skausmingą tulžies pūslės operaciją, mat Naidželas tuo metu kiurksojo Čade, mė-

gindamas susitikti su Sandžu al Ataru. Jis tuomet trumpai dirbo kovos su vergija komisijoje. Deja, tai buvo ne pirmas ir ne paskutinis kartas, kai šeimoje kažkas vyko, o jo šalia nebuvo. Vitonų negalėjai pavadinti draugiška šeima, bet jų širdyse teberuseno toji niūroka škotiška ištikimybė, rūsti, bet patikima. Ir Naidželas jautėsi nuolat išduodąs savo giminę. O juk jis buvo vyriausiasis šeimoje. Ir tarėsi geriausiai pažįstąs pasaulį. Naidželas turėjo auksines rankas ir užvis labiausiai mėgdavo užsitempti kokius nors palaikius džinsus ir imtis remonto, kurio Druzholui, motinos sodybai, reikėjo nuolat. Ypač jam patikdavo taisyti akmenines tvoras. Tos tvoros nebuvo labai senos, gal tik šimto ar dviejų šimtų metų senumo, ir visgi tai buvo puikus mūrijimo meno pavyzdys. Akmenys kruopščiai parinkti - dėkui Dievui, ko jau ko, o akmenų Škotijoje netrūksta - ir taip meistriškai sudėti, kad tarp jų ir ylos neprakištum. Naidželas niekur kitur Europoje nematė tokių mūrų, netgi Ibicoje, kur senovinės akmeninės tvoros buvo sukrautos neprasčiau už Egipto piramides ar keistąsias Maču Pikču piramides. Kaip ir jų, Druidų Buveinės akmeninių tvorų neįstengė pramušti joks patrankos sviedinys.

Naidželas žavėjosi tvirtais senoviniais mūrais. Jis ir pats buvo neblogas architektas mėgėjas. Jis pats pagal savo projektą pasistatė vilą Ibicoje, netoli San Chosė. Paskui, žinoma, neteko jos pagal vestuvių-skyrybų sutartį. Bet tebeturėjo teisę išpirkti ją už nustatytą kainą. Jeigu gaus pinigų - o tokia tikimybė kasmet mažėjo. Taigi motinos sodyba Škotijoje buvo artimiausia tam, ką jis galėjo pavadinti namais. Nuosavo namo Kju Gardense Naidželas nelaikė namais. Jį įsigijo trumpai tetrukusiu klestėjimo laikotarpiu, siekdamas pelningai investuoti pinigus ir turėti vietą, kur galėtų apsistoti lankydamasis Londone. Jis pats perstatė vidines sienas, pakeisdamas kambarių išplanavimą ir tuo žymiai padidindamas pastato vertę. Namas buvo Kingstrite, pusiaukelėje nuo metro stoties iki pagrindinių Kju Gardenso parko vartų. Gera vieta, tik truputį apleista, ypač po galingos vėtros, nusiaubusios Kju Gardensą. Ir visgi tai pelninga investicija - ji atneš jam krūvą pinigų, jeigu, ži-

noma, Naidželas sumanys parduoti namą. O tuo tarpu jis įsikūrė vieninteliame pusrūsio kambaryje, kadangi likusią namo dalį teko nuomoti: du butus, kuriuos jis įrengė pirmame aukšte, ir dar tris kambarius antrame bei trečiame aukštuose. Jaukus namukas. Tačiau ypatingos meilės Naidželas jam nejautė. Jo širdis priklausė akmeniui, gyvam Škotijos ir Ibicos akmeniui, menančiam senus laikus ir papročius. Galbūt būtent meilė senienoms bei egzotiškiems mažmožiams vertė Naidželą bastytis po pasaulį. Jis niekaip nenustygo vienoje vietoje, naujų veidų ir neregėtų kraštų ilgesys vijo jį vis toliau, ir todėl Naidželas nuolat praleisdavo svarbius įvykius, tokius, kaip mamos gimtadienis.

Ir kuo daugiau jis galvojo apie tai, tuo labiau niršo. Na, ir įžūlumas to Santoso! Jis tikriausiai mano, kad Naidželas - koks klajojantis sendaiktininkas! Ir kuriems galams Naidželui reikalingas tas kvailas sandėris ir tie penki tūkstančiai "žalių" avansu! Juk veikiausiai teks nakvoti toje velnio neštoje ir pamestoje saloje. Geriausiu atveju į Londoną jis grįš poryt. Ir vėl praleis mamos gimtadienį! Koks siaubas!

O gal pasiųsti po velnių tą sandėrį ir grįžti namo, pabūti su šeima? Štai ir seseriai Alisai reikalinga jo parama - nors sesers pasiklausius, peršasi išvada, kad paramos labiau reikia jos vyrui Kailui. Tačiau Kailas turi savo šeimą, tegu jie jo ir gailisi - visi tie Džo, Bobai ir Merės Dži, su kuriais Naidželas susipažino per Alisos vestuves Dalase prieš pustrečių metų. Aišku, reikia pripažinti, kad Alisa baisi niurzglė, o vienintelis jos vyro nusikaltimas - tai, kad jis ilgam palieka ją vieną, išvažiuodamas verslo reikalais. Kailas užsiiminėjo kažkokiu rizikingu verslu, kuris leido Alisai prašmatniai gyventi didelėje sodyboje už šimto aštuoniasdešimties mylių į pietus nuo Amariljo. Ir dabar Alisa tvirtina, kad daugiau nebeištvers - o juk turėjo žinoti, kam ryžtasi, kai tekėjo už Kailo. Naidželui visuomet buvo sunku rasti su ja bendrą kalbą. Ir vigi ji buvo jo sesuo, jo šeimos narė. Be to, mama...

- Ar nenorėtumėte atsigaivinti, sere?

Naidželas krūptelėjo ir pakėlė akis. Užsigalvojęs jis visai

užmiršo, kur esąs. Ir dabar prisiminė, kad sėdi apytuščiame lėktuve, skrendančiame per Atlantą. Į jį kreipėsi stiuardesė - liekna, pasitempusi, su gražiu biustu, gana dailaus veidelio, iš pažiūros maždaug trisdešimties metų. Oda auksinio atspalvio - tikriausiai euroazijietė, mėgstamiausias Naidželo tipas.

- Atsigaivinti? - perklausė Naidželas. - O stipresnių gėrimų galite pasiūlyti?

- Taip, sere. Ko pageidautumėte?

- Škotiško viskio. Prašyčiau neskiesto. "Glenlivet", jeigu turite. Ir dar, širdele, man reikia patarimo.

- Patarimo, sere? Kokio?

- Ką galima padovanoti gimtadienio proga aštuoniasdešimt trejų metų damai, kuri turi viską?

- Leiskite pagalvoti, - pasakė stiuardesė.

Ji nuėjo į bufetą ir atnešė Naidželui viskio. Jiedu įsikalbėjo. Paaiškėjo, kad mergina buvo kilusi iš Barbadoso, dabar gyveno Londone. Matyt, augaloti išvaizdūs vidutinio amžiaus anglai su ruda barzda ir žydromis akimis jai patiko nemažiau, negu Naidželui - žavios euroazijietės auksine veido oda ir skaisčiomis akimis. Jiedu pasitarė, ką būtų galima padovanoti Naidželo motušei, paskui paplepėjo apie šį bei tą: lėktuvas buvo apytuštis, ir mergina beveik neturėjo darbo. Iki atvykimo į San Isidrą jie spėjo susitarti, jog susitiks vakare prie turgaus. Estera matė ten labai mielas primityvistines akvareles dailiais rėmais; jų autorius buvo gana garsus San Isidro dailininkas. Galbūt jos tiks dovanai.

Tuoj po vidurdienio lėktuvas ėmė leistis. Pažvelgęs žemyn Naidželas išvydo plokščią akmenuotą salelę, apaugusią palmėmis. Tolumoje matėsi Venesuelos krantai. Ties horizontu kybojo purūs debesėliai, saulė skaisčiai švietė, kaip ir pridera tropikuose. Naidželas jau visiškai išsivadavo nuo sąžinės priekaištų ir dabar mintyse mėgavosi būsimuoju pasimatymu su Estera, o paskui su Santosu.

3 skyrius

Kitą rytą Naidželas pabudo anksti kuo puikiausiai nusiteikęs. Stiuardesė, tokia liekna ir pasitempusi su savąja uniforma, kaip tik ruošėsi išeiti. Jos lėktuvas skrido atgal į Londoną. Eidama pro duris ji pasiuntė Naidželui oro bučinį.

Primityvistinės akvarelės Naidželui nepatiko. Bet jiedu su Estera pasivaikščiojo po miestą ir pavakarieniavo "Mėlynbarzdžio pilyje", geriausiame San Isidro restorane. Paskui išgėrė ir pašoko "Sutemų grotoje", viešbučio "Kongresas" bare. O po to puikiai pasismagino viešbučio numeryje. Dabar Naidželas užsisakė kavos su rageliais ir palindo po dušu. Reikės paskambinti Santosui, pasakyti, kad jis jau čia. Gaila, kad Estera šiandien išskrenda. Antra vertus, jiedu juk susitarė susitikti Londone.

Išsimaudęs ir papusryčiavęs Naidželas išėjo iš "Kongreso" į centrinę Puerto San Isidro gatvę. Palei šaligatvius stypsojo aukštos palmės. Po jomis rikiavosi prekystaliai, nukrauti vaisiais ir konservais. Gatvė, kaip paprastai, buvo sausakimša dviračių, triračių bei keturračių transporto priemonių. Įprastas Karibų mišinys: skurdas, ryškios spalvos ir gera nuotaika.

Tačiau atmetus vietinį koloritą, San Isidras atrodė gana nykiai. Ši sala buvo sukurta kaip atogrąžų rojus ir niekam daugiau netiko. O kadangi šiais laikais atogrąžų rojaus poreikis smarkiai kritęs, San Isidras skurdo. Mieste buvo tik keli šio to verti pastatai skardiniais stogais ir vienas su čerpių stogu, sprendžiant iš proporcijų, olandiškas.

- Tai bankas, sere, - pranešė jam plikas taksistas su akcentu, būdingu Karibų šalių taksistams. - O ten - Ramerija, ten gyveno piratas Morganas, kai jį paskyrė gubernatoriumi.

- Nuostabu! - žavėjosi Naidželas. - O ten kas? - paklausė jis, pastebėjęs visai neblogą Karibų architektūros pavyzdį, statytą, matyt, karaliaus Georgo laikais: tai buvo paprastas pasta-

tas su dviem sparnais, centriniu įėjimu, kolonada išilgai pirmojo aukšto ir balkonu išilgai antrojo. Priešais namą žaliavo rūpestingai prižiūrima veja su keliais senais medžiais.

- Čia Vyriausybės rūmai, sere.

- A-a! - apsidžiaugė Naidželas. - Privežkite mane prie centrinių durų.

Matyt, Naidželo čia jau laukė. Vos tik jis prisistatė, mandagiai besišypsantis šveicorius įleido jį ir palydėjo vidun, o paskui prašmatniais dvigubais laiptais aukštyn į antrąjį aukštą, iki pat audiencijų menės. Minkšti baldai, skaisčiai raudonos užuolaidos, didžiuliai langai nuo grindų iki lubų - puikūs langai, tik dalis jų buvo užkalti lentomis. Patalpa atrodė įspūdingai, tik grindų, matyt, senokai niekas nešlavė.

Galbūt Santosas nusivylė, kai vietoje Hobo pasirodė Naidželas Vitonas, bet sugebėjo šito neparodyti. Jis bėgte išbėgo iš kabineto - nedidukas, tamsaus gymio, su smaila barzdele, labai panašus į Robertą de Niro "Angelo širdyje", misterio Kifro vaidmenyje. Jis vilkėjo nepriekaištingą baltą kostiumą, avėjo rudus pusbačius smailėjančiais galais. Ant pirštų - keli žiedai. Santosas širdingai spūstelėjo Naidželo delną abiem rankom.

- Džiaugiuosi jus matydamas, majore Vitonai! Gaila, kad misteris Drakonianas negalėjo atvažiuoti kartu su jumis.

- Hobas prašė manęs atsiprašyti jo vardu. Jis būtų mielai priėmęs jūsų pakvietimą, bet, deja, yra tiesiog užsivertęs darbais. Jis siunčia jums nuoširdžiausius linkėjimus.

- Labai malonu, kad jis atsiuntė pas mane jus, majore!

- Deja, vos porai dienų. Turime daug darbo agentūroje.

- Ką gi, porai dienų, tai porai dienų, - sutiko Santosas. - Jeigu jau mūsų laikas ribotas, gal vertėtų iškart pereiti prie reikalo. Pradžiai prašau paimti šitai. - Jis įbruko Naidželui į delną perlenktą perpus čekį. - Suprantama, aš jau daviau nurodymus, kad jūsų sąskaitą iš viešbučio persiųstų man.

- Jūs labai malonus, - padėkojo Naidželas, prisiminęs labai mielą sidabrinį servizą, kurį matė prekyvietėje. Ko gero,

šis puikiai tiktų aštuoniasdešimt trejų metų damai gimtadienio proga.

Santosas nusivedė Naidželą aprodyti namo, demonstruodamas daugybę jame saugomų *objets d'art**. Įvairių Liudvikų laikų baldai, iškiliausių Europos istorijos periodų portjeros bei gobelenai ir nesuskaitomos stiklinės spintos, prigrūstos to, ką Santosas vadino "meno lobiais".

- Gražus daikčiukas, - pagyrė Naidželas, rodydamas į grakščią bronzinę berniuko ant delfino figūrėlę.

- Taip, - sutiko Santosas. - Eime, parodysiu dar kai ką.

Jis nusivedė Naidželą ilgu niūriu koridoriumi. Palubėje kabėjo portretai, ir kiekvieną jų apšvietė atskira lemputė, liejanti gelsvą šviesą ant patamsėjusių aliejinių dažų. Koridorius buvo ilgas, mažiausiai šimto pėdų ilgio. O išilgai jo, po portretais, rikiavosi spintos su stiklinėmis durelėmis, pilnos visokiausių daikčiukų, tvarkingai sužymėtų etiketėmis. Faberžė kiaušinių rinkinys, kurį Naidželas iš akies įvertino penkiasdešimčia tūkstančių svarų. Devynios galybės brangenybių, kurių piniginę vertę buvo sunku atspėti, bet kurios, be abejo, turėjo didžiulę istorinę vertę. Viena spinta buvo pilnutėlė auksinių Kartaginos monetų, kainuojančių tikrai nemažiau kaip šimtą tūkstančių svarų.

Vaikštinėdamas po namą, Naidželas vis skaičiavo mintyse. Ir kai suma netgi minimaliomis kainomis persivertė per milijoną svarų sterlingų, jis sustojo kaip įbestas.

- Senjore Santosai, jūsų kolekcija išties nuostabi. Manau, jūs žinote, kad ji, be kita ko, yra dar ir didžiai vertinga.

- Nesu šios srities specialistas, - atsakė Santosas. - Bet tikėjausi, kad taip ir yra.

- Dėl Dievo, parašau paaiškinti, kaip jums pavyko surinkti po vienu stogu tiek unikalių vertybių?

- O, tai ne mano kolekcija, - prisipažino Santosas. - Turiu omeny, ne mano asmeninė. Čia jūs regite oficialųjį nacionalinį San Isidro lobyną, kuris patikėtas man. Viskas, ką matote ant šių sienų ir šiose spintose. O saugyklose saugoma dar

*Meno kūriniai (pranc.).

daugiau - nemaža lobių dalis net neišpakuota.

- Kas gi visa tai surinko? - pasidomėjo Naidželas.

- O, tai susikaupė per pastaruosius du šimtus metų, - paaiškino Santosas. - San Isidrą valdė daug valdovų, ir dauguma jų įnešė savąją dalį. Jau nekalbant apie piratus. Kai kurie jų tapdavo salos gubernatoriais. Ir taip pat papildydavo lobyną įvairiais daiktais, kurie tuo metu nebuvo labai vertingi, o dabar tapo antikvariniais.

- Stulbinanti kolekcija! - sutiko Naidželas. - Kiek suprantu, jūs suinteresuotas dalį jos parduoti?

- Visiškai teisingai.

- Būtent todėl ir kreipėtės į mūsų agentūrą?

- Tikrai taip, - patvirtino Santosas. - Kad tarp mūsų nekiltų nesusipratimų, turiu iš karto pridurti, kad šias vertybes parduodu ne tam, kad papildyčiau savo piniginę. Aš pakankamai turtingas, man užtenka lėšų pragyvenimui. Aš galvoju apie savo vargšę tėvynę.

- Taip, žinoma. - Naidželas pasistengė, kad jo balse nesigirdėtų ironijos.

Tačiau Santosas, ko gero, kalbėjo rimtai. Jis tęsė:

- Mums nėra kuo prekiauti su užsienio šalimis. Neturime nei naftos, nei mineralų, neturime netgi išvystytos turizmo industrijos, kadangi mūsų sala, nors ir gana graži, visgi negali lygintis su Jamaika ar Bahamais. Už pinigus, kuriuos tikiuosi gauti pardavęs šiuos lobius, ketinu įsteigti mokyklas bei koledžus šalies gyventojams.

- Ar negalėčiau sužinoti, ką būtent jūs ketinate parduoti?

- Na, tiesą sakant, manau parduoti didžiąją dalį to, ką čia matote, - atsakė Santosas, atsainiai mostelėjęs ranka. - Ar bent jau pačius vertingiausius eksponatus.

Naidželas mintyse paskaičiavo, kiek galėtų kainuoti visa kolekcija. Jeigu tai, kas saugoma kituose kambariuose, nemažiau vertinga už tai, ką jis jau matė, ir jeigu apačioje sukrauta dar dukart ar triskart tiek, kiek viršuje, tai kiek tai kainuos? Dešimt milijonų svarų? Dvidešimt milijonų?

Ūmai Naidželas pasijuto tarytum vaikas, užklydęs į me-

duolių namelį. "Imk, kiek tik nori! - sako jam sena ragana. - Čia viskas tau!" Jis prisikemša pilną pilvą. Bet kai nori išeiti... Ne, visa tai per gerai, kad būtų tiesa.

- Jūs buvote labai malonus, - pasakė Naidželas. - Matyt, turėčiau jums paaiškinti, kaip tai paprastai daroma. Susisiekite su viena iš stambiųjų meno galerijų, pavyzdžiui, su "Kristi" Londone ar "Park Bernet" Niujorke. Nusiųskite jiems čia saugomų vertybių katalogą - su trumpais aprašais ir, jei įmanoma, nuotraukomis. Paprašykite atsiųsti vertintojus. Tai įprastinė procedūra.

- O jūs ar negalėtumėte įvertinti šių dirbinių? - paklausė Santosas.

- Galiu pasakyti apytikslę vertę, bet šiaip jau aš ne ekspertas.

- Ir visgi jūs talkinate kai kuriems asmenims, prekiaujantiems meno kūriniais?

- Taip, man tenka retsykiais pasidarbuoti meno srityje. Bet, kartoju, aš ne ekspertas.

- O tie ekspertai iš "Kristi"... Tikriausiai jų atvykimas čionai sukeltų daug triukšmo?

- Galima tai suorganizuoti ir be nereikalingo triukšmo, - paprieštaravo Naidželas. - Tačiau specialistai iš "Kristi" pareikalaus tiksliai nurodyti šių dirbinių kilmę. Jiems šito reikia sudarant katalogus.

- Taip ir maniau, - pratarė Santosas. - Suprantu, visi sandoriai, susiję su šių vertybių pardavimu, turi būti atliekami slaptai.

- Visi stambūs prekybos namai tiesiog iš proto kraustosi dėl slaptų sandėrių.

- Bet jeigu aš paaiškinsiu jiems, su kokia sudėtinga procedūra teks susidurti, parduodant šiuos lobius, jie gali pradėti prieštarauti. Suprantate, misteri Vitonai, niekas neturi žinoti, kad aš juos pardavinėju. Juk iš esmės šis lobynas man nepriklauso. Tai visos tautos turtas. Aš tik jo saugotojas, o ne šeimininkas.

- Bet jūs tikriausiai turite teisę jį parduoti?

- O, verčiau nekalbėkime apie teises! Tegu tai aiškinasi teisininkai. Sakykime taip: aš turiu galimybę visa tai parduoti, kad galėčiau nupirkti savo tautai ką nors naudingesnio. Nauji žvejybiniai laivai mūsų žmonėms labiau reikalingi negu senųjų Europos meistrų kūriniai. Šiuolaikinės žemdirbystės programos jiems svarbesnės už Venecijos stiklo vazas. Kazino, kuris priviliotų čionai turistus, reikalingesnis už Faberžė kiaušinius stiklinėje spintoje.

- Puikiai jus suprantu, - burbtelėjo Naidželas.

- Jeigu paprašyčiau jus parduoti kai ką iš šių daiktų, - tęsė Santosas, - ką jūs darytumėte?

- Su dokumentais ar be?

- Tarkime, be dokumentų. Ar tai labai neįprasta?

- Na, ką jūs! Pas prekiautojus meno dirbiniais kasdien ateina žmonės su įvairiais daugiau ar mažiau vertingais daiktais. Iš kur jie visa tai gauna - niekas nežino. Dauguma prekiautojų į tokius dalykus žiūri pro pirštus. Aišku, stambios galerijos, tokios, kaip "Kristi", griežtai laikosi įstatymų.

- O jūs žinote tinkamas galerijas?

- Keletą žinau, - pasakė Naidželas. - Bet turiu jus įspėti, misteri Santosai, kad gautumėte kur kas daugiau, parduodamas savo vertybes su dokumentais, įformintais pagal įstatymą.

- Na, dėl dokumentų gali kilti keblumų, - atsiduso Santosas.

- Taip ir maniau, - linktelėjo Naidželas.

- Suprantate, šitie daiktai - San Isidro valstybės nuosavybė. Lobynas buvo kaupiamas šimtmečius San Isidro gyventojų džiaugsmui. Tiesa, per visus metus jo pažiūrėti ateina nedaugiau nei penki dešimt žmonių. Tad mūsų tautai būtų kur kas naudingiau parduoti šiuos daiktus ir už gautus pinigus įgyvendinti kokias nors programas, tarnaujančias tautos gerovei, sukurti naujas darbo vietas...

- Be abejonės, - sutiko Naidželas. - Matau, jūs siekiate kilnaus tikslo, misteri Santosai. Bet ar galėčiau paklausti - nejaugi ketinate tiesiog išvogti šias vertybes? Nenoriu jūsų kaltinti, tačiau jūsų ketinimai atrodo gana dviprasmiški...

- Ne, tai ne vagystė, - paprieštaravo Santosas. - Nors sutinku, kad iš šalies žiūrint toks sandėris gali pasirodyti dviprasmiškas.

- Ir jūs rimtai manote, kad "Alternatyvi seklių agentūra" susidomės jūsų pasiūlymu?

- Rimtai, - linktelėjo Santosas. - Bendraudamas su misteriu Drakonianu susidariau įspūdį, jog jūs - patikimi žmonės ir tuo pat metu per daug nesilaikantys įstatymų.

- O jums neatrodo, kad tai prieštarauja vienas kitam? - pasidomėjo Naidželas.

- Tikroji dorovė susideda iš prieštaravimų, - atsakė Santosas.

- Labai įdomu... - nutęsė Naidželas. - Leiskite man kiek išplėsti klausimą. Štai mudu su jumis esame Vyriausybės rūmuose. Čia saugomas lobynas. Prie durų budi sargyba. Lobynas, kaip jūs pats prisipažinote, yra ne jūsų.

- Ne mano, - sutiko Santosas. - Tačiau galiu imti iš čia viską, ką noriu.

- Bet juk tai ir yra vagystė!

Santosas kreivai šyptelėjo.

- Šie meno kūriniai - San Isidro tautos nuosavybė. O aš - jos prezidentas.

Naidželas įdėmiai pažvelgė į Santosą. Ar tik jis nejuokauja? Ne, Santosas nejuokavo.

- Jūs tikrai prezidentas? - pasitikslino Naidželas.

- Tikrai, galite neabejoti.

- Įdomu, kodėl jūs nepaminėjote to savo laiške?

- Norėjau, kad jūs pirmiau pamatytumėte tai, ką mes čia turime. Ir dar norėjau įvertinti jus, kol jūs vertinsite lobyną. Aš jumis patenkintas - tikiuosi, jūs manimi taip pat. Gal pratęskime pokalbį audiencijų menėje prie taurės šerio?

Naidželas sutiko. Jis karštligiškai svarstė. Galbūt Santosas tiesiog pučia jam miglą į akis ir ketina paprasčiausiai apvogti savo tautą. Antra vertus, Naidželui visgi susidarė įspūdis, kad Santosas kalbėjo nuoširdžiai. Pati "nacionalinės vertybės" sąvoka šiuo atveju atrodė kaip kvailas pokštas. Juk tai tas pat,

kas padovanoti žmogui prabangius rūmus, kuriuose jis dvės badu, arba priversti grožėtis nuostabiu peizažu ir tuo pat metu merdėti iš troškulio.

- Grįžkime prie lobyno, - pasakė Naidželas. - Jeigu teisingai supratau, jūs norite paimti dalį daiktų iš čia taip, kad žmonės nesužinotų, ir parduoti juos pasaulinėje rinkoje.

- Maždaug taip, - patvirtino Santosas. - Jūs juk suprantate, jog ryžtuosi tokiam žingsniui tautos gerovės vardan. Mes - labai maža tauta, majore Vitonai. Mūsų sala garsėja prasčiausiu klimatu visoje Karibų jūroje, o tai, sutikite, abejotina šlovė. Neturime nei pramonės, nei gamtinių išteklių. Galbūt mano sumanymas jums atrodo ciniškas, majore Vitonai. Bet užtikrinu jus, kad devyniasdešimt centų nuo kiekvieno dolerio atiteks mano tautai.

- O kas tai patikrins? - paklausė Naidželas, ūmai pasijutęs nejaukiai.

- Majore Vitonai, - prabilo Santosas, - aš truputį pasidomėjau jūsų praeitimi. Regis, turėjote problemų Stambule...

Naidželas įsistebeilijo į Santosą.

- Po velnių, iš kur jūs žinote?

- Kažkas susiję su kontrabanda, ar ne?

Ir tada Naidželas suvokė įklimpęs. Jis ramiai atsitiesė krėsle, pasirengęs gintis. Jis niekuomet neprarasdavo pasitikėjimo savimi, bet šįkart padėtis buvo kebli. Po velnių, kaip nesmagu atsidurti pasaulio krašte, kažkokioje Dievo užmirštoje saliūkštėje, niūriuose senuose rūmuose, visiškoje šito mizgiaus lotynų amerikiečio valdžioje! Ir Naidželas vėl, štai jau kelintą kartą, pajuto, koks visgi ankštas pasaulis. Ir kaip viskas kartojasi! Ne, begalybės idėja tikrai klaidinga. Gyvenimas - tai pjesė, kurioje aktoriai vaidina, jog nepažįsta vienas kito. O iš tikrųjų jie pažįstami nuo gimimo! Ir niekur nuo to nepabėgsi. "Aš klaidžiojau Neišmanėlių miesto gatvėmis, ieškodamas nors vieno nepažįstamo veido". Naidželas perskaitė šią frazę amerikiečių rašytojo O'Henrio apsakyme ir įsiminė visam gyvenimui.

- Gal jūs ir manaisiais koledžo lankomumo įrašais pasido-

mėjote? - pasiteiravo Naidželas. - Tikriausiai žinote, kad studijavau istoriją?

- Bet taip ir neapgynėte mokslinio darbo, - užbaigė Santosas. - Ar nenorėtumėte išklausyti savo šeimyninio gyvenimo istorijos?

- Ne, dėkui, - paskubomis atsisakė Naidželas. - Aš ją ir taip neblogai prisimenu. Matyt, kreipėtės į itin veiklią agentūrą, jeigu sugebėjote gauti šiuos duomenis per tokį trumpą laiką.

- Jums geriau matyti, kiek ji veikli, - atsakė Santosas. - Mes bendradarbiavome su "Alternatyvia seklių agentūra". Juk jūs ten dirbate, ar ne, majore Vitonai?

- Aš jau išėjau į atsargą, tad galite vadinti mane tiesiog "misteriu", - burbtelėjo Naidželas. Jis buvo giliai sukrėstas. - Nejaugi agentūra atsiuntė jums mano asmens bylą?

- Na, ką jūs, majore! Sužinoti šiuos faktus ne taip jau sunku...

Tai jis taip sako. Bet... Naidželo širdy vėl pabudo senas įtarimas, jog meilė visada baigiasi mirtimi. Stambulas... Po velnių, kokia nesėkmė! Arba išdavystė... jeigu Hobas iš tiesų įdavė jį kapitonui Jarosikui, kaip spėjo Žanas Klodas. Areštas, tardymas... Paskui juodu su Žanu Klodu įgrūdo cypėn ir išleido tik po devynių dienų. Devynios dienos - ne taip jau daug. Bet pakankamai, kad jų pavardes įtrauktų į Interpolo duomenų banką. Ir kad paskui Naidželą kratytų ir įtarinėtų kiekviena pasitaikiusia proga. Galų gale Džordžui teko panaudoti visą savo įtaką, kad Naidželo pavardę ištrintų iš kompiuterinių sąrašų, nes jį tik suėmė, bet nepateikė jokio kaltinimo ir neteisė. Taigi oficialiame duomenų apie kontrabandininkus banke jo nebuvo. Ir vis dėlto kažkokiu būdu jo pavardė ten įstrigo. O su tokia dėme biografijoje jis niekada negaus vizos į JAV, niekada negalės pagyventi Niujorke. Naidželas dar niekada nebuvo Niujorke, bet vaizdavosi jį kaip miniatiūrinį šiuolaikinį pasaulį, kaip dvidešimt pirmo amžiaus miestą. Aišku, į Valstijas galima patekti ir neteisėtu keliu, bet visuomet išliktų pavojus, jog vieną gražią dieną jį suseks ir išgrūs lauk, ir tada su-

die, Niujorke! Ir viskas dėl Hobo kaltės! Jeigu, žinoma, Hobas tikrai jį įdavė. Bet kas sako, kad Hobas?

- Aš tik norėjau iš anksto susipažinti su jumis, kad paskui nekiltų nesklandumų, - pasiteisino Santosas. - Na, tai ar sutinkate imtis šio darbo? Suprantama, su sąlyga, jog misteris Drakonianas taip pat dalyvaus. Jeigu didžiai gerbiamas misteris Drakonianas atsisakys, mūsų sumanymui gali atsirasti rimtų kliūčių.

- Na, tai ne problema, - pareiškė Naidželas. Jis šypsojosi, bet jo mintys buvo visiškai necenzūrinės. "Koks kalės vaikas nurodė jam mūsų agentūrą? Ką tokį pažįsta šitas Santosas, kad pažįsta ir Hobą, ir mane? Nejaugi Hobas iš tiesų atsiuntė jam mano asmens bylą? Kas čia per velniava?"

Santosas paskyrė jam vieną kambarį. Naidželas paskambino į Paryžių Žanui Klodui ir paklausė, kaip būtų galima įvežti į Prancūziją stambią meno kūrinių partiją, apeinant muitinę bei imigracijos tarnybą. Žanas Klodas patarė siųsti per Šerbūrą: jis ten turi draugų, kurie už atitinkamą atlyginimą praleis ką tik nori.

- Aš tik atrinksiu tai, ką galima parduoti, - pasakė Naidželas Santosui. - Pakavimu ir pervežimu tegu užsiima jūsų žmonės.

- Puiku!

- O jūsų insinuacijos manęs nejaudina, - pridūrė Naidželas. - Nebuvo jokio reikalo mane gąsdinti. Aš persiųsiu jūsų prekes į Paryžių ir pervesiu jums pinigus, išskaičiavęs dešimt procentų - užmokestį tarpininkui. Tai yra agentūrai.

- Visiškai sutinku, - pasakė Santosas. - Beje, turiu dar vieną pasiūlymą, kuris gali jus sudominti. Reikia padėti vienai organizacijai įsigyti meno kūrinių. Europos meistrų tapybos darbų. Bet tam jūs turėsite tučtuojau grįžti į Londoną.

- Jokių problemų, - sutiko Naidželas. - Pasakokite.

4 skyrius

Išėjęs iš Lornė, Hobas metro nuvažiavo iki Berlingemo prekyvietės Vestende ir susirado ten Posonbio galeriją. Galerija buvo itin prašmatni. Poliruotas medis, neryškus apšvietimas ir paveikslai - nebūtinai geri, bet, be abejo, brangūs. Visur pristatyta didžiulių krištolinių peleninių, bet jos taip žvilgėjo, kad Hobas nė už ką nebūtų drįsęs teršti jų niekingomis nuorūkomis. Derekas Posonbis buvo vidutinio ūgio, apkūnus, papūtžandis, su apvaliais akiniais auksiniais rėmeliais. Jis vilkėjo kostiumą, pasiūtą pagal karaliaus Eduardo laikų madą - pilką su kukliais dryželiais. Ant kojų puikavosi iki žvilgesio nušveisti juodi odiniai batai. Retėjantys plaukai sušukuoti į viršų taip, kad pridengtų plikę. Galbūt Derekas mėgino kompensuoti plaukų stygių viršugalvyje želdindamas vešlias žandenas. O jos darė jo apvalų rausvą veidą panašų į kiaušinį, gulintį lizde iš plaukų. Iš pažiūros Derekas atrodė toks naivus ir paprastas - tarytum žvirbliukas, ieškantis trupinėlių. Tykus, doras džentelmenas. Toks įvaizdis labai naudingas prekiaujant kūriniais, kai naivi veido išraiška ir drovus elgesys gali duoti nemažą pelną.

- O kam jums Naidželas? - pasidomėjo Derekas, atsakydamas į Hobo klausimą.

- Turiu jam darbo, - paaiškino Hobas. - Mūsų agentūrai reikalingi jo talentai.

- Jis gali ir nepriimti jūsų pasiūlymo, - įspėjo Derekas. - Juk pažįstate Naidželą: jei turės kišenėje dvidešimt svarų, nenorės nė girdėti apie jokį darbą, kol pinigai neišsibaigs. Gėlių vaikas, paskutinysis hipis!

- Pastaruoju metu jis dirbo pas jus? - paklausė Hobas.

- Taip, pardavinėjo kai ką mūsų vardu, - atsainiai atsakė Derekas.

- Kiek žinau, visai neseniai jis prasuko keletą stambių san-

dėrių, atnešusių jam nemažą pelną, - neatlyžo Hobas.

- Taip, bet tai visiškai konfidenciali informacija. Verslo paslaptis, taip sakant.

- Paklausykite, - pareiškė Hobas, - man tikrai būtina žinoti, kas įvyko. Bijau, kad Naidželas įklimpo į nemalonią istoriją, kuria susidomėjo prancūzų policija. Aš tiriu bylą jos prašymu.

Derekui tai nepatiko. Jis, aišku, gyrėsi savo profesionalumu, bet iš tiesų buvo toks pat naivuolis, kaip ir pusė jo kolegų londoniečių. Hobo akimis žiūrint, nemaloni liaudis, tačiau Derekas buvo vienas iš geriausiųjų. Reikia pripažinti, jis iš tiesų nusimanė apie dailę, ypač apie keturioliktojo amžiaus prancūzų ir olandų tapytojus - nors vargu ar daug jų darbų matė. Derekas buvo nemažiau sąžiningas už bet kurį iš savo kolegų. Juk meno kūrinio vertė daugeliu atvejų yra subjektyvi, ir pardavėjas turi teisę paprašyti už jį tiek, kiek nori. Derekas nenorėjo pasakoti apie savo verslo reikalus, bet, antra vertus, jam be galo knietėjo pakalbėti apie tai. Juk šitie prekeiviai tarpusavyje šneka vien apie savo reikalus, susirenka kavinėje "Eskvair" Kingsroude ir giriasi sėkmingais sandėriais. Neperdėsime sakydami, jog Londono meno pasaulyje bet kuris slaptas sandėris labai greitai tampa nebeslaptas. Plepių kūmučių minia. Todėl Hobui nereikėjo ilgai įkalbinėti Dereką iškloti visą istoriją. O sykį prasižiojęs galerijos savininkas taip įsijautė, kad net išsikvietė į kabinetą jaunąjį Kristoferį, Naidželo sudaryto amžiaus sandėrio liudininką. Kristoferis pradėjo savo pasakojimą, ir tylą trikdė tik ventiliatorių ūžimas bei Dereko komentarai.

* * *

- Aš noriu nusipirkti paveikslų, - pareiškė tamsiaplaukis lotynų amerikietis. - Mano pavardė Arankė.

Tai buvo tamsaus gymio, vidutinio ūgio kresnas vyriškis su sportine amerikietiško pasiuvimo striuke iš kupranugario

vilnos. Toji striukė tikriausiai kainavo daugiau negu jo lėktuvo bilietas pirmąja klase iš Karakoso. Posonbio galerijos darbuotojai netgi ne iš karto įžiūrėjo patį senjorą Arankę, kadangi jų žvilgsnius prikaustė striukė. Pastaroji buvo ypatinga dar ir tuo, kad ją galima buvo laikyti vienu iš pirmųjų vyrų aprangos pavyzdžių, mirgančių alyviniais, rožiniais, gelsvais bei rudais atspalviais. Tokio spalvų derinio Londone niekas neregėjo nuo Siuvėjo Tomo laikų - pastarasis minimas neseniai aptiktame Čoserio "Kenterberio sakmių" fragmente.

O juk pats senjoras Arankė buvo vertas nė kiek nemažiau dėmesio negu jo striukė. Visų pirma striukė visgi priklausė jam, vadinasi, jam buvo prieinamos aukštosios mados naujienos. Be to, plačią niūrią Arankės fizionomiją puošė plonyčiai ūsiukai. Jo batai buvo pasiūti iš nykstančios reptilijų rūšies odos. Ant rankos virš suplotų krumplių žaižaravo smaragdas. Ir apskritai senjoras Arankė įnešė į tamsią rafinuotą paveikslų galeriją gaivų vulgarumo dvelksmą.

Pirmieji lankytojo žodžiai, adresuoti jaunam nervingam tarnautojui, pasidomėjusiam, ko jam reikia, buvo šie:

- Aš noriu nusipirkti paveikslų.

- Prašau, sere, - atsakė Kristoferis. - Kokių paveikslų, sere?

- Tai neturi reikšmės. Man reikia penkiasdešimt penkių jardų paveikslų.

Kristoferiui taip atvipo apatinis žandikaulis, kad joks teatro komikas nebūtų to pakartojęs.

- Bijau, sere, kad čia, Posonbio galerijoje, paveikslai neparduodami jardais.

- Kokia prasme? - nustebo Arankė.

- Suprantate, sere, paveikslai - tai meno kūriniai, todėl...

Ir tada pasirodė Naidželas. Jis ką tik grįžo iš San Isidro ir tiesiai iš oro uosto atvažiavo į galeriją. Numetė savo lengvą lagaminėlį prie durų ir didingai įžengė vidun.

- Galite eiti, Kristoferi, - paliepė Naidželas. - Aš pats pasi-

kalbėsiu su senjoru Aranke.

- Gerai, sere, - skubiai sutiko Kristoferis. - Ačiū, sere, - pridūrė jis, tik dabar suvokęs, kad vos nesužlugdė sandėrio, o už tai jį tikrai galėjo išmesti iš darbo.

- Senjoras Arankė? - pasitikslino Naidželas. - Atleiskite, kad užtrukau. Mano lėktuvas ką tik atvyko. Pageidausite kavos?

Naidželas nusivedė Arankę į Dereko kabinetą. Patogiai pasodino svečią. Laimei, Dereko portveinas, išlaikytas trisdešimt metų, buvo įprastoje vietoje, o ir Havanos cigarų dėžė gulėjo ten, kur ir turėjo gulėti. Nusiuntęs Kristoferį atnešti kavos, Naidželas pastūmėjo svečiui didelę itališką keraminę peleninę.

- O dabar, sere, - pradėjo Naidželas, - pereikime prie reikalo. Misteris Santosas pasakė man tik tiek, kad jums skubiai reikalinga didelė tapybos darbų partija. Smulkiau neaiškino. Ar negalėčiau sužinoti, ko būtent jums reikia?

- Gerai, kad iškart čiumpate jautį už ragų, - pagyrė Arankė. - Man reikia lygiai penkiasdešimt penkių jardų paveikslų mano naujajam viešbučiui. Ir skubiai! - Jis valdingai mostelėjo ranka.

- Puiku! - apsidžiaugė Naidželas. - Leiskite pasitikslinti. Jums reikia penkiasdešimt penkių tiesinių metrų paveikslų ar tiek paveikslų, kad jų bendras plotas sudarytų penkiasdešimt penkis jardus?

- Ne, tiesinių metrų, - pasakė Arankė. - Suprantate, ten yra penkiasdešimt penkių jardų ilgio koridorius, ir man reikia pakabinti jame paveikslus. Ne visai vieną prie kito, bet taip, kad tarp jų liktų apie porą colių. Kiek man prireiks paveikslų, kad užpildyčiau penkiasdešimt penkis koridoriaus jardus?

- Na, žiūrint, kaip kabinsite, - išmintingai pareiškė Naidželas. - Jums, be abejo, reikalingi paveikslai su rėmais?

- Žinoma.

Naidželas suraitė kažkokią beprasmę kryputę bloknote,

gulėjusiame ant Dereko stalo.

- Ir taip, kad jie nesiliestų, o kabėtų tam tikru atstumu vienas nuo kito?

- Na, taip, per keletą colių, - patvirtino Arankė. - Manau, taip bus geriau. Nors jums geriau matyti, aš ne specialistas.

- Užtat turite gerą intuiciją, - pagyrė Naidželas. - Ką gi, paskaičiuokime.

Jis paėmė pieštuką, bloknotą ir ėmė susikaupęs skaičiuoti:

- Tarkime, kiekviename jarde kabės po vieną drobę, nedaugiau kaip dviejų pėdų pločio. Tai leis iškabinti jas tam tikru atstumu viena nuo kitos. Taigi iš viso reikės apytiksliai penkiasdešimt penkių paveikslų. Nors, manau, vertėtų paimti dar kelis viršaus, kad tikrai užtektų.

- Penkiasdešimt penki paveikslai penkiasdešimt penkiuose jarduose... Taip, skamba logiškai, - sutiko Arankė.

Naidželas užsirašė apskaičiavimų rezultatą.

- Jūs įsitikinęs, kad koridoriaus ilgis yra lygiai penkiasdešimt penki jardai? Antraip bus apmaudu, jeigu nusivešite paveikslus Amerikon, o jų staiga pritrūks!

- Lygiai penkiasdešimt penki jardai, - užtikrino jį Arankė. - Aš jį pats išmatavau žingsniais. O paveikslus vešiu ne Amerikon, o į savo naująjį viešbutį Ibicoje.

Naidželas kilstelėjo antakius, bet nieko nepasakė.

- O jūs skaičiuojate abi koridoriaus puses?

Arankė pliaukštelėjo sau per kaktą ir ištarė ispanišką keiksmažodį, išėjusį iš apyvartos dar tada, kai Simonas Bolivaras tik šlapino vystyklus.

- Velniai rautų, visai užmiršau, kad paveikslus reikia kabinti ant abiejų sienų! O jūsų smegeninė tikrai netuščia, senjore.

Naidželas padėkojo už komplimentą pačiais įmantriausiais ispaniškais posakiais. Paskui grįžo prie reikalo.

- O ar į šitą skaičių įeina paveikslai atskiruose numeriuose?

- *Carrambola!* Apie tai irgi užmiršau. Viešbutyje du šimtai dvylika numerių. Kiekviename numeryje reikia pakabinti po du paveikslus - miegamajame ir svetainėje.

- Taip, mažiausiai po du, - pritarė Naidželas. - Gerai, vadinasi, reikės keturių šimtų dvidešimt keturių paveikslų į numerius. Teisingai?

Arankė linktelėjo.

- Tuomet iš viso bus penki šimtai trisdešimt keturi paveikslai. Jeigu, žinoma, jie bus neplatesni nei dviejų pėdų.

- Ir kiek man tai kainuos?

- Na, tai priklausys nuo pačių paveikslų, senjore Aranke. Manau, jūs žinote, kad paveikslų kainos gali būti labai skirtingos?

- Žinau, žinau, - užtikrino jį Arankė. - Ir dar žinau, kad už dešimt dvidešimt dolerių galima nusipirkti kopiją su rėmais, ir tokią, kad neatskirsi nuo originalo. Mačiau tokias Karakaso įstaigose. Bet man šito nereikia. Neketinu vaidinti menų žinovą, bet turiu savų reikalavimų. Aš noriu, kad visi tie paveikslai būtų originalūs Europos meistrų darbai - tapytojų, paminėtų bent dviejose rimtose knygose apie meną. Nebūtinai garsių, bet pripažintų - ar kaip ten jūs vadinate antrojo ešelono dailininkus? Mano naujajame viešbutyje viskas turi būti kaip reikiant. Ir dar kad visi darbai būtų su dokumentais, kuriuos būtų galima pakišti panosėn visiems, kurie suabejos.

- Protingas sprendimas. Juk ekspertams mokama už tai, kad jie visada teisūs.

- Aš pasirengęs užmokėti už viską penkiasdešimt tūkstančių dolerių - aišku, jeigu paveikslai man patiks.

Naidželas linktelėjo ir ryžosi surizikuoti.

- Tiesą sakant, bijau, kad šito bus mažoka.

Arankė susiraukė.

- Neketinu sėdėti čia ir derėtis kaip kaimietis turguje! Sutinku mokėti iki šimto tūkstančių, bet nė cento daugiau! Ir paveikslai turi būti nedelsiant persiųsti į mano viešbutį Ibicoje.

Ten aš juos peržiūrėsiu. Jeigu nuspręsiu, kad tinka, iškart užmokėsiu.

- O jeigu ne?

- Na, tada parsigabensite juos atgal į Londoną.

Naidželas palingavo galvą.

- Suprantate, jeigu jūs atsisakysite juos nupirkti, tai mūsų paveikslai bus ilgam paimti iš galerijos, o juk per tą laiką juos galėtų nupirkti kažkas kitas. Be to, mums teks apmokėti draudimą, pervežimą ir taip toliau.

- Gerai, - sutiko Arankė, - padėsiu į depozitą du tūkstančius dolerių. Jei norite, galiu du tūkstančius svarų. Jeigu atsisakysiu paimti paveikslus, tie pinigai padengs jūsų išlaidas.

- Na, tuomet sutarta, - pasakė Naidželas.

Europoje, įskaitant ir Angliją, pilna aliejumi nutepliotų drobių, kurių autorių pavardes galima rasti bent dviejuose kataloguose, esančiuose Posonbio galerijoje. Šių terlionių galima įsigyti už dešimt svarų ir daugiau - bet paprastai ne daug daugiau. Tad sandėris turėjo atnešti Posonbio galerijai didžiulį pelną.

Arankė atsistojo.

- Misteri Vitonai, jumyse yra kai kas, kas išduoda jus esant kariškį.

Naidželas kukliai šyptelėjo.

- Ką, nejaugi vis dar pastebima? Bet tai jau nieko nereiškia. Aš jau seniai išėjau į atsargą.

- Ir visgi jaučiu jumyse gimininga sielą. Ar negalėtumėte jūs pats atrinkti man paveikslus?..

- Mielai! - sutiko Naidželas. Jis kaip tik buvo nusižiūrėjęs keletą Gliukų, kurie ėjo po penkiolika svarų už kvadratinį jardą, ir porą Mejerberių - dar pigesnių. Tiesa, tikrieji Gliukas ir Mejerberis buvo ne dailininkai, o kompozitoriai, bet tai ne taip jau svarbu.

- ... Ir pats atgabenti juos į Ibicą bei iškabinti? Aš jumis pasitikiu.

Pastarąją frazę Naidželas girdėdavo dažnokai. Žmonės juo pasitikėjo. Ir, reikia pasakyti, jis beveik visada pateisindavo jų pasitikėjimą. Juk iš jo sudaryto sandėrio su Santosu agentūra ir Hobas gaus krūvą pinigų - tai kas gi čia blogo, jeigu jis atsignybs ir sau kąsnelį?

* * *

- O paskui? - paklausė Hobas.

- O paskui jis išvyko su paveikslais į Ibicą, - pasakė Derekas. Mes supakavome juos į dėžes, tada Naidželas su visu kroviniu nuvažiavo į Sauthemptoną ir persėdo į garlaivį, plaukiantį į Bilbao per Gibraltarą, o iš ten į Ibicą. Tikriausiai šiuo metu jie jau bus atvykę. Suprantama, viskas atlikta griežtai laikantis įstatymų. Mes pasikliovėme sėkme. Nežinia, kokie iš tiesų to Arankės planai. Naidželui reikėjo paimti pinigus iš anksto. Jeigu tai būtų buvę įmanoma. Mes vos neatšaukėme sandėrio - labai jau rizikingas. Bet Naidželas užtikrino mus, kad susidoros, ir mes išsiuntėme jį su paveikslais. Teisingai, Kristoferi?

- Visiškai teisingai, sere, - patvirtino jaunuolis, nusibraukdamas nuo kaktos šviesių plaukų sruogą. - Jis netgi išsireikalavo naujo garderobo!

- Jeigu Naidželas staiga pasirodytų, kur jam jūsų ieškoti? - paklausė Derekas.

Hobą vėl užliejo neviltis - būsena, į kurią jį dažnai įstumdavo Naidželas. Antra vertus, atrodo, kad agentūra pagaliau išbris iš finansinės krizės. Hobui beliko tikėtis, kad Naidželas supranta, ką daro. Juk galėjo ir nesuprasti - jam dažnai taip nutikdavo. Hobas paliko Derekui savo bičiulio Lornė adresą bei telefoną ir išėjo.

Buvo maždaug trečia popiet. Važiuoti pas Džordžą anksstoka. Ką veikia bylą tiriantis seklys, kai jam nėra kas veikti? Hobas nuėjo į Pikadilį žiūrėti amerikietiško detektyvo. Filme buvo labai daug veiksmo - gaudynių, muštynių ir šaudymo, - o jame vaidinantys aktoriai Hobui pasirodė lyg ir pažįstami,

tik jis niekaip negalėjo prisiminti, kur juos matė. Seklys, pagrindinis filmo veikėjas, turėjo begalę nemalonumų dėl to, jog kas kartą, kai tik būdavo beatskleidžiąs paslaptį, jam ant kaklo kardavosi eilinė moteris. Hobas neturėdavo problemų dėl moterų - bent jau tokio pobūdžio. Bet užtat ir šaudė į jį kur kas rečiau negu į filmo herojų. O visais kitais atvejais juosta buvo gana artima tikrovei.

Kai filmas pasibaigė, buvo jau pats laikas važiuoti pas Džordžą.

5 skyrius

Fridmer Bertono miestelis buvo Bekingemšyre, už keturiasdešimties mylių į šiaurę nuo Londono. Ganėtinai mielas miestelis. Tačiau Hobas atvažiavo čionai ne grožėtis vietos įžymybėmis. Jam reikėjo pasikalbėti su Džordžu Vitonu.

Džordžas Vitonas buvo jaunesnysis Naidželo brolis, dirbantis kažkokiame žvalgybos skyriuje. Naidželas beveik nieko nepasakojo apie Džordžą, tik skundėsi, kad tas nesugeba užmegzti padoraus romano - o tai, Naidželo požiūriu, buvo pagrindinis žmogaus gyvenimo tikslas. Nors jo paties pasiekimai šioje srityje buvo mažų mažiausiai abejotini.

Pastaruosius septynerius metus Džordžas palaikė ryšius su Emile, savo kaimyne iš Fridmer Bertono. Emilė gyveno su motina, nesikeliančia iš patalo, gretimame dviejų galų name Lankašyr Rou gatvėje. Džordžo namas, atitekęs jam testamentu, nebuvo itin patogus. Jis įsikūrė ten tik todėl, kad iš Fridmer Bertono buvo patogu važinėti į Gynybos ministeriją, neseniai persikėlusią į naują pastatą šiaurinėje Londono dalyje.

Emilė buvo gana graži, tik blankoka, rengėsi prabangiai, bet dažniausiai neskoningai, buvo kvatoklė, bet anaiptol ne kvailė, ir turėjo gerą humoro jausmą. Ji dirbo oro transporto ministerijoje. Ir garbintojų turėjo - ne itin įkyrių, bet gana dažnai skiriančių jai pasimatymus. Pasitaikė vienas mėnuo, kai Emilė keturis kartus pietavo amerikietiškame salūne "Paskutinysis šansas" Gloster Roud gatvėje, netoli Old Bromptono, ir kas kartą su kitu jaunuoliu. Tik nežinia, kokią nuomonę ji susidarė apie gana abejotinus meksikietiškus blynelius, firminį šios plačiai išreklamuotos - amerikiečių maniera - prašmatnios užeigos patiekalą.

Bet Emilė anaiptol nebuvo pasileidėlė. Žmonės vadino ją išmintinga. Ir dar ji turėjo įprotį nervingai įtraukti galvą į pe-

čius, jeigu kas netikėtai ją pašaukdavo - tai buvo susiję su nemaloniu įvykiu, nutikusiu Emilei Škotijoje, kai jai buvo vienuolika metų. Keista istorija. Tačiau su mūsų pasakojimu ji neturi nieko bendro, nes Hobas važiavo ne pas Emilę, o pas Džordžą.

Džordžas kapstėsi sode. Jo sklype mažai kas augo: iš dalies dėl medžių, kurių nukirsti jis negalėjo, nes visos liepos miestelyje buvo suskaičiuotos ir budriai saugomos, iš dalies dėl to, jog saulė, ir taip retai pasirodanti tuose kraštuose, dėl kažkokių jai vienai težinomų priežasčių skubiai nerdavo už debesų kas kartą, kai jos spinduliai galėdavo apšviesti "Songveizą" - taip pakrikštijo Džordžo sodybą paskutinysis kunigas iš Mažojo Kenmoro, kaimelio, esančio už keturių mylių nuo Fridmer Bertono.

Nedidelis vieno aukšto namukas buvo pastatytas pagal senas tų kraštų tradicijas - su aukštu stogu, dengtu nendrėmis, perrištomis šiaudų pluošteliais. Šiais laikais stogų dengimo nendrėmis menas Anglijoje beveik užmirštas: kaimo berniokams labiau maga pasprukti į Londoną ir tapti roko muzikantais, negu mokytis be galo nuobodaus ir menkai apmokamo senovinio amato. Tad po kokios dešimties metų nendriniai stogai, ko gero, išliks tik vietinių gyventojų atmintyje. Paskutiniajam šio amato meistrui Rufui Blekhinui buvo jau aštuoniasdešimt penkeri, ir jis seniai nebesikėlė iš patalo - pasigailėk, Viešpatie, to seno keistuolio. Džordžą liūdino tradicinių amatų nykimas. Šiaip jau jis buvo jautrus žmogus, tik pernelyg kompleksuotas, kad išdrįstų parodyti savo jausmus. Tačiau nepaisant visų Džordžo pastangų išlaikyti išorinį santūrumą, kartais skausminga grimasa išduodavo jo jausmus - kai įvykdavo kas nors, kas giliai jį užkabindavo. Ir būtent todėl, kad paprastai Džordžo veidas būdavo akmeninis, šie silpni jausmų pasireiškimai ypač krisdavo į akis parodydami, kaip visgi stipriai jis pergyvena širdyje. Tikriausiai Džordžas ir pats tai suvokė, todėl ir buvo toks įsitempęs, kai pasitiko Hobą prie savo namelio durų.

- A-a... hm... sveiki, kaip laikotės? Jūs tikriausiai Hobas,

Naidželo draugas? Pamenu, buvome susitikę per mano motušės gimtadienį prieš kokius penkerius metus.

- Tikrai taip, - sutiko Hobas. - Mano buvo labai malonu susipažinti tiek su jumis, tiek su jūsų motuše. Kieta senutė - atleiskite už amerikietišką žodelį, bet ji iš tiesų kieta.

- Nieko tokio. Prašau užeiti. Ar norite arbatos? O gal alaus? Arba ko nors stipresnio? Džino?

- Mielai išgerčiau arbatos, - sutiko Hobas. Nors jam labiau norėjosi kavos. Tiesa, daugelyje anglų namų visgi galima rasti kavos. Ir restoranuose, suprantama, jos irgi gali gauti. Restorane tau patieks ką tik nori, kad tik tai duotų pelną. Bet toji "kava" dažniausiai būna tirpi. Anglai stebėtinai greitai pamėgo tirpią kavą - o tai šiek tiek prieštarauja plačiai paplitusiai nuomonei apie jų protą ir gerą skonį. Bet verčiau nenukrypkime nuo temos.

Džordžas nusivedė Hobą vidun. Jie atsidūrė mažoje tamsioje svetainėje, užgriozdintoje staliukais su porcelianinėmis katytėmis bei įvairiomis senienomis, vaidinančiomis kėdes, kušetes, šezlongus bei kitokius baldus. Žodžiu, mielas, tipiškai angliškas kambariukas. Tai buvo pirmoji mintis, atėjusi Hobui į galvą. Tipiškai anglišką stilių pabrėžė ir pats šeimininkas, aukštas, liesas, kiek pakumpęs, taip pat gudria apvalia akute pro langą žvilgčiojantis varnėnas, neišvengiamas bet kurio angliško sodelio gyventojas, ir židinyje plevenanti dirbtinė liepsna - o gal ir tikra, pabandyk atskirti. Džordžas nusivedė Hobą į virtuvėlę - dryžuotos užuolaidėlės, alaus puodeliai su linksmais storuliais vietoje ąselių ir kitokie rakandai, būdingi tipiškai anglų virtuvei, - užkaitė virdulį ir pasiruošė visa, kas reikalinga, norint užplikyti puodelį, tiksliau, du puodelius angliškos arbatos.

Džordžas buvo neblogas žmogus, tik neturėjo vidinės kibirkštėlės kaip Naidželas. Ir visgi giminiškas panašumas iškart krito į akis. Kaip ir dauguma mūsų, abu broliai buvo šiek tiek nušokę nuo proto. Misis Viton, jų motušė, taip pat buvo kvaištelėjusi, bet kitaip: ji pasižymėjo tokiu valdingumu, kad jos nuolat prašydavo pasisakyti per susirinkimus moterų klubuo-

se ar bibliotekose apie "tvirtų įsitikinimų svarbą mūsų laikais, kada išsigimsta visos dorovinės vertybės".

- Jau ir pats ketinau susisiekti su jumis, Hobai. Norėjau paklausti Naidželo jūsų adreso, bet ilgokai negalėjau jo rasti.

- Žinau, - pasakė Hobas. - Tikėjausi, kad jūs man patarsite, kur jį rasti.

- O Viešpatie! O aš tikėjausi sužinoti tai iš jūsų! Grietinėlės ar citrinos?

- Ir viena, ir kita, - atsakė Hobas. - Ne, ne, palaukite! Aš tiesiog užsigalvojau.

- Aš taip ir supratau, - linktelėjo Džordžas mandagiai šypsodamasis.

Jis užplikė arbatą. Virdulys užvirė stebėtinai greitai paties Džordžo įtaisyto patobulinimo dėka. Mat jis laisvalaikiu vis ką nors meistraudavo, tik būdamas be galo drovus niekaip nesiryžo užpatentuoti savo išradimų. Hobas įsidėjo cukraus ir paėmė citrinos griežinėlį - arbatą su grietinėle jis nelabai mėgo.

Kadangi Džordžas domėjosi jo veikla, be to, jaudinosi dėl brolio, Hobas papasakojo jam, kuo pastaruoju metu užsiima "Alternatyvi seklių agentūra". Papasakojo apie Stenlio Bauerio nužudymą Paryžiuje, apie vyriškį su smaragdiniu žiedu, apie tai, kaip jis pats Ibicoje ieškojo žmogaus, kuris galėjo paskutinis matyti Stenlį, apie "įspėjimą", gautą iš lotynų amerikiečių banditų, apie stambų čekį, atsiųstą Žano Klodo be jokių paaiškinimų, apie tai, kaip nuo to laiko jis mėgino susisiekti su Žanu Klodu arba su Naidželu, bet negalėjo rasti nei vieno, nei kito, apie savo atvykimą į Londoną ir ketinimą susitikti su Anabele.

Džordžas paskutiniąkart matė brolį prieš pusantro mėnesio. Tuo metu Naidželas skendėjo neviltyje. Tai buvo suprantama, kadangi ir Džordžas, ir Hobas žinojo, kad Naidželas labai krimtosi praradęs pinigus, investuotus į Mauritanijos ginklus. Be to, Džordžas, kaip ir pusė Londono, žinojo, jog visai neseniai Naidželas sėkmingai iškišo visą partiją vidutiniškų, bet visiškai originalių Europos tapytojų drobių, nepasižyminčių nei ypatingu atlikimo meistriškumu, nei grožiu, nei garsiais auto-

rių vardais. Paveikslus jis pardavė jokio supratimo apie meną neturinčiam, bet šiaip gana sumaniam narkotikų prekeiviui iš Venesuelos, kuriam šiuo atveju verslininko nuojauta nepadėjo. Kas įvyko po to - nežinia. Naidželas grįžo į Ibicą - tai Džordžas tiksliai žinojo, kadangi prieš keletą dienų brolis skambino jam iš Briuselio. "Atleisk, seni, dabar neturiu laiko kalbėti. Perduok mamytei, kad į jos gimtadienį aš būtinai atvyksiu ir kad turiu jai puikią dovaną. Netrukus pasimatysime!"

- O paskui? - paklausė Hobas.

- Paskui - jokios žinios, - atsakė Džordžas ir kiek padvejojęs pridūrė: - Hobai, neįsižeiskite, bet noriu duoti jums vieną patarimą. Žinau, kad tai ne mano reikalas ir kad labai įžūlu šitaip kišti savo trigrašį, bet aš dirbu vyriausybėje, ir manąjį skyrių, kad ir koks jis nereikšmingas, kartais pasiekia informacija apie tai, kas vyksta pasaulyje. Hobai, sprendžiant iš to, ką pasakojate, jūs pernelyg toli nuėjote. Tas reikalas su "soma" tikrai rimtas ir labai pavojingas. Maldauju, būkite atsargus!

- Stengiuos! - šyptelėjo Hobas. - Dabar mane labiausiai neramina Naidželo vaidmuo šiame reikale. Regis, jis dirba tam pačiam žmogui, kurį aš įtariu nužudžius Stenlį Bauerį. Ir, atrodo, neturi nė menkiausio supratimo, kas iš tiesų vyksta.

- Tai ir man neduoda ramybės, - prisipažino Džordžas. - Dabar dar uoliau imsiuos ieškoti Naidželo. Jeigu susisieksite su juo arba jeigu jis jums paskambins, prašau pranešti man, gerai? Ir jeigu gausite kokių nors žinių iš Žano Klodo, taip pat pasakykite man.

Hobas prižadėjo Džordžui informuoti jį apie tolesnę įvykių eigą ir išėjo.

Hobui pasišalinus, Džordžas paskambino savo viršininkui specialiu telefonu, rezervuotu skubiems skambučiams. Telefonas - net keista! - veikė, ir Džordžas iškart prisiskambino. Jis įsivaizdavo ilgą patalpą su žemomis lubomis, apšviestą dienos šviesos lempomis, pertvaromis padalintą į daugelį kabinetukų ir skyrelių. Viršininkai sėdėjo balkone. Ten turėjo būti ir jo šefas.

- Na, kas čia dar? - pasigirdo nepatenkintas šefo balsas.

- Tai aš, - atsiliepė Džordžas Vitonas, atsargus kaip visada.

- A-a. Tas, apie kurį galvoju?

- Tikriausiai.

- Džordžas?

- Prašyčiau neminėti mano vardo telefonu.

- Ši linija visiškai patikima.

- Patikimų linijų nebūna.

- Na, gal ir taip, - burbtelėjo šefas. - Gerai, jeigu nenorite su manimi kalbėti, kodėl skambinate?

- Noriu, noriu, - skubiai tarstelėjo Džordžas. - Tikriausiai aš kaip visada pernelyg atsargus. - Jis atsikosėjo. - Sere, skambinu dėl tos "somos", kuria užsiima mūsiškis Perspektyvų skyrius. Ar gavote paskutinius duomenis iš Niujorko ir Paryžiaus, kuriuos jums išsiunčiau?

- Taip, žinoma. Velniškai įdomu. Turėsime omeny. O ką, yra daugiau naujienų?

- Yra. "Somos" pardavėjai artimiausiu metu rengia stambaus masto operaciją. Paaiškėjo, kad į šį reikalą įsipainiojęs dar keletas asmenų, nors ir netiesiogiai.

- Ir kam jūs visa tai man pasakojate? Galėtumėte tiesiog paminėti savaitinėje ataskaitoje.

- Žinau, sere. Bet šiuo atveju manau esant būtina imtis skubių veiksmų.

- Ką jūs čia kalbate, Džordžai? Juk puikiai žinote, jog mūsiškis Perspektyvų skyrius užsiima vien tik informacijos rinkimu ir konsultacijomis. Instrukcijos kategoriškai draudžia mums bet kokį įsikišimą į įvykių eigą.

- Suprantu, sere. Jei pamenate, aš pats padėjau sudaryti pagrindinius instrukcijų teiginius. Antraip vyriausybė būtų visai uždraudusi mums veikti.

- Na, tai ko gi jūs norite?

- Šiuo momentu padėtis kiek kita. Prekyba "soma" rimtai įsibėgėjo.

- Ką gi, manau, jūs galite asmeniškai pranešti tai atitinkamoms policijos instancijoms.

- Ne, sere. Aš noriu veikti tiesiogiai.

- Tiesiogiai? Džordžai, jūs iš proto išsikraustėte!

- Tikiuosi, kad ne, sere. Suprantate, į šį reikalą įsivėlė mano giminaitis. Tiksliau, mano brolis Naidželas. Jis pats apie tai nė nenumano, bet taip jau yra. Firma, kurioje jis dirba, "Alternatyvi seklių agentūra", gali turėti labai rimtų nemalonumų, ir Naidželui taip pat bus riesta. Aš noriu imtis atsargos priemonių.

- Suprantu jūsų jausmus, - pasakė šefas. Jis pažinojo Naidželą ir jam simpatizavo. - Tačiau bijau, kad negaliu duoti tokio leidimo.

- Sere, aš turiu omeny visai nedidelį įsikišimą. Praktiškai nepastebimą.

- Džordžai, aš galiu jums pasakyti tik tai, ką jūs ir pats puikiai žinote. Perspektyvų skyrius neturi jokios teisės kištis į įvykių eigą. Mes stebime. Duodame rekomendacijas. Ir daugiau nieko. Kartais širdis skatina veikti. Ypač kai pavojus gresia kažkam, kuris mums ypač brangus ir artimas. Bet tai neįmanoma. Jūs supratote?

- Taip, sere.

- Jūs viską supratote?

- Taip, sere. Atleiskite už sutrukdymą.

Padėjęs ragelį Džordžas atrakino apatinį rašomojo stalo stalčių ir išsiėmė užrašų knygelę, prirašytą visiškai nesuprantamų skaičiukų bei krypučių. Jis jau seniai mokėjo šifrą mintinai, todėl be jokio vargo susirado reikiamą telefoną ir surinko numerį. Laukdamas atsakymo, Džordžas tyliai niūniavo panosėje. Malonu, kai tave su šefu sieja toks savitarpio supratimas. Frazė "jūs viską supratote?", einanti paskui frazę "jūs supratote?", buvo sutartinis ženklas, reiškiantis leidimą veikti savarankiškai. Ir, kas maloniausia, niekas nesusiprotės, kad šefas ką tik davė jam veiksmų laisvę, netgi tuo atveju, jeigu ši šimtąsyk tikrinta ir pertikrinta linija visgi buvo patikrinta blogiau, negu derėjo.

Pasikalbėjęs telefonu, Džordžas minutėlę paslampinėjo po kambarį, paskui įsipylė sau dar puodelį arbatos. Ir tik tada pri-

siminė, pašoko ir tekinas nubėgo atrakinti palėpės durų. Emilė nusileido žemyn. Ji vilkėjo baltą palaidinę, languotą megztinį, segėjo juodą sijoną ir avėjo tamsiai raudonus batelius iš krokodilo odos.

- Atleisk, - atsiprašė Džordžas. - Pamaniau, kad bus geriau, jeigu jis tavęs nepamatys.

- O kas čia buvo?

- A, vienas Naidželo bičiulis.

Džordžas neturėjo jokių ypatingų priežasčių slėpti Hobo vardą. Tačiau įprotis slapukauti nugalėjo.

6 skyrius

Traukinys iš Bertono atvežė Hobą į Padingtono stotį. Hobas paskambino Anabelei. Šioji buvo namie. Jis iškart atpažino jos nedrąsų, kiek dusloką balsą.

- A, Hobai! Džiugu tave girdėti! Iš kur skambini?

- Aš Londone.

- Puiku! Aš taip tikėjausi, kad tu atvažiuosi, bet raštelyje nedrįsau to parašyti.

- Štai ir atvažiavau. Kas gi nutiko? Ko išsitrenkei į Londoną?

- Hobai, turiu tau daug ką paaiškinti, bet tik ne telefonu. Tu neužsiėmęs?

- Ne.

- Puiku! Kur galėtume susitikti?

- Žinai, kur gyvena Lornė?

- Buvau pas jį, bet adreso neprisimenu. Gal gali padiktuoti?

Hobas pasakė Anabelei Lornė adresą.

- O'kei. Klausyk, aš dar turiu sutvarkyti vieną reikaliuką. Atvažiuosiu maždaug po valandos.

Hobas sutiko ir padėjo ragelį. Ką gi, jis dar spės užkąsti pas Lo Cu Chungą Kvinsvėjuje. Į Londoną vertėjo atvykti vien dėl jo Pekino antienos.

* * *

Pas Lornė jis grįžo pėstute. Vakare Vestbornas atrodė dar grėsmingesnis. Prie laiptinių durų gūžėsi tamsios figūros, tarytum palinkusios virš žemų būgnelių. Dangus virš Londono buvo oranžinio atspalvio. Skurdžių tuopų šakose neramiai siureno sparnais visur esantys Londono varnėnai, tarytum kantriai

kažko laukdami. Šaligatviu žingsniavo neregys, jo lazdelė, balta su raudonu ruoželiu, blykčiojo tirštėjančiame rūke. Todėl Hobas nuoširdžiai apsidžiaugė, išgirdęs priešaky Lornė saksofono garsus. Londono valdžia seniai kovojo su rūku, netgi išleido specialų įsaką dėl kovos su oro teršėjais, tačiau rūkas vis tiek pasklisdavo po tuščius šaligatvius ir nusileisdavo į nutekamuosius griovius, pilnus purvino vandens, išgliaudytų kukurūzų burbuolių ir ištižusių bandelių, numestų nerūpestingų mokinių. Hobas įbėgo į prieangį, atrakino laiptinės duris, užlipo į penktą aukštą, išsitraukė kitą raktą ir įėjo į butą.

Bute degė šviesa. Lornė svetainėje grojo saksofonu. Priešais jį sėdėjo du vyrai ir įdėmiai klausėsi. Niekuo ypatingu neišsiskiriantys vyrai, maždaug trisdešimties metų, vienas su šviesiu lietpalčiu, kitas su tamsiu. Abiejų lietpalčiai buvo prasagstyti, po jais matėsi juodi kostiumai. Abu vyrukai buvo su skrybėlėmis. Vienas pasidėjo skrybėlę šalia savęs ant sofos, kitas, sėdintis įdubusiame krėsle, pamovė ją sau ant kelio. Švariai nusiskutę, malonios išvaizdos jaunuoliai.

- Labas vakaras, sere, - pasakė tas, kuris vilkėjo šviesų lietpaltį. - Jūs kartais ne misteris Drakonianas?

Hobas tai patvirtino.

- Mes - Eimsas ir Filbinas iš Ypatingojo skyriaus. Mums paskambino misteris Džordžas Vitonas. Atrodo, jums reikalinga mūsų pagalba. Juk jūs ieškote misterio Naidželo Vitono?

- Taip, ieškau. Bet kuo čia dėtas Ypatingasis skyrius?

- Mes tiesiog darome paslaugą misteriui Vitonui. Jis kartais padeda mums, ir mes stengiamės atsilyginti, kuo galime. Jis pranešė mums, kad jūs ieškote misterio Naidželo, ir mes pasirengę nuvežti jus pas jį.

- Naidželas vėl į kažką įsivėlė?

- Ne, sere. Tiesiog misteris Naidželas dabar dirba mums. Jis norėjo susisiekti su jumis savaitgalį, bet kadangi jūs pasakėte misteriui Džordžui, kad reikalas skubus, jis pasirengęs su-

sisiekti su jumis dabar.

- Tai gerai, - pasakė Hobas. Jis vos girdėjo, ką kalbėjo vyriškis šviesiu lietpalčiu, nes Lornė grojo gana garsiai. Keista, tai visai nebūdinga Lornė. Paprastai jis būna supratingesnis...
- O kada jis užeis?

- Deja, jis pats negali užeiti. Misteris Naidželas turi sutvarkyti dar keletą neatidėliotinų reikalų. Jis pats jums viską paaiškins, kai susitiksite. Jis prašė, kad mes atvežtume jus pas jį.

- Ką, dabar pat?

- Taip, sere. Misteris Naidželas sakė, kad jam būtina skubiai su jumis pasikalbėti. Kažkas atsitiko, sere, bet kas būtent, mes nežinome. Apačioje stovi mūsų mašina, taigi galime vykti nedelsdami.

Hobas linktelėjo, vos girdėdamas pašnekovo žodžius per saksofono kaukimą. Lornė pūtė taip, kad atrodė, tuoj sprogs. Keista. Paprastai Lornė grodavo roką. O dabar - kažkokį seną bliuzą. Hobas jį žinojo, tik pavadinimo neprisiminė.

Vyriškiai atsistojo. Tamsusis lietpaltis sūpavosi ant kulnų, glostinėdamas ūsiukus. Šviesusis taisėsi kaklaraištį. Lornė saksofonas plyšojo tarytum arkangelo trimitas, skelbiantis Antrąjį Atėjimą. Ir staiga Hobas prisiminė, koks čia bliuzas. Kieno jis? Fetso Volerio? Ar Lui Armstrongo? Na, taip, populiari sena daina "Palik šį miestą, kol dar nevėlu".

Hobas žvilgtelėjo į Lornė. Tas išpūtė akis, imdamas ypač aukštą natą. Hobas pašnairavo į vyrus su lietpalčiais. Jų veidai buvo akmeniniai.

- Tai ką, eime? - paklausė šviesusis lietpaltis, mandagiai imdamas Hobą už parankės.

Hobą persmelkė bloga nuojauta. Kaktą išpylė prakaitas.

- Tuoj, tik pasiimsiu striukę, - burbtelėjo jis, žengdamas link durų.

- Aš su jumis, - neatsiliko šviesusis lietpaltis.

- Kaip norite.

Vidiniai laiptai buvo visai šalia buto durų. Hobas pasuko

link durų. Šviesusis lietpaltis sekė įkandin. Hobas staigiai stabtelėjo, šviesusis lietpaltis vos neužgriuvo ant jo, bet tuoj atsitraukė per žingsnį. Hobas šoko prie durų, pasuko rankeną, trūktelėjo į save. Veiksmas buvo gerai apskaičiuotas ir nusipelnė sėkmės. Prakeikta angliška spyna! Rankena pasisuko, bet durys neatsidarė. Hobas išgirdo už nugaros piktą murmėjimą, siektelėjo užrakto, bet tą akimirką jo galvoje kažkas sprogo...

7 skyrius

Mes neprisimename pradžios, mes neprisimename pabaigos. Sąmonė - blogas sapnas, kurį regime trumpam pabusdami iš nuostabių svajų ir to, kas driekiasi už jų, didingosios visaapimančios Nebūties. Štai apie ką pirmiausia pagalvojo Hobas, atgavęs sąmonę. Jo mintys dar tebeklaidžiojo kažkur toli nuo tikrovės. Jam atrodė, kad jis miegojo ir regėjo sapne miško laukymę, merginą balta suknele ir kažkokį pilką žvėrelį. Regis, tai buvo barsukas, nors Hobas niekada anksčiau nematė barsukų. Tačiau reginys išblėso, ir Hobas pajuto pulsuojantį skausmą pakaušyje bei užuodė stiprų pažįstamą kvapą. Kas tai? Žibalas? Ne, skiediklis. Hobas atsimerkė.

Jis gulėjo ankštame kambaryje. Trenkė dažais ir skiedikliu. Virš galvos ant juodo laido su raudonomis gyslelėmis kabėjo lemputė be gaubto. Jis gulėjo ant tamsiai mėlynos sudedamosios lovelės.

Iš pradžių vaizdas liejosi. Po kurio laiko akyse prašviesėjo, ir Hobas suprato esąs kažkokiame sandėliuke. Palei sienas ėjo negrabiai sukaltos lentynos, prigrūstos dažų skardinių ir skiediklio butelių. Viename kampe pūpsojo visokio smulkaus šlamšto krūva, kitame puikavosi nušiurusi šluota ir šepetys.

Hobas nusirito nuo lovelės ir vargais negalais pakilo ant kojų. Kiek pastovėjo svyruodamas, kol atgavo pusiausvyrą. Kambariukas buvo maždaug septynių pėdų ilgio. Durys. Jokių langų. Jokio kito išėjimo. Telefono irgi nebuvo, taigi pagalbos nepasikviesi. Teks kažkaip suktis pačiam.

Hobas truputį pavaikštinėjo po kambarį, kad įsitikintų, jog kojos jo klauso. Taip, atrodo, rankos ir kojos sveikos. Jis priėjo prie durų ir patampė už rankenos. Užrakinta. Šito ir reikėjo tikėtis. Ką galima padaryti su užrakintomis durimis? Jis stipriai trūktelėjo rankeną. Pasigirdo garsus bilstelėjimas. Hobas pabandė dar sykį. Durys sudrebėjo, bet neatsidarė. Jis stum-

telėjo duris pečiu, nelabai stipriai, bet jos sutraškėjo. Jau geriau! Bent jau aišku, kad tai ne vienos iš tų neįveikiamų durų, kokios pasitaiko egzotiškesnio pobūdžio detektyvuose. Hobas įsirėmė į grindis viena koja, o kita spyrė į durų vidurį. Durys krūptelėjo ir sudejavo. Hobas jau ketino spirti dar kartą - šįsyk iš visų jėgų, kad ta prakeikta fanera suskiltų į šipulius - bet staiga už durų pasigirdo balsas.

- Ei, ei, ramiau! Jūs man duris išlaušite!

Spynoje brakštelėjo raktas. Rankena pasisuko, ir durys atsidarė. Už jų supdamasis ant kulnų ir žiūrėdamas į Hobą stovėjo nedidukas, į kriaušę panašus žmogus su išsiuvinėta liemene, be švarko, pilkomis kelnėmis su aštriu kantu, glotniai sušukuotais juodais žvilgančiais plaukais. Jis rūkė nediduką cigarą "Vilem II": salsvo olandiško tabako aromato su niekuo nesupainiosi. Ant vyriškio dešiniosios rankos smiliaus žėrėjo stambus smaragdas.

- Ar turiu garbės kalbėtis su senjoru Aranke? - pasiteiravo Hobas.

- Teisingai, - patvirtino Arankė. - Tai ką, atsigavote? Užeikite, susipažinsite su berniukais.

Hobas atsargiai išsliūkino iš sandėliuko ir atsidūrė dideliame kambaryje, sakytum, kažkokio kaimiško namo svetainėje, užgriozdintoje baldais: kelios nutrintos minkštos sofos, tarsi atgabentos iš antrarūšio viešbutėlio Hebridų salose, ir pora krėslų, kurių jaunystė buvo jau seniai praėjusi.

"Berniukai", apie kuriuos kalbėjo Arankė, sėdėjo tolimajame kambario kampe - įsitaisę ant kėdžių su medinėmis atkaltėmis prie kortų stalelio lošė dvigubą pasiansą. Vienas iš jų pakėlė galvą ir nerūpestingai pamojavo Hobui ranka. Antrasis neatitraukė akių nuo kortų.

Hobas ne iš karto atpažino tuos vyrukus. Tik paskui suprato, kad tai tie patys tariamieji Ypatingojo skyriaus darbuotojai, kurie lūkuriavo jo pas Lornė. Matyt, jie įkišo jį į mašiną ir atvežė čionai. Kur "čionai" - nežinia.

- Užeikite, sėskitės, - pasiūlė Arankė. Jo balsas nebuvo itin draugiškas, bet nebuvo ir priešiškas. - Gal norite arbatėlės? O

aspirino tabletytės? Pamatysite, iškart palengvės!

Hobas prašlitiniavo per kambarį. Arčiausiai sandėliuko durų stovėjo minkštas krėslas, į kurį detektyvas ir sudribo. Krėslas buvo įdubęs, bet Hobui dabar buvo svarbiausia atsisėsti.

- Atrodote siaubingai, - ištarė Arankė kiek susirūpinęs. Jis pasisuko į "berniukus", kurie, beje, buvo jau be lietpalčių. - Ką jūs padarėte šitam žmogeliui? Užvažiavote maišu su plytomis?

- Ne-e, - sutrikęs atsiliepė tas, kuris vilkėjo šviesų lietpaltį. - Aš tik sykelį kaukštelėjau jam per makaulę.

- Po velnių, juk sakiau, kad su juo negalima elgtis šiurkščiai.

- Bet juk turėjau jį kažkaip sulaikyti, ar ne? Ką jūs būtumėt pasakęs, jeigu būčiau nesustabdęs jo beviltiško veržimosi į laisvę? Ką?

- Na, gerai. - Arankė vėl atsigręžė į Hobą. - Atleiskite, kad taip išėjo. Tikėjausi, kad apsieisime be smurto. Jeigu jūs būtumėt tiesiog atvažiavęs su berniukais kaip normalus žmogus, nebūtų iškilę jokių problemų.

- Aš tikrai nenorėjau, šefe, - kreipėsi šviesusis lietpaltis į Hobą. - Aš juk ne koks galvažudys. Bet jūs taip mitriai stryktelėjote link durų, kad turėjau tučtuojau jus sulaikyti, antraip būčiau niekuomet jūsų nebepamatęs. O Džo tai nepatiktų.

- Ką jūs padarėte Lornė? - paklausė Hobas.

- Tam juodukui? Ogi nieko. Tikriausiai iki šiol tebepučia savo dūdą ir drebina kinkas. Mes juk ne kokie nors žudikai.

Tamsusis lietpaltis pakėlė galvą ir susijuokė. Šviesusis lietpaltis gūžtelėjo pečiais ir pridūrė:

- Tai yra mes nieko nežudome. Be būtino reikalo.

- O'kei, berniukai, aš jums labai dėkingas, - prabilo Arankė. - O dabar palaukite priebutyje, gerai?

Vyrukai atsistojo, klausiamai žvelgdami į Arankę.

- Dėl jo galite nesijaudinti, - pasakė tas. - Jis daugiau nebepridarys rūpesčių. Teisingai sakau, mano džiaugsme?

Hobui, kiurksančiam sukrypusiame krėsle su įdubusia sėdyne, nieko kito nebeliko, kaip tik linktelėti. Tariamieji Ypa-

tingojo skyriaus darbuotojai išėjo, prieš tai užsivilkę lietpalčius. Kai jie atidarė duris, Hobas pamatė, kad lauke iš tiesų lynoja.

- Atleiskite už sutrukdymą, - pakartojo Arankė, - bet man iš tiesų reikėjo skubiai su jumis susitikti.

- Galėjote paskambinti ir paskirti pasimatymą, - burbtelėjo Hobas. - Beje, kaip jūs sužinojote, kur manęs ieškoti?

- Žinoti tokius dalykus - mano darbas, - išsisuko nuo atsakymo Arankė. - Misteri Hobai, ar jūs žinote, kad savo elgesiu keliate man daug problemų?

- Nė neįtariau, - atsakė Hobas.

- Laimei, aš galiu padaryti tam galą. Bet apie tai pasikalbėsime vėliau. O dabar jus nori pamatyti vienas asmuo.

Arankė atidarė duris ir pašaukė:

- Užeik, mano džiaugsme!

Ir įėjo Anabelė.

8 skyrius

Ji vilkėjo naują kostiumėlį, skaisčiai raudoną su oranžiniu atspalviu, sujuostą blizgančiu diržu, pabrėžiančiu ploną liemenį. Ant pečių - juodai baltas languotas šalikas.

- Ach, Hobai! - priekaištingai pratarė Anabelė, tarytum Hobas buvo pats kaltas, kad čia atsidūrė. Paskui grįžtelėjo į Arankę, stovintį tarpduryje. - Tikiuosi, jūs jo nesužeidėte?

- Jis sveikutėlis, - užtikrino Arankė. - Žvalus ir plaka uodega, kaip sako amerikiečiai.

- Leiskite man šnektelėti su juo akis į akį, - paprašė Anabelė.

Arankė išėjo, uždaręs paskui save duris.

Anabelė apsidairė aplinkui.

- Dievulėliau, kaip čia nešvaru!

Ji perbraukė vieną iš krėslų mažyte iškvėpinta nosinaite ir atsargiai prisėdo.

- Kad tik kojinių neužkabinčiau! Ach, Hobai, kam gi tu atvažiavai į Londoną!

Hobas jau sėdėjo. Antraip būtų nukritęs.

- Juk tu pati prašei manęs atvažiuoti, ar ne?

- Taip, žinoma. Bet širdies gilumoje vyliausi, kad tu perprasi mano sumanymą ir pasistengsi laikytis kuo toliau nuo čia. Tu juk toks protingas, Hobai! Aš visada žavėjausi tavo protu ir sumanumu, pats žinai. Kaipgi tu nesusiprotėjai, kad Arankė laiko mane savo rankose, jeigu jau nenudėjo manęs po to, kai susidorojo su Stenliu? Kaipgi tu nesusiprotėjai?

Hobui jau ne sykį teko susidurti su tuo, jog moteris visada mano esanti teisi. Ir Keitė buvo tokia. Pati paliko Hobą, o apkaltino jį. Štai ir Anabelė: pati įviliojo Hobą į spąstus, o dabar tvirtina, kad jis pats kaltas, jog įkliuvo.

- Na, jeigu tada būčiau žinojęs tiek, kiek dabar žinau, be abejo, būčiau elgęsis visai kitaip. Ir visų pirma būčiau perpra-

tęs tavo klastą.

- Šito aš ir tikėjausi! - pareiškė Anabelė. - Man baisiai gaila tavęs, bet aš tikrai dėl to nekalta. Tikrai nekalta, Hobai!

- Dėl ko?

- Dėl tos situacijos, kuri susidarė, tau atsitrenkus paskui mane į Londoną. Aš nekalta, jeigu tave nužudys. Tu jau didelis berniukas ir turi pats savimi pasirūpinti.

Hobas nudavė nenugirdęs pastarųjų Anabelės žodžių. Gal ji paprasčiausiai perdeda.

- Na, taip, tau visai nereikia priekaištauti sau dėl to, jog atviliojai mane į spąstus, - raminamai pasakė jis.

Tačiau Anabelė klaidingai jį suprato.

- Ak, štai kaip? Vadinasi, dabar tu pats gudriausias? Klysti, Hobai! Tu neturi teisės mane kaltinti. Aš negalėjau pasielgti kitaip!

- Kodėl? - pasidomėjo Hobas.

- Na, visų pirma mano pačios gyvybė buvo pavojuje. Bet ne tai svarbiausia. Aš turiu savo pareigas. Aš ne tokia kaip tu. Tu gali leisti sau trankytis po pasaulį ir rizikuoti gyvybe savo paties malonumui. O aš turiu dukterį Šveicarijoje, privačioje mokykloje. Ji visai dar vaikas, nė penkiolikos neturi! O vyro neturiu! Taigi niekas, išskyrus mane, ja nepasirūpins. Aš privalau gyventi - dėl dukters.

- Na, taip, - burbtelėjo Hobas, - dukters gerovės vardan leidžiama viskas.

- Šaipaisi? O, tas egoistinis vyrų šovinizmas! - įsižeidė Anabelė.

Hobas nesuprato, kuo čia dėtas vyrų šovinizmas, bet nutarė verčiau patylėti.

- Tikra motina ryšis viskam dėl savo vaiko!

- Aš net susigraudinau, Anabele! - mestelėjo Hobas. - Tavo meilė dukteriai daro tau garbę. Tu motina, ir tai, be abejo, viską pateisina. Na, o dabar, jeigu jau išbaigei savo priekaištus, gal visgi paaiškintum, kokia velniava čia vyksta.

Užuot atsakiusi Anabelė įdėmiai pažvelgė į Hobą. Jos akyse sublizgo ašaros.

- Ak, Hobai! Tu jau buvai įspėtas nesikišti į šitą reikalą! Kodėl nepaklausei?

- Aš - privatus seklys, - gūžtelėjo pečiais Hobas. - Mane nusamdė rasti Stenlio žudiką.

- Bet juk tavoji agentūra - tik žaidimas! Visi tai žino! Kam gi tu taip įsijauti?

- Žaidimas? Ką reiškia "žaidimas"?

- Na, tu juk įsteigei agentūrą tik todėl, kad norėjai pasipuikuoti prieš kitus. Pusė Ibicos gyventojų tvirtina, jog tapo paveikslus, rašo romanus arba kuria muziką. Tačiau niekas neužsiima tuo rimtai - tik tam, kad turėtų apie ką plepėti vakarėliuose. Aš maniau, kad ir tu tik vaidini seklį. Net neįtariau, kad iš tikrųjų mėginsi rasti Stenlio žudiką!

- Bet juk Stenlis buvo tavo draugas, - papriekaištavo Hobas. - Argi tau neįdomu, kas jį nužudė?

Anabelė suirzusi krestelėjo galvą.

- Aš puikiai žinau, kas jį nužudė! Ir už ką, žinau.

- Tikrai? Gal ir man papasakosi?

- Stenlis mėgino iškišti "somą", kurią aš jam daviau. Tada aš dar nesupratau, kokią kvailystę iškrėčiau. Tada dar nepažinojau nei Arankės, nei visų kitų. Žinojau tik tiek, kad Etjenui nusišypsojo sėkmė, bet jis nenori ta sėkme su manimi pasidalinti.

- Tai "somą" atvežė Etjenas?

- Žinoma! Aš maniau, kad tu žinai.

- Tikriausiai būčiau susiprotėjęs, jeigu būčiau pasukęs galvą. O iš kur ją gavo Etjenas?

- Tai buvo jo dalis, kurią jam paskyrė per dalybas Havanoje.

- Kokia dalis? Per kokias dalybas?

Anabelė pamėgino patogiau įsitaisyti sukrypusiame fotelyje. Jos sijonas pasikėlė, apnuogindamas puikius kelius. Anabelė trūktelėjo sijoną žemyn, bet tas vėl pasikėlė, ir ji daugiau nebekreipė į tai dėmesio.

- Tai atsitiko prieš porą mėnesių. Mudu su Etjenu kurį laiką gyvenome kartu - na, tu žinai. Jis labai gražus bernas, tik-

rai klasiškas. Ir iš pradžių man atrodė, kad jis pinigus šakėmis varto. Maniau, jis turtingas. Etjenas elgėsi taip, tarsi būtų milijonierius. Tada dar nežinojau, kad jį tėvas išlaiko. Ir duoda jam ne taip jau daug. Tačiau Etjenas turėjo nuolatinį abonentą kelionei lėktuvu į bet kurį pasaulio tašką. Dviem asmenims. Jis galėjo imti drauge mane ar ką nors kitą. Jis turėjo pažįstamų visame pasaulyje. Mes galėdavome apsistoti pas Etjeno draugus ir apsieiti visai be pinigų. Taip atsidūrėme Havanoje. Etjenas susivokė, kad kažkas rezgama. Ir užsigeidė sužinoti kas.

Anabelė prasisegė rankinuką ir kiek pasiraususi jame ištraukė pustuštį suglamžytą cigarečių pakelį. Išpurčiusi sumaigytą cigaretę, ištiesino ją ir prisidegė žiebtuvėliu "Dunhill", iš pažiūros, išlietu iš gryno aukso.

- Tai štai, paaiškėjo, kad tas susibūrimas Havanoje buvo tarsi koks pogrindinis kongresas, susirinkęs padalinti rinkos.

- Rinkos? - perklausė Hobas.

- Na, taip, prekybos naujuoju narkotiku rinkos. Turiu omeny tą pačią "somą". Supranti, ji ką tik pasirodė. Etjenas išgirdo apie tą susibūrimą iš žmonių, dirbančių jo tėvui, Silverijui Vargasui - šis labai turtingas, turi tiesiog pasakišką vilą Ibicoje, tačiau Etjeną laiko parišęs trumpu pavadėliu. Todėl Etjenas nusprendė imtis savo verslo.

Anabelė trumpam nutilo ir teatrališkai įtraukė dūmą.

- Aš nebekreipiau į tai ypatingo dėmesio. Man Havana buvo tik dar viena maloni vietelė. Didžiąją laiko dalį praleidau Varadero paplūdimyje. O paskui Etjenas gavo savo partiją - ar kaip ten jie tai vadina - ir mes grįžome Ibicon.

- O Ibicoje tu nušvilpei iš jo "somą"? - paklausė Hobas.

- Bet man juk reikėjo pinigų! Be to, skubiai. Juk sakiau, mano duktė mokosi privačioje mokykloje Šveicarijoje. Ir aš žūtbūt privalau laiku apmokėti sąskaitas, antraip ją tiesiog išmes. O aš noriu, kad jos gyvenimas būtų geresnis negu jos mamytės, supranti? Etjenas tai suprato iš pat pradžių. Jis žinojo, kad negaliu gyventi su juo vien savo malonumui. Negaliu sau šito leisti, kai mano vaikas mokosi privačioje mokyk-

loje. Jis suprato, kad man reikalingi pinigai. Nelabai daug, bet pakankamai, kad galėčiau apmokėti sąskaitas ir pasirūpinti dukterimi. Etjenas pasakė: "Nesijaudink, nešokinėk, turėsi viską. Aš tuo pasirūpinsiu". O pats nė piršto nepakrutino! Taigi grįžtame mes iš Havanos, visi aplinkui tik ir kalba apie didžiulį pelną, Etjeno rankose narkotikų partija. Tačiau nė cento grynais. O aš vėluoju apmokėti sąskaitas. Privalėjau kažko griebtis. Etjenas sėdo į savo "Montesą" ir nurūko į kitą salos galą švęsti kažkieno gimtadienio. Dviem dienom. O kol jo nebuvo, aš paėmiau tą partiją ir sudariau sandėrį su Stenliu.

- Kodėl su Stenliu? - paklausė Hobas.

- Tu tikriausiai jo gerai nepažinojai. Stenlis buvo teisingas žmogus. Patikimas. Jis pasakė turįs Paryžiuje krūvą pažįstamų, kurie tikrai susidomės nauju narkotiku. Mes susitarėme, kad jis parduos kvaitalą, o pinigus pasidalinsime perpus. Tai buvo nebe pirmas mūsų sandėris. Žinojau, kad Stenliu galima pasitikėti. Tai va, paskui grįžo Etjenas, pamatė, kad narkotikų nebėra, ir iškėlė siaubingą skandalą. Aš tikėjausi tiesiog palaukti, kol viskas nurims. Juk ne pirmą kartą nušvilpiau gardų kąsnelį vyrui iš panosės - paprastai po kurio laiko jie nusiramina. Bet šįsyk padėtis buvo rimtesnė. Kadangi "soma" - naujas narkotikas, prekeiviai pasidalino tarpusavyje pasaulinę rinką ir susitarė nekišti "somos" į apyvartą anksčiau nustatyto laiko.

- Ir kada gi jie turėjo pradėti ją pardavinėti? - pasidomėjo Hobas.

- Po viešbučio atidarymo. Taigi Etjenas siaubingai supyko, be to, labai išsigando, bet aš jau nieko nebegalėjau pakeisti. Stenlis buvo Paryžiuje, o aš netgi jo telefono nežinojau. Etjenas pareiškė nutraukiąs su manimi santykius ir išėjo. Ir papasakojo viską Arankei. Tikriausiai negalėjo nepapasakoti. Na, o tas tuojau prisistatė.

- Kada tai buvo? - paklausė Hobas.

- Trečią dieną po mūsų sugrįžimo iš Havanos. Ne itin malonus susitikimas. Iš pradžių ketinau apvynioti Arankę aplink pirštą. Bet jis mane primušė. Tačiau pasistengė, kad veide ne-

liktų žymių. Aš jam iškart kritau į akį, bet jis pirmiau padarė tai, ką turėjo padaryti. Man labai skaudėjo, Hobai, ir aš papasakojau Arankei viską, ką žinojau apie Stenlį ir jo draugus Paryžiuje. Ir, kas keisčiausia, aš nesupykau ant Arankės, kad ir kaip skaudėjo. Supratau, kad tam tikra prasme jis teisus. Juk jis atsako už visą prekybą "soma", o aš sugadinau jam sandėrį. Jis atsakingas žmonėms, o aš atsakinga jam. Nuostabu, kaip tai suartina! Primušęs mane, jis paskui pats verkė - tikrai verkė, Hobai! Aš pasirodžiau Arankei tokia graži, kad jam tiesiog širdis plyšo, kai reikėjo man trenkti. Ir jis labai stengėsi nepalikti žymių ten, kur jos būtų pastebimos. Tai va, taip ir išėjo, kad po to mes pasimylėjome, ir tai buvo nuostabu! Paskui jis man liepė laikyti liežuvį už dantų, kol grįš, ir išvažiavo. Netrukus sužinojau, kad jiedu su Etjenu išskrido į Paryžių ieškoti Stenlio ir susigrąžinti narkotikų. O dar po kurio laiko išgirdau, kad Stenlis nužudytas. Matyt, jis jau spėjo parduoti narkotikus, ir Arankė mėgino bent kaip nors užglaistyti nesusipratimą.

Anabelei baigus pasakoti, Hobas nesumojo, nė ką pasakyti, nes buvo visiškai priblokštas. Po kurio laiko jis sumurmėjo:

- Klausyk, o kodėl tu man visa tai išklojai?

- Na, juk norisi kažkam išsipasakoti! Man labai nesmagu, Hobai, kad tu čionai patekai.

- Ir kas dabar bus?

- O tai ne mano reikalas, Hobai. Tai Ernesto rūpestis.

- Anabele, ar negalėtum kam nors pranešti?

- Na, kaip tu nesupranti, Hobai! Tu turėjai šansą. Matei, kaip visa tai pavojinga. Galėjai mesti šį reikalą, ir niekas nebūtų tavęs nė pirštu palietęs. Bet tu nepasinaudojai savo šansu. Ir dabar tau belieka tik susitaikyti su savo likimu.

- O tu, Anabele?

- Na, aš turiu savo gyvenimą, savų problemų. Patikėk, aš turiu kuo rūpintis. Ir darau kur kas daugiau negu tu.

- Tai štai kaip tu įsivaizduoji idealų gyvenimą? Tapti gangsterio drauguže?

- Ne, Hobai, aš tikiuosi laimėti daugiau! Dabar aš turiu galimybę patekti į tikrai aukštas sferas. Nesakysiu tau, kokia tai galimybė. Maniau, tu tikras draugas, bet iš tavęs nesulauksi užuojautos. Ir aš neleisiu nei tau, nei kam kitam stoti man skersai kelio. Mane pakankamai stumdė. Daugiau to nebepakęsiu! Gana!

- Tai šliundra! - tiek tesugebėjo išspausti Hobas.

- O! Tu ne džentelmenas! - šūktelėjo Anabelė ir puolė lauk iš kambario. Efektą kiek pagadino tai, jog durys buvo užrakintos ir jai teko porąsyk pabelsti, kad Arankė išleistų.

9 skyrius

- Tai bent mergytė, a? - sučiulbo Arankė, įėjęs į kambarį ir kupinu susižavėjimo žvilgsniu palydėjęs Anabelę.

- Tai jau tikrai! - sutiko Hobas.

- Pasakysiu jums vieną dalyką, - tęsė Arankė. - Aš jus, be abejo, nužudysiu, bet noriu, kad žinotumėte: padarysiu tai ne iš asmeninės neapykantos.

- Be galo malonu girdėti, - pareiškė Hobas. - Tai mane labai guodžia.

- Šito aš ir tikėjausi.

- O gal padarykime dar paprasčiau?

- Kaip? - susidomėjo Arankė. - Jūs pats nusižudysite?

- Ne, tiesiog padarysiu taip, kad jums nereikėtų manęs žudyti.

- Ir kaip jūs tai įsivaizduojate?

- Aš duosiu jums garbės žodį, kad užmiršiu apie šį reikalą, jeigu jūs mane paleisite. Anabelė teisi. Aš atsikandau daugiau, negu galiu sukramtyti.

- Jūs rimtai?

- Visiškai rimtai.

- Labai norėčiau jumis patikėti, - atsiduso Arankė. - Bet netikiu. Bijau, kad man teks uždaryti jūsų sąskaitą.

- Atsiprašau?

- "Uždaryti sąskaitą" - tai amerikietiškas išsireiškimas, reiškiantis "nužudyti".

- A-a! Taip, senokai nebuvau Valstijose.

- Įsivaizduokite save vietoje manęs. Tarkime, aš visgi patikėčiau jūsų garbės žodžiu. Bet vis tiek negalėčiau palikti gyvo. Jūsų mirtis turi tapti pavyzdžiu kitiems. Aš privalau parodyti, kas laukia tų, kurie mėgina stoti skersai kelio "somos" prekeiviams. Tai juk ne koks smulkus sandėriūkštis. Mes lošiame iš stambių sumų. Ir turime iš pat pradžių pelnyti auto-

ritetą. Kaip italų mafija. Suprantate?

Hobas linktelėjo. Kokia dabar prasmė šmaikštauti?

- Jus reikia nugalabyti kaip nors įspūdingai, - tęsė Arankė. - Taip, kad visi atkreiptų dėmesį. Kad tai būtų įsimintina ar bent jau įdomu.

- Ir ką gi jūs sugalvojote? - pasidomėjo Hobas.

- Turiu keletą idėjų, - išsisuko nuo tiesaus atsakymo Arankė. - Bet kol kas apie tai anksti kalbėti. Pasistenkite nedrebinti kinkų, faramune. Aš netrukus grįšiu.

Hobas norėjo paaiškinti Arankei, kad paprastai policininkus vadina ne "faramunais", o "faraonais", bet nusprendė, kad dabar ne laikas. Kad ir kaip ten būtų, verčiau jo neerzinti.

Arankė grįžo maždaug po valandos.

- Viskas gerai, - pasakė jis. - Suriškite jį ir nuneškite į vietą.

Tariamieji Ypatingojo skyriaus darbuotojai surišo Hobui rankas už nugaros sintetine virve. Paskui taip pat surišo kojas. Tada vienas paėmė žiebtuvėlį ir šiek tiek padegino virvės galus, kad mazgai susilydytų.

- Na, štai, dabar nė už ką neatsiriš, - pasakė jis.

Antrasis linktelėjo galva.

- Gerai. Nešam.

Jie ištempė Hobą iš kambario, nunešė laiptais žemyn paskui Arankę ir atsidūrė gamyklos ceche. Palubėje ant grandinių kabėjo liuminescencinės lempos, o grindys buvo užverstos kadaise triukšmingų mašinų nuolaužomis. Cechas atrodė baisiai senas. Hobas spėjo, kad didžioji įrangos dalis pagaminta maždaug amžiaus pradžioje. Nors mūsų detektyvas prastai išmanė tokius dalykus.

- Guldykite jį ant transporterio, - paliepė Arankė.

Transporteriu vadinosi metalinis griovys su maždaug dviejų pėdų aukščio sienelėmis, nuožulniai kertantis visą patalpą nuo skylės cecho sienoje kažkur pačioje palubėje iki didelio metalinio garažo dydžio gaubto. Kas po tuo gaubtu, Hobas nežinojo, tačiau bijojo blogiausio.

Tariamieji Ypatingojo skyriaus darbuotojai paguldė Hobą

ant konvejerio. Jis pajuto po nugara ratukus. Arankė priėjo prie sienos ir kažką padarė. Suūžė varikliai. Gausmas sklido iš diržų, varančių konvejerio ratukus, ir iš į garažą panašaus apdangalo, kuris buvo priešaky, maždaug už trisdešimties pėdų.

- Ši mašina - rūdos smulkintuvas, - paaiškino Hobui Arankė. - Rūdos luitai slenka transporteriu į girnas. Jeigu šiek tiek kilstelėtum galvą, pamatytum jas.

Hobas kilstelėjo galvą ir pamatė, kad skydas, dengęs didžiulio gaubto angą, pasislinko į šalį, atidengdamas du milžiniškus plieninius volus. Volai ėmė suktis - iš pradžių iš lėto, klaikiai dundėdami, paskui vis greičiau. Nereikėjo būti genijumi, kad suprastum: transporterio juosta nugabens Hobą tiesiai į girnas ir ten jį sumals į miltus, tiksliau, į kruviną košę.

Pasirodė Anabelė. Ji priėjo prie Hobo.

- Hobai... - pratarė ji. - Man tikrai labai gaila, kad taip išėjo. Bet aš nekalta. Aš tave įspėjau.

Hobas niekaip neprisivertė patikėti, jog visa tai ne juokai.

- Liaukis atsiprašinėjusi, - nutraukė jis. - Verčiau ištrauk mane iš čia!

- Ak, Hobai! - suaimanavo Anabelė ir apsiverkė.

- Šiaip aš nesu žiaurus žmogus, - pasiteisino Arankė. - Bet turiu padaryti įspūdį savo partneriams. Ypač indams. Išgirdę apie jūsų žūtį, jie supras, kad su manimi menki juokai.

Gulėdamas aukštielninkas ant transporterio, Hobas kažkodėl neįstengė sugalvoti jokio šmaikštaus atsakymo. Pasigirdo dar vienas spragtelėjimas. Tai Arankė spūstelėjo kitą mygtuką. Ratukai po Hobo nugara ėmė lėtai, labai lėtai suktis.

- Eime iš čia! - paliepė Arankė Anabelei ir pridūrė: - Ir nustok žliumbusi, supratai?

- Man tiesiog nemalonu matyti, kai tokie dalykai daromi žmogui iš Ibicos! - pasakė Anabelė, šluostydama akis mažyte nosinaite.

- Jis buvo įspėtas, - atsakė Arankė, tarsi tai viską paaiškintų. - Nesijaudinkite, misteri Drakonianai. Dabar vykstu tiesiai į Ibicą. Jūsų draugužis Naidželas dabar tikriausiai kaip tik bai-

gia kabinti mano paveikslus. Kai tik užbaigs darbą, aš ir jį pasiųsiu į pragarą, kad jums vienam nebūtų nuobodu.

Hobas išgirdo tolstančius žingsnius. O po to liko vienas. Transporteris nešė jį tiesiai link pragaro vartų.

10 skyrius

Pirmoji Hobo mintis buvo stebėtinai optimistiška: atrodo, Arankės reikalai klostosi prasčiau, negu jam norėtųsi.

Įrodymas - Hobo nužudymas nebuvo suplanuotas pakankamai kruopščiai. Matyt, jiems tiesiog neužteko laiko apgalvoti visas smulkmenas. Išsilenkęs ir įsirėmęs galva bei kojomis į transporterio sieneles, Hobas nustojo slinkęs link baisiųjų girnų. Jis įsitvirtino tokioje padėtyje ir ėmė galvoti, ką daryti toliau. Tokiame triukšme buvo ne taip jau paprasta susikaupti. Variklio gaudimas ir krumpliaračių džeržgesys nustelbė visus garsus, bet Hobas išlaukė pakankamai, kad Arankė ir jo draugai spėtų susėsti į mašiną ir išvažiuoti. Po to atėjo metas veikti.

Lanksčiajam Hariui Gudiniui nieko nereikštų iš čia išsigauti. Deja, Hobas nebuvo Haris Gudinis. Jis pamėgino permesti surištas kojas per transporterio bortą, bet neįstengė rasti atspirties taško, o per tą laiką konvejerio juosta nunešė jį dar per penkias pėdas. Hobas pasidavė ir vėl įsirėmė į sieneles, nustodamas slinkti. Tačiau šitaip stirksodamas skersai konvejerio jis niekaip negalėjo nuo jo nulipti.

Na, bet užtat jis buvo saugus. Aišku, norint išsilaikyti tokioje padėtyje, reikėjo tam tikrų pastangų. Ir visgi jis gavo tai, kas jam dabar buvo svarbiausia: laiko pamąstyti, sugalvoti kokį nors genialų planą, kuris leis jam išsikapstyti iš bėdos.

Deja, į galvą neatėjo jokia mintis. Hobas kvėpavo tvankiu cecho oru, klausydamasis mašinų ūžimo. Susikaupti buvo be galo sunku. Iš atminties kilo blausūs fragmentai: nespalvotos Ibicos nuotraukos, išblukę Paryžiaus vaizdai - Paryžiaus, kurio jis tikriausiai jau niekada daugiau nebepamatys... Keista būsena: Hobas buvo įsitempęs, sudirgęs ir tuo pat metu jautėsi be galo pavargęs. Kojų bei nugaros raumenys virpėjo iš įtampos.

Slinko minutės. Padėtis nei gerėjo, nei blogėjo, tačiau Hobas ėmė ilsti.

Ir palengva pasiduoti bukai nevilčiai. Taip, jis rado būdą atitolinti mirtį. Tačiau tai reikalavo nuolatinių pastangų, o jėgos jau ėmė sekti. Jis nebuvo nusiteikęs prieš fizinius pratimus, bet kiek laiko įstengs išsilaikyti taip įsirėmęs? Kas dar žino, jog Hobas yra čia? Ar gali kas nors atsitiktinai čionai užklysti? Sargas? Turistas? Berniūkštis? Berniūkštis, užsimanęs palandžioti po apleistą cechą? Vargu. Neverta tikėtis.

Užsigalvojęs Hobas nė nepastebėjo, kaip konvejeris nunešė jį dar per keletą pėdų. Pavargę raumenys savaime atsipalaidavo. Hobas skubiai įsirėmė į transporterio sieneles jausdamas, kaip sukasi ratukai po nugara. Iki to, ką jis mintyse jau įprato vadinti šėtono nasrais, liko maždaug dvidešimt penkios pėdos.

Taip, metas susikaupti ir kažką sugalvoti. Negali būti, kad nebūtų jokios išeities! Hobas pamėgino sutraukyti virves. Bet šios buvo tvirtos. Mazgų Hobas nematė, tačiau žinojo, kad jie išsilydė į vientisą masę. Laisvų galų nėra, neatriši.

Hobas gulėjo ant konvejerio juostos ir jo regėjimo laukas buvo labai ribotas. Jis matė tik savo surištas kojas bei žvilgančias metalines transporterio sieneles. Bet detektyvas truputį kilstelėjo viršutinę liemens dalį, leisdamas juostai dar šiek tiek jį panešėti, ir apsižvalgė aplinkui. Paskui vėl atsigulė ir įsirėmė į sieneles, spėjęs pastebėti tik vieną naudingą dalyką - tai, kad maždaug už dešimties pėdų kairysis transporterio kraštas buvo nelygus. Tikriausiai ant jo kažkas nukrito, ir metalas sulinko bei sutrūkinėjo. Jeigu Hobui pavyktų permesti surištas rankas per tą bortą ir leisti juostai jį tempti, sutrūkinėjusi metalinė briauna perpjautų sintetinę virvę.

Vienintelis "bet": jeigu virvė nesutrūks, tuomet konvejeris nuneš jį tiesiai tarp girnų.

Ar virvė labai tvirta?

Tikriausiai vertėtų truputį pagulėti ir apmąstyti šitą klausimą.

Bet neilgai. Pavargę raumenys vis atsileisdavo, ir juosta

nešė Hobą pirmyn - tai per keletą colių, tai per visą pėdą. Kuo ilgiau jis lauks, tuo mažesnė bus išsigelbėjimo tikimybė.

Gerai. Reikalas vertas rizikos.

Hobas atpalaidavo raumenis, pajuto, kaip jį neša link dundančių volų, pabandė permesti surištas rankas per bortą, bet neįstengė, pritrūko keleto colių. Vėl nukrito aukštielninkas jausdamas, kaip jį neša toliau, išsirietė, trūktelėjo, išlenkė nugarą ir užmetė kojas ant transporterio krašto. Tada perkėlė kiek įmanydamas daugiau svorio į kojas, ir aštri metalinė briauna įsirėžė į virvę. Taip jis gulėjo klausydamasis, kaip bilda metaliniai volai, jausdamas, kaip viena po kitos trūkinėja sintetinės gijos, ir suprasdamas, kad virvė visgi nespės laiku sutrūkti. Dar sykį išsilenkęs Hobas pamatė, kad jo kojos jau beveik prie pat volų. Jis įtraukė kojas ir vėl įsirėmė į sieneles. Iki girnų liko nedaugiau kaip trys pėdos. Jo kūnas drebėjo iš nuovargio.

Ir tą akimirką Hobas išgirdo maloniausią garsą pasaulyje - Džordžo Vitono balsą, atsklidusį kažkur iš viršaus ir iš kairės:

- Ei, Hobai! Laikykitės, bičiuli!

O paskui - pats nemaloniausiais garsas pasaulyje: tas pats Džordžo balsas paklausė:

- Klausykite, jūs kartais nežinote, kaip išsijungia šita prakeikta mašina?

Priduseęs nuo bėgimo Džordžas suplėšytomis kelnėmis - jis paslydo ant šiukšlių krūvos ties įėjimu - sutrikęs spoksojo į didžiulį paskirstymo skydą, kabantį balkone, ant operatoriaus būdelės sienos. Skyde buvo gal dvidešimt mažų svirtelių, dešimt mygtukų ir dvi didelės rankenos. Ir niekur nieko neparašyta. Kiek padvejojęs Džordžas truktelėjo pirmąją didelę rankeną. Nieko ypatingo neįvyko. Jis truktelėjo kitą rankeną. Vėl nieko.

- Tai bjaurybė! - spustelėjo Džordžas ir spustelėjo kraštinį mygtuką kairėje pusėje. Atgijo pakeliamojo krano variklis. Džordžas kietai sučiaupė lūpas ir spustelėjo kitą mygtuką. Ceche užgeso visos šviesos, bet mašinos dirbo toliau. Džordžas

suskato karštligiškai spaudinėti visus mygtukus. Galų gale jam pavyko vėl įjungti šviesą.

- Laikykitės! - šūktelėjo Džordžas.

- Uja-a-a! - subliuvo visa gerkle Hobas: prakeikti raumenys vėl savaime atsipalaidavo, ir konvejeris nunešė jį tiesiai tarp girnų.

Ir tada Hobas padarė atradimą.

Jo kojos, nors ir ne itin didelės, visgi netilpo į dviejų colių pločio plyšį tarp volų. Hobas atsispyrė nuo volų surištomis kojomis - vieną kartą, antrą, trečią... Volai sukosi ir bildėjo. Bet įtraukti jo negalėjo.

Nebent užkabintų kelnių kraštą arba batų raištelį.

Dėl kelnių neverta jaudintis. Kol Hobas vartaliojosi ant transporterio, abidvi klešnės pasismaukė aukščiau kelių. Bet dirstelėjęs į batus Hobas pamatė, kad kairysis raištelis atsirišo ir jo galai maskatuoja, grasindami bet kurią akimirką įlįsti tarp volų.

- Džordžai! - suriko Hobas. - Bala nematė to jungiklio! Traukite mane iš čia!

- Einu! - riktelėjo Džordžas ir tekinas pasileido link transporterio.

Hobas toliau spyrėsi nuo volų, pakėlęs galvą ir stebėdamas atsirišusį raištelį. Kad tik jo neįtrauktų, kad tik...

Ir staiga raištelis tarsi gyvas pats pasislinko link volų ir įsmuko tiesiai į plyšį.

Tą akimirką Džordžas pastvėrė Hobą už pažastų ir pabandė nutempti nuo transporterio.

O volai įtraukė bato raištelį ir ėmė traukti Hobo koją.

Kurį laiką Džordžas galynėjosi su volais lyno traukimo rungtyje, kur lyną atstojo pats Hobas.

Ūmai Hobas prisiminė, kad jo raištelis ne paprastas, o pintas. Pinti raišteliai jam buvo gražesni.

Ir daug tvirtesni - nė už ką nenutrūks, kad juos kur skradžiai!

Ir volai sumaigys jį, pradėdami nuo kojos.

Staiga pusbatis nulėkė Hobui nuo kojos. Jį iškart įtraukė

tarp volų, o Džordžas pagaliau sugebėjo nutempti Hobą nuo konvejerio, ir jie abu nuvirto ant purvinų cecho grindų.

11 skyrius

Grįžęs namo, Džordžas paieškojo Hobui drabužių.

- Tai tik seni skarmalai, su kuriais dirbu sode, - pasakė jis lyg atsiprašinėdamas, - bet laikinai bus geri. Paskui parinksime ką nors tinkamesnio. Mano batai jums tikriausiai bus kaip tik...

- Galima iš jūsų paskambinti? - paprašė Hobas.

Jis dar sykį pabandė prisiskambinti Žanui Klodui. Ir kažkokio stebuklo dėka iškart jį užtiko.

- Kas ten pas jus dedasi? - užsipuolė jį Hobas. - Kur tu trankaisi?

- Aš maniau, Naidželas tau jau seniai viską paaiškino.

- Ne, todėl ir skambinu! Kur Naidželas! Kas vyksta?

- A-a, - nutęsė Žanas Klodas. - Tai tu nežinai apie laišką?

- Apie laišką žinau, tik nežinau, kas tam laiške buvo parašyta. Pasakok, velniai rautų.

Ir Žanas Klodas papasakojo, kad netrukus po Hobo išvykimo į Ibicą jam atėjo telegrama. Telegramos visada būna skubios, todėl Naidželas ją perskaitė. Kiek prisiminė Žanas Klodas, ji buvo nuo Santoso, išsiųsta iš jo valstybėlės San Isidro. Telegramoje buvo krūva pagyrų Hobui, sėkmingai išpainiojusiam Auroros ir Makso bylą. Santosas tada buvo priešingoje barikados pusėje, bet jo asmeniškai Hobo veiksmai nekliudė. Už dalyvavimą narkotikų pervežimo operacijoje jam buvo sumokėta iš anksto, taigi jis galėjo ramiai stebėti įvykius, žvelgdamas į juos filosofo akimis. Šiaip ar taip, telegramoje buvo kalbama ne apie tai. Santosas reiškė susižavėjimą efektyviu Hobo ir jo agentūros darbu. Dar rašė, kad neseniai jam pasitaikė proga pačiam prasukti pelningą reikaliuką, tačiau nenorėjo aptarinėti šito nei raštu, nei telefonu. Ir kvietė Hobą arba kurį nors iš jo žmonių atvykti į San Isidrą, žadėdamas pademonstruoti tradicinį šalies svetingumą ir tuo pačiu aptarti

minėtą reikalą. Jeigu Hobas visgi atsisakytų bendradarbiauti, bent jau praleistų keletą dienų nuostabioje saulėtoje saloje. Telegramą užbaigė pranešimas, jog "Kuko kelionių agentūroje" Paryžiuje paliktas bilietas į San Isidrą su atvira data ir kad jis, Santosas, labai lauks Hobo atvykstant.

- Puiku! - pareiškė Hobas. - O kodėl man nieko nepranešėte?

- Mes mėginome tau prisiskambinti, - atsakė Žanas Klodas. - Bet tu trankeisi po Ibicą, ieškodamas Stenlio Bauerio žudiko. Skambinome į Sendžio barą, tačiau jie, matyt tau nepasakė. Taigi mudu su Naidželu pasitarėme ir nusprendėme, kad jam reikia vykti pas Santosą ir sužinoti, ko jis iš mūsų nori.

- Vadinasi, Naidželas išvyko į San Isidrą, - užbaigė Hobas. - Ir kas buvo toliau?

- Kad aš žinočiau! - atsakė Žanas Klodas.

Hobas įtarė, kad jis žino. Veikiausiai būtent Santosas suorganizavo sandėrį su Aranke.

Džordžas užplikė jam geros arbatos. Ir paaiškino, kad Perspektyvų skyrius, kuriame jis dirba, beveik nuo pat pradžios seka šią "somos" istoriją. Tai reikšminga byla, viena iš tų, kurios gali turėti didelę įtaką ateičiai. Tačiau Džordžas galėjo tik stebėti: įstatymai griežtai draudė jam kištis į įvykių eigą. Po kelių stambių britų žvalgybos nesėkmių grupei, numatančiai tolimas perspektyvas, buvo leista dirbti tik su tokia sąlyga.

- Tačiau pamatęs, kaip klostosi įvykiai, aš išdrįsau imtis savarankiškų žingsnių, - užbaigė Džordžas. - Ir padariau tai ne tiek dėl jūsų, kiek dėl Naidželo. Paliepiau skyriaus darbuotojams jus sekti. Ir sužinojęs, kur atsidūrėte, asmeniškai atvykau.

- Labai ačiū, - pasakė Hobas.

- Oficialiai šis įvykis niekur nebus įregistruotas - tarytum nieko neįvyko. Mums negalima kištis. Tik stebėti.

- Ir ką gi man dabar daryti? - paklausė Hobas.

- Geriausia, ką jūs galite padaryti - tai grįžti į Ibicą, - pasakė Džordžas. - Viliuosi, kad jūs ištrauksite Naidželą iš šitos

balos.

- O Naidželas ten?

- Būtent. Jis vadovavo paveikslų kabinimui. Rytoj įvyks iškilmingas viešbučio atidarymas. Hobai, aš noriu jį išgelbėti. Skambinau jam, bet negalėjau prisiskambinti. Oficialiais kanalais taip pat nepavyko nieko padaryti. Ispanų policija nieko nenori girdėti. Bet jūs galite rasti Naidželą ir įspėti.

Hobas linktelėjo. Nors jam baisiai nesinorėjo vėl lįsti į tą košę.

- Aš pats nuvešiu jus į oro uostą, - pasisiūlė Džordžas.

- Būčiau jums labai dėkingas, - atsakė Hobas. Džordžo manieros siaubingai užkrečiamos.

Ketvirtoji dalis

IBICA

1 skyrius

Hobas nusiprausė ankštame tualete kompanijos "Iberija" lėktuve, skrendančiame iš Londono į Ibicą. Stiuardesė netgi suieškojo jam skustuvą. Tiesa, skutimosi kremo ji neturėjo, teko pasinaudoti mažyčiu muilo gabalėliu. O štai su senais Džordžo skarmalais nieko negalima buvo padaryti. Visur, išskyrus Džordžo sodelį, jie atrodė siaubingai iššaukiančiai. Hobas nusprendė pirmai progai pasitaikius pasikeisti garderobą.

Lėktuvas nusileido Ibicoje apie pirmą valandą Grinvičo laiku. Vėlokai tam, ką sumanė Hobas. Jis norėjo patekti į priėmimą viešbučio atidarymo proga, bet neturėjo pakvietimo. Nuojauta jam kuždėjo, kad tų vartų šturmu nepaimsi. Vienintelė Hobo viltis buvo Didžioji Berta. Ji turėjo pakvietimą - ir įprotį visada vėluoti.

Oro uoste jis sėdo į taksi ir paprašė nuvežti į Ibicos miestą. Taksi riaumodamas prašvilpė greitkeliu, sausakimšu kaip visada vasaros metu, pasisukinėjo Dalt Viljos gatvelėmis ir galiausiai išlaipino jį už kvartalo nuo Bertos būsto. Hobas tekinas pribėgo prie jos namo ir pabeldė į duris sunkiu geležiniu belstuku. Niekas neatsiliepė. Jis pabeldė dar sykį, paskui išėjo į gatvę ir ėmė šaukti pro atdarą langą:

- Berta! Jūs namie? Čia aš, Hobas!

Kai jis išrėkė tai kokį penktą kartą, iš gretimo restoranėlio išniro ilgaplaukis paauglys ir mestelėjo:

- Hobas jūs ar ne Hobas, bet Bertos nėra namie.
- Iš kur žinai?
- Mačiau, kaip ji išvažiavo. Jūs truputėlį pavėlavote.

- *Carrai*! - šūktelėjo Hobas. Tai buvo įprastas saloje žodelis, reiškiantis, kad kažkas vyksta negerai, ir ne dėl kalbančiojo kaltės.

- Tikriausiai matėte jos mašiną važiuodamas čionai, - pasakė vaikinukas. - Garstyčių spalvos "Simka". Su jokia kita nesupainiosi.

Dabar Hobas prisiminė, kad tikrai matė tokią mašiną. Bet jis buvo taip užsiėmęs, mintimis ragindamas taksi automobilį, kuris sukinėjosi stačiomis vingiuotomis gatvelėmis, vedančiomis prie Bertos namo, kad neatpažino jos "Simkos".

- Ak, kad tave skradžiai! - išsiplūdo Hobas. Tada atidžiau įsižiūrėjo į vaikinuką ir atpažino jį: tai buvo Ralfis, antrasis Sandros Olson sūnus. Iš pažiūros Ralfiui buvo apie keturiolika metų. Bet Hobas prisiminė, kad kažkas čia buvo ne taip: arba vaikinukui iš tikrųjų buvo dvylika, tik jis atrodė vyresnis, arba, atvirkščiai, jam buvo septyniolika, bet atrodė jaunesnis.
- Ralfi, ką tu čia veiki?

- Padedu virtuvėje. Įsidarbinau atostogų laikotarpiui.

- Man būtina pagauti Bertą! - šūktelėjo Hobas.

- Ar turite mašiną? Berta gan lėtai važinėja. Jeigu žinote, kur ji nuvažiavo, tikrai pavysite.

Hobas papurtė galvą.

- Neturiu mašinos. Teks grįžti į Peną ir susistabdyti taksi.

- O kur ji nuvažiavo?

- Į viešbučio atidarymą San Mateo.

- Jeigu turėtumėte visureigį motociklą, - paguodė Ralfis, - galėtumėte ją pasivyti.

- Kokį dar visureigį?

- Na, tokį, kuris važiuoja ne tik keliais. Tuomet galėtumėte kirsti tiesiai per kalnus.

- Ne, visureigio aš neturiu.

- O aš turiu, galiu pavėžėti.

- O kaipgi tavo darbas?

- Pablas vienas susitvarkys. Tūkstantis pesetų. Tinka?

- Tinka!

Ralfis šmurkštelėjo atgal į restoranėlį. Pasigirdo trumpas

dialogas vietine tarme. Paskui Ralfis vėl pasirodė, vesdamasis ugnies raudonumo "Bultako-Matadorą" su 250 cm^3 varikliu, plačiomis rantuotomis padangomis bei aukštais sparnais. Jis spūstelėjo koja pedalą, variklis suriaumojo. Siauroje aidžioje gatvelėje triukšmas buvo tiesiog kurtinantis.

- Lipkitė! - paliepė Ralfis.

Hobas akimirkai suabejojo, ar protinga patikėti savo gyvybę šešiolikmečiui berniūkščiui - o gal dar net neturinčiam šešiolikos, - kuris žino, jog reikia skubėti. Bet kas jam daugiau beliko? Hobas įsitaisė Ralfiui už nugaros - ir vos spėjo įsikibti jam į pečius, nes motociklas staiga šovė pirmyn.

Jie nurūko siauromis, stačiomis, slidžiais akmenimis grįstomis senamiesčio gatvelėmis, kirsdami kelią per kažkokius neįtikėtinus skersgatvius, virsdami ant šono ties posūkiais lyg jachta, patekusi į audrą. Ralfis neturėjo garsinio signalo, tačiau praeiviai sprukdavo į šalis vien išgirdę kurtinantį variklio riaumojimą. Dusyk Hobo pėdos nulėkė nuo pakojų, ir jis tik vargais negalais išsilaikė balne. Dujų išmetimo vamzdis stirksojo tiesiai po jo koja, ir jis vos neiškepė gyvas. Bet galų gale jie pravažiavo miestą, kažkokio stebuklo dėka neužsimušę patys, nieko nepartrenkę ir nesutraiškę netgi tingaus šunėko, tysojusio saulėkaitoje ant šaligatvio, kur jie pasuko aplenkdami priešpriešinį mašinų srautą ties įvažiavimu į plentą.

Važiuoti plentu buvo kiek lengviau. Jis bent jau buvo lygus. Ralfis iki galo nuspaudė greičių perjungimo pedalą ir taip paliko, tad motociklas lėkė visu greičiu. Tiesa, didžiausias "Bultako" greitis neviršijo aštuoniasdešimties mylių per valandą, taigi iš tiesų nebuvo taip baisu, kaip atrodė.

- Jėga, a? - šūktelėjo Ralfis per petį.

- Žiūrėk į kelią! - riktelėjo atsakydamas Hobas.

Taip jie dūmė apie penkiolika minučių, kol privažiavo vietą, kur plentas šakojosi: dešinioji atšaka vedė į Santa Eulaliją, kairioji - į Santą Gertrūdę, San Mateo bei San Chuaną. Ralfis pasuko į kairę. Po kelių minučių jis sulėtino greitį ir išvažiavo į žvyrkelį, kuris ėjo tiesiai per kalnus, skirtingai nuo plento, vingiuojančio kaip gyvatė. Kelias buvo visai pakenčia-

mas, ir, neimant domėn to, jog priekyje ir už posūkio galėjo pasirodyti arkliais kinkytas vežimas - o Ralfio tokios smulkmenos nejaudino, - važiuoti galima buvo ganėtinai greitai. Kelias persirito per kalvą, iš čia jie vėl pasuko, pralėkę tiesiai pro retą pušynėlį ir aplenkę didžiulį riedulį, kurį gamta tikriausiai tyčia paliko čia motociklų slalomo mėgėjams. Jie nuvažiavo į dar vieną kalną, o jo viršūnėje Ralfis staigiai sustabdė motociklą. Ir parodė žemyn, kiek į kairę. Apačioje, po kelių šimtų pėdų ilgio šlaitu, ėjo kelias, vedantis į viešbutį. Ten Hobas išvydo garstyčių spalvos "Simką" - arba labai į ją panašią mašiną, - kuri kaip tik sustojo priešais vartus aukštoje akmeninėje sienoje. Hobas pamatė, kaip uniformuotas sargybinis kažką patikrino - matyt, pakvietimą - ir mostelėjo ranka, leisdamas įvažiuoti.

- Ech, vos vos nesuspėjome! - šūktelėjo Ralfis. - Galėčiau nusileisti į kelią per porą minučių. Surizikuosime?

Hobas nužvelgė šlaitą, kuris, ko gero, buvo per status net kalnų slidininkui, ir širdyje apsidžiaugė, kad jie neatvažiavo keliomis minutėmis anksčiau.

- Ne, - pasakė jis. - Dabar prašau mane nuvežti į tą vietą, kur kelias į viešbutį šakojasi nuo kelio į San Mateo. Tik palengva, supratai? Bertos aš vis tiek nebepagausiu, bet galbūt sutiksiu dar ką nors.

Ralfis išvažiavo atgal per kalnus į plentą ir privežė Hobą prie tos vietos, kur prasidėjo kelias į viešbutį. Vaikinukas atrodė nusivylęs, kad nuotykis taip greitai baigėsi. Tačiau tūkstantis pesetų - ir dar penki šimtai viršaus - jį kiek paguodė. Ralfis nudūmė keliu, palikęs už savęs dulkių debesį ir žvyro lietų, o Hobas prisėdo ant akmenėlio šalikelėje ir ėmė laukti.

Jam reikėjo truputį laiko atsigauti po beprotiškų lenktynių. Bet netrukus Hobo pulsas sunormalėjo, ir jis atgavo sugebėjimą mėgautis puikia dienele - nuostabia vasaros diena Ibicoje, šilta, bet ne karšta, su lengvu vėjeliu, nešančiu sūrų netolimos jūros kvapą.

Pro šalį prašvilpė taksi automobilis, pilnas nepažįstamų žmonių. Pasirausęs kišenėse, Hobas aptiko sulamdytą "Duka-

do" pakelį, kurį spėjo persidėti iš savųjų Londone likusių drabužių kišenių, ir degtukų dėžutę, kurioje buvo likę trys degtukai; užsirūkė ir leido sau atsipalaiduoti. Čia taip tylu, o pastaroji naktelė buvo ne iš ramiųjų. Jis minutėlei užmerkė akis...

- Ei, Hobai!

Hobas krūptelėjo ir atsimerkė, pats stebėdamasis, kaip galėjo užsnūsti. Nors šilta saulutė ir švelnus lapų šnaresys bet ką užmigdytų. Pakėlęs galvą, Hobas išvydo nušiurusį mikroautobusą "Sitroen", sustojusį greta jo šalikelėje. Pro langą žvelgė geranoriška jo bičiulio Chuanito fizionomija - to paties Chuanito, kuris turėjo restoranėlį Santa Eulalijoje.

- Sveikas, Chuanitai! - apsidžiaugė Hobas. - Ką čia veiki?

- Vežu užkandžius į viešbutį, - paaiškino tas. - Mes su vaikinais jau dusyk suvažinėjome pirmyn atgal.

Ant galinės mikroautobuso sėdynės sėdėjo du restorano padavėjai, kuriuos Hobas pažinojo iš matymo. Jie susilinkčiojo sveikindamiesi.

- O tu čia ką veiki? - pasidomėjo Chuanitas.

- Tiriu vieną bylą.

Chuanitas išpūtė akis ir lėtai linktelėjo. Tai, kad kažkas iš nuolatinių salos gyventojų užsieniečių užsiima kažkuo, bent iš tolo primenančiu verslą, buvo jau savaime įdomu, o čia dar toks verslas...

- Tau reikia patekti į viešbutį? - susiprotėjo Chuanitas. - Tai yra tu nemanyk, aš neketinu kišti nosies į tavo reikalus...

- Viskas gerai, Chuanitai, - nuramino jį Hobas. - Taip, aš tiriu bylą ir turiu žūtbūt patekti į priėmimą. Deja, neturiu pakvietimo. Berta žadėjo pasiimti mane kartu, bet mes prasilenkėme.

- Na, be pakvietimo tu ten nepateksi! - pareiškė Chuanitas. - Prie vartų visus griežtai tikrina. Bet jeigu aš galiu kuo nors padėti...

- Galėtum padaryti dėl manęs viena iš dviejų, - pasakė Hobas. - Kai pasieksi viešbutį, surask Didžiąją Bertą ir pasakyk jai, kad aš laukiu čia, pakelėje. Galbūt ji atvažiuos ir praveš mane į viešbutį.

- Na, tai labai lengva, - pasakė Chuanitas. - O antras variantas?

- Oi, šito aš nedrįstu tikėtis, - numykė Hobas. - Bet jeigu tu sutiktum pasiimti mane drauge kaip padavėją...

Chuanitas supratingai linktelėjo.

- O ką, reikalas svarbus?

- Labai.

- Na, tada aš pats tave pravešiu. Tik štai tinkamos aprangos tu neturi...

Chuanitas įdėmiai nužvelgė Hobą, apsitaisiusį padėvėtais Džordžo skarmalais, kurie Ibicoje atrodė dar ekscentriškesni negu Anglijoje. Paskui grįžtelėjo į vieną iš padavėjų, sėdinčių ant galinės sėdynės.

- Enrike, judu su Hobu maždaug vienodo ūgio. Ar nesutiktum apsikeisti su juo drabužiais ir nevykti į priėmimą?

- O kaipgi bus su žadėtąja priemoka už viršvalandžius?

- Na, Hobas tikriausiai tau užmokės.

- Dvigubai! - pažadėjo Hobas. - O tau, Chuanitai...

Chuanitas sumojavo rankomis.

- Ne, man nė negalvok mokėti! Tai pats įdomiausias nuotykis, nutikęs man nuo to laiko, kai išvykau iš Solt Leik Sičio!

Jie persirengė už tinkamo krūmelio. Enrikės padavėjo apranga Hobui buvo beveik kaip tik, neskaitant to, jog kelnės per juosmenį buvo gerais trim coliais platesnės, negu reikėjo. Tačiau Hobas susiveržė diržą, ir viskas tiko.

- Enrike, - paprašė Chuanitas, - ar nepaėjėtum pėstute iki San Mateo? Aš paimsiu tave grįždamas.

- Tokią puikią dieną mielai pasivaikščiosiu. Ieškokite manęs "Legiono" bare. - O Hobui Enrikė tarstelėjo: - Pasistenkite nesutepti mano kostiumo krauju, misteri detektyve!

Hobas pažadėjo padaryti viską, kad to išvengtų. Ir jie nuvažiavo į viešbutį. Sargybinis nė nežvilgtelėjo nei į Hobą, nei į kitą padavėją. Jis jau matė Chuanitą, kai tas buvo atvažiavęs pirmą kartą, ir dabar tik mostelėjo ranka, liepdamas važiuoti toliau.

- Štai ir atvykome, - pasakė Chuanitas. - Kas toliau?

Jis sustabdė "Sitroeną" prie virtuvės durų už viešbučio.

- Būčiau tau labai dėkingas, jei duotum man kokį nors nesudėtingą darbą. Turiu apsižiūrėti ir rasti Naidželą. Beje, ar tu jo nematei?

Chuanitas papurtė galvą.

- Bet aš beveik neišėjau iš virtuvės. Ar išnešioti užkandžius apsiimsi?

- Kaip tik tai, ko reikia, - apsidžiaugė Hobas.

Chuanitas dar restorane pasiruošė pustuzinį dubenų su įvairiais užkandžiais, o dabar su Hobu ir kitu padavėju, vardu Pakas, pernešė visa tai į virtuvę. Ten Chuanitas pridėjo visokių užkandėlių ant didelio padėklo. Ir Hobas patraukė į centrinį viešbučio vestibiulį, nešinas *pimientos relenos de merluza, canelones de legumbres, gambas con huevos rellenos, gambas al ajillo* ir firminiu Chuanito patiekalu, pasiskolintu iš garsiojo Gregorijaus Kamarero - *boquerones rellenos de jamon y espinaca.**

Viešbutis buvo didelis pastatas pusiau iš medžio, pusiau iš akmens, išsidėstęs keliais lygiais. Centrinė dalis buvo trijų aukštų, su balkonais, išeinančiais į nedidelį slėnį, taip pat priklausantį viešbučiui. Slėnyje buvo įrengti teniso kortai, golfo aikštelė devynioms duobutėms, du plaukimo baseinai po atviru dangumi, tradicinio baskų žaidimo džai-alai aikštelė, vienintelė Balearų salose, ir kitokie įrengimai, kurių Hobas nespėjo įžiūrėti - beje, tarp jų buvo ir arklidė. Viduje, centriniame vestibiulyje, degė jauki neryški šviesa ir būriavosi žmonės su taurėmis rankose, girdėjosi linksmos, šmaikščios, bet tuščios šnekos, kuriomis teisėtai garsėjo Ibica.

Ten ir nudrožė Hobas, apsitaisęs oficianto kostiumu, kurį sudarė juodos kelnės su atlasiniais antsiuvais, per didelės jam dviem ar net trim dydžiais, prilaikomos skaisčiai raudonos juostos, penkis kartus apsuktos apie juosmenį ir užveržtos taip, kad kelnės nesmuktų - tai yra pernelyg smarkiai, kad jaustumeisi patogiai, - bei kvailai atrodantis trumputis švarke-

*Ankštpipiriai, įdaryti merlanu, pupos su cinamonu, kiaušiniai, įdaryti krevetėmis, kiaušiniai su česnakų padažu, ančiuviai su kumpio ir špinatų įdaru (isp.).

lis *a la matador*. Hobas nešė padėklą abiem rankom - grakščiai balansuoti juo ant vienos rankos delno jis nė nemėgino - nerangiai braudamasis pro nerūpestingai plepančių svečių minią pagrindinėje pokylių menėje, ar kaip ten ji vadinasi.

Apsidairęs Hobas pamatė, kad visi vyrai vilki pagal paskutinę madą pasiūtus kostiumus iš "Hombre" ir "Yess" salonų, o damos pasipuošusios pūstomis baltomis suknelėmis su šleifais - irgi paskutinis šios vasaros mados "klyksmas". Hobas nebe pirmą kartą pasigailėjo neturįs nei pistoleto, nei peilio, nei kokio nors kito ginklo. Jis dar pernelyg gyvai prisiminė savo paskutinį susitikimą su Aranke Londone. Nors bala nematė! Juk jam pavyko pasiekti pergalę be jokio ginklo, ir, jeigu pasiseks, pavyks dar kartą. Svarbiausia, kad jis kol kas dar nesusidūrė nė su vienu iš savo senų pažįstamų - visų pirma su pačiu Aranke, kuris, matyt, buvo pokylio šeimininkas. Tačiau, be abejo, tai negalėjo ilgai tęstis - tik ne Ibicoje. Ūmai Hobas atsitokėjo tiesiąs padėklą su užkandžiais žmogui, kurį pažįsta: Luisui Karlosui, restorano "Nulinis kilometras" pakeliui į San Lorencą savininkui.

Luisas Karlosas įsistebeilijo į jį, bet nepažino. Aišku, jis buvo ne visai blaivus. Ir sutriko visų pirma dėl to, kad Ibicoje viską sąlygojo anturažas. Luisas mandagiai paėmė servetėle *huevos duros con atun* * ir nuėjo sau, taip ir neatpažinęs Hobo.

Kitame salės gale pasirodė Arankė ir Hobas skubiai nusisuko, bijodamas būti atpažintas.

Jam pačiam darėsi vis įdomiau. Neįtikėtina, kaip padavėjo kostiumas veikia savimonę! Hobas pastebėjo, kad jo manierose atsiranda kažkas pataikūniška, nusprendė atstatyti pusiausvyrą ir ėmė elgtis įžūliai bei iššaukiančiai. Taip nusiteikusį jį ir užtiko Berta.

- Hobai! - šūktelėjo ji. - Ką tu čia veiki taip apsirengęs?

- Vaidinu padavėją, išnešiojantį užkandžius, - sušnibždėjo Hobas. - Paimkite ką nors dėl akių.

Berta paėmė nuo padėklo kažkokį sumuštinuką ir smalsiai

*Kietai virtas kiaušinis su tunu (isp.).

jį nužvelgė.

- Tai tikri užkandžiai?

- Tokie pat tikri, kaip aš - padavėjas. Nevalgykite, tik apsimeskite, kad valgote. Klausykite, ar kartais nematėte Naidželo?

Berta taip energingai papurtė galvą, kad jos dideli kabantys auskarai suskimbčiojo.

- O ką, turėjau matyti?

- Ieškokite jo. Kai pamatysite, pasakykite, kad jam gresia pavojus ir kad jis nešdintųsi iš čia kuo greičiau.

Berta smalsiai pažvelgė į jį. Tikriausiai ji jau ketino paklausti, kodėl Hobas pats nepasako to Naidželui, bet, laimei, prisiminė, kad nieko neišmano apie privataus seklio darbą, be žodžių linktelėjo ir nuėjo toliau.

2 skyrius

Naidželas darbavosi galerijoje trečiame aukšte. Toji galerija buvo mylimiausias Arankės kūdikis: jis ketino pademonstruoti aukščiausią klasę. Šimto šešiasdešimties pėdų ilgio ir dvidešimties pėdų pločio koridoriuje degė į lubas įleistos lempos, kurios darė jaukumo įspūdį, bet prastai apšvietė paveikslus. Nors, tiesą sakant, ten nebuvo į ką žiūrėti. Paveikslai iš tų, apie kuriuos sakoma: "Net arkliai baidosi". Bet užtat visi jie originalai, ne kopijos, nutapyti aliejumi, ir Arankė labai didžiavosi sėkmingu sandėriu.

O štai Naidželas nelabai didžiavosi savo vaidmeniu tame sandėryje. Namie, Anglijoje, šie Posonbio galerijos saugyklose užsigulėję paveikslai, tinkamai apšviesti ir įdėti į rėmus, vertus šedevrų, atrodė lyg išmoningas pokštas. Tačiau čia, Ibicoje, kur kas antras nusimanė apie meną, o pusė užsieniečių laikė save dailininkais, jie taip neatrodė. Naidželas ūmai suvokė, kad pagal šias drobes žmonės vertins ne Arankę - ko norėti iš Arankės! - o jį, Naidželą.

Naidželui padėjo trys Arankės parankiniai: vienas laipiojo kopėtėlėmis ir kabino paveikslus, antrasis prilaikė juos iš apačios, o trečias vaikščiojo iš paskos su skuduru ir plunksnų šluotele, braukdamas nuo paveikslų dulkes. Naidželas darbavosi su jam būdingu kruopštumu, apsiginklavęs liniuote ir kampainiu, žiūrėdamas, kad paveikslai kabėtų lygiai. Jis žvilgtelėjo į drobę, kurią dabar kabino, ir jam pasidarė silpna. Tai buvo prašmatnus itališkas peizažas, atliktas pagal visus prasto skonio reikalavimus: kriokliai, kalnai, kiparisai, piemenukas, piemenaitė ir dar faunas.

- Kiek dešiniau! - paliepė Naidželas. Ką gi, jis bent jau pasirūpins, kad šitie paveikslai kabėtų kaip pridera. - Klausykite, - pasakė Naidželas savo trečiajam padavėjui, - nueikite ir išpurtykite skudurą pro langą. Šitaip jūs tik pernešate dulkes

nuo vieno paveikslo ant kito.

Vyrukas niūriai linktelėjo, bet net nepajudėjo iš vietos.

Ir tada pasirodė pats Arankė. Jis vilkėjo kažkokį pusiau oficialų kostiumą, pirktą Majamyje, kurį sudarė kelnės ir vakarinis švarkas, žalias su juodais langeliais. Tačiau toji žalia spalva buvo pernelyg ryški, jos fone net juodi langeliai atrodė per ryškūs. Ant kojų - įmantrūs itališki sandalai, tokių saloje per amžius niekas neavėjo. Iš švarko kišenės kyšojo blyškiai violetinė nosinaitė su raudonu raštu. Švarkas sukirptas buvo gal ir neblogai, bet ant pilvotos Arankės figūros jis atrodė baisiai - antra vertus, ant tokios figūros gerai atrodytų nebent didžiulis arbatinuko gaubtas. Be to, dešinioji kišenė buvo pastebimai išsipūtusi. Galbūt ten pūpsojo tik sausainių pakelis, bet Naidželas kažkodėl tuo labai abejojo.

- A, Naidželai, kaip matau, jau beveik baigiate?

- Taip, Ernesto, liko tik du paveikslai. Kaip manote, neblogai atrodo?

- Puikiai! - pagyrė Arankė. - Žinote, aš esu buvęs Prado muziejuje ir galiu drąsiai teigti, kad daugelis tenykščių paveikslų nieko neverti prieš šituos.

Suprantama, tai buvo pati klaidingiausia nuomonė apie meno kūrinių įvertinimą per pastarąjį dešimtmetį - jeigu ne per visą dvidešimtą amžių, - bet Naidželas neapsiėmė mokyti Arankę gero skonio.

- Taip, ir aš manau, kad atrodo neblogai, - pasakė jis, turėdamas omeny veikiau tai, kaip pakabinti paveikslai, negu jų meninę vertę.

- Kai baigsite, užeikite į mano kabinetą. Vaikinai parodys kelią. Turiu jums siurprizą.

- Labai malonu, - atsakė Naidželas, manydamas, jog Arankė kalba apie premiją už gerai atliktą darbą.

- Beje, - pridūrė Arankė, - pobūvyje dalyvauja vienas geras jūsų pažįstamas.

- Tikrai?

- Taip. Senjoras Drakonianas nusprendė mus aplankyti.

- Labai malonu. Seniai norėjau su juo pasikalbėti. O kur

jis?

- Apačioje, centriniame vestibiulyje. Vaišina svečius užkandžiais. Esu tikras, jis apsidžiaugs pamatęs jus.

Arankė pasišalino. Naidželas pats sau pagalvojo, kad viešbučio savininkas, žinoma, truputį netašytas, bet šiaip jau visai šaunus žmogelis.

Tiesą sakant, Naidželas niekada nepasižymėjo sugebėjimu teisingai vertinti žmones.

3 skyrius

Kai Hobas grįžo į virtuvę, Chuanitas šildė karštus užkandžius ir aušino šaltus.

- A, Hobai! Kaip sekasi?

- Puikiai.

- Klausyk, negalėtum atlikti dar vieno darbelio? Padėk Pakui ir Pepei atnešti iš rūsio vyną. Mums reikalingas šešiasdešimt devintųjų "Šato-Ikem".

- Gerai, - sutiko Hobas. - Man vis tiek reikia tenai žvilgtelėti.

Paėmęs iš Chuanito raktą bei žibintuvėlį, jis patraukė paskui Paką ir Pepę trumpu koridoriumi link laiptelių, vedančių prie dar vienerių durų. Hobas atrakino jas ir pirmas nusileido į rūsį.

Rūsys buvo gana senas, jis priklausė fazendai, kuri stovėjo čia iki viešbučio. Palei sienas eilute rikiavosi plikos lemputės. Hobas pagrabaliojęs rado jungiklį ir įjungė šviesą. Blausioje šviesoje matėsi, kad rūsio sienos išskaptuotos kalkakmenyje ir netgi nenušlifuotos. Viduje buvo vėsu ir sausa. Labai malonu po viršuje tvyrančio karščio.

Nusigavęs į rūsio gilumą, Hobas pastebėjo, kad šis pereina į natūralų urvą uoloje. Palei urvo sienas stovėjo dėžės su vynais ir šampanu. Praėjęs pro paskutinę dėžę, Hobas pašvietė žibintuvėliu į urvo gilumą. Takas vedė žemyn, ir jo galo nesimatė.

- Imkitės darbo, vaikinai, - paliepė Hobas padavėjams. - Suraskite čia "Šato-Ikem" ir paimkite, kiek reikia. Aš tuoj grįšiu.

Ir patraukė gilyn į urvą, žiojintį po viešbučiu. Maždaug už penkiasdešimties pėdų urvas ėmė siaurėti. Ten Hobas ir aptiko dėžes, uždengtas žaliu brezentu. Jos beveik susiliejo su siena, ir Hobas vos nepraėjo pro šalį.

Brezentas buvo pritvirtintas virvelėmis. Atrišęs vieną kampą, Hobas žvilgtelėjo po brezentu. Dėžės buvo medinės. Hobas išsitraukė savo šveicarišką kareivišką peiliuką ir šiaip taip atlupo vieną lentelę, vos neįsipjovęs rankos. Dėžė buvo prigrūsta kažkokių pailgų žalių daikčiukų, supakuotų į drožles. Hobas ištraukė vieną ir pašvietė žibintuvėliu. Na, žinoma. Jo paties žaliasis buteliukas. Pripildytas tiršto skaidraus skysčio. Hobas apvertė buteliuką. Skystis sutekėjo į kitą galą - lėtai, beveik grėsmingai. Kas tai, kvepalų mėginys? Ne, vargu. Tai "soma".

Hobas įkišo buteliuką atgal į drožles ir pataisė lentelę. Tada uždengė dėžę brezentu, palikdamas viską maždaug taip, kaip buvo. Paėmė paskutinį pustuzinį "Šato-Ikem" butelių ir nubėgo atgal į virtuvę.

Įdavęs butelius Chuanitui, Hobas čiupo dar vieną padėklą su užkandžiais ir vėl nubėgo į salę.

Svečiai jau pradėjo skirstytis. Diena ėjo į vakarą. Tikrasis pobūvis, skirtas tik viešbučio savininkams ir jų asmeniniams svečiams, turėjo prasidėti maždaug už valandos. O Naidželo jis taip ir nerado. Galų gale Hobas pastebėjo Bertą.

- Išvažiuojate? - paklausė jis.

- Po kelių minučių. Ką, pavėžėti?

- Ne, man teks pasilikti. Bet paprašysiu jūsų užvažiuoti į civilinės gvardijos kareivines, pas Ramoną. Pasakykite jam, kad čia vyksta nelegalus susibūrimas ir mums reikalinga jo vyrukų pagalba.

- Hobai, tu girtas? Ar prisirūkęs?

- Ne, tiesiog įsijaučiau į vaidmenį. Prašau padaryti tai, ką sakau. Jūs juk dirbate agentūroje.

- Na, taip, žinoma. Be to, atvirai pasakius, pobūvis siaubingai nuobodus. Ar galiu padėti šį sumuštinį atgal?

4 skyrius

Hobas toliau slampinėjo po viešbutį, ieškodamas Naidželo. Taip jis užklydo į "alyvinę" svetainę ir sutiko ten Vaną, tą patį šviesiaplaukį, prieš keletą dienų išgelbėjusį jį nuo Arankės parankinių.

- Džiaugiuosi jus matydamas, senjore! - pasisveikino Vana. - Čia yra vienas žmogus, kuris nori su jumis susipažinti.

Vana parodė į plinkantį įdegusį saulėje vyrą, kuris sėdėjo patogiame krėsle svetainės kampe ir rūkė cigarą.

- Leiskite pristatyti jums mano šeimininką, senjorą Silverijų Vargasą.

Vyrai paspaudė vienas kitam rankas. Vargasas pasiūlė Hobui prisėsti. Vana mandagiai atsitraukė į šalį tiek, kad būtų pakankamai arti, jeigu kas nutiktų, ir visgi pakankamai toli, kad jo neįtartų klausantis pokalbio.

- Eikime iškart prie reikalo, - pradėjo Vargasas. - Prašau pasakyti, misteri Drakonianai, ko jūs siekiate šioje istorijoje su Aranke?

- Vienas mano pažįstamas, Stenlis Baueris, buvo nužudytas Paryžiuje. Jo brolis nusamdė mane rasti žudiką.

- Ir jūs įtariate senjorą Arankę.

Hobas linktelėjo.

- Galima sakyti, taip.

Vargasas šyptelėjo ir susimąstė.

- Tikriausiai jūs neketinate išgarsėti, suardydamas stambų narkotikų prekybos sindikatą?

- Ne, - atsakė Hobas. - Aš jau paaiškinau, kas sieja mane su senjoru Aranke. Be to, į šį reikalą gali būti įpainiotas vienas mano draugas. Ne savo valia. Aš noriu jį ištraukti.

- Jeigu jums pavyks tai padaryti, ar prižadate laikytis toliau nuo mūsų sindikato?

- Prižadu.

- Kuo galite tai garantuoti?

- Jūs tik pažvelkite į mane! - šūktelėjo Hobas. - Mano veidas - mano sielos veidrodis.

Kurį laiką Vargasas įdėmiai tyrinėjo Hobą. Paskui vėl šyptelėjo.

- Doras veidas. Tipiškas amerikietis. Nuovokus. Ryžtingas. Naivus idealistas...

- Toks ir esu! - patvirtino Hobas.

- Ir akiplėša. Bet tai nesvarbu. Misteri Drakonianai, matau, kad čia mūsų interesai sutampa. Manyčiau, mes galime padėti vienas kitam.

- Ne, prie jūsų draugijos aš nesidėsiu, jeigu jūs tai turite omeny.

- Na, ką jūs! Ak, misteri Drakonianai, jūs tikrai žavus. Nors galbūt ir sugebate kažkaip pasiekti rezultatą. Išklokime ant stalo dalį kortų. Jūs tikriausiai žinote, kad netrukus turi prasidėti stambi narkotikų prekybos operacija.

- Taip, man susidarė toks įspūdis.

- Atvirai kalbant, aš taip pat suinteresuotas šios operacijos sėkme.

- Aš niekam nesakysiu.

- Ačiū. Bet šiuo atveju svarbiau tai, kad mano sūnus Etjenas irgi įsipainiojo į šį reikalą. Be mano žinios. Ir padėtis tampa pavojinga.

- Papasakokite, - pasiūlė Hobas. - Aišku, jeigu norite.

- Ko gero, iš tiesų verta jums viską papasakoti. Vana sakė, kad jūs vertas pasitikėjimo. O Vana niekada neklysta. Gerai, išgerkime ko nors, užsirūkykime po cigarą, ir aš pradėsiu.

Vargasas atsistojo, įpylė po taurelę sau ir Hobui. Paskui atvožė kedro skrynelę ir pasiūlė Hobui Havanos cigarą, kokie jie būdavo senais laikais. Dabar tokių cigarų amerikiečiams nebeparduoda. Abu užsirūkė.

- Tiesą sakant, - pradėjo Vargasas, - Etjenas įklimpo dėl mano kaltės. Vana man taip ir pasakė, ir reikia pripažinti, kad tai tiesa. Aš laikiau berniuką parišęs pernelyg trumpu pavadėliu. Duodavau jam per mažai pinigų. Tikėjausi, kad jam užteks

abonento neribotam skrydžių lėktuvu skaičiui į bet kurią pasaulio vietą bei gana didelės sumos, kurią paskyriau jo išlaikymui. Aš norėjau, kad berniukas atsistotų ant kojų, taptų kažkuo daugiau negu turtuolio sūneliu.

Vargasas giliai užsitraukė dūmą ir kurį laiką mąsliai žvelgė į rusenantį cigaro galiuką.

- Tikėjausi, kas jis taps advokatu, pateks į aukštuomenę, pasinaudos tomis galimybėmis, kurių aš niekada neturėjau. Juk aš skyniausi kelią sunkiu darbu, misteri Drakonianai, žiauriame pasaulyje, kur viską, ko norėjai, turėjai išgraužti dantimis...

Hobas patogiai atsilošė krėsle. Viena iš privataus seklio pareigų - klausytis, kaip visokie turtuoliai pasakoja apie savo gyvenimą. Nors šio turtuolio istorija, ko gero, buvo verta dėmesio. Be to, ir cigaras buvo puikus.

- Prisipažinsiu - bet tegu tai lieka tarp mudviejų, - kad aš turiu finansinių interesų šioje operacijoje, - tęsė Vargasas. - Bet kai sužinojau, kad čia įsivėlęs Etjenas ir kad dėl jo draugužės Anabelės kaltės iškilo nesusipratimas tarp jo ir senjoro Arankės bei kai kurių kitų suinteresuotų asmenų, aš buvau priblokštas.

- Aš manau!

- Šeima man visų svarbiausia. Dabar Etjenas saugioje vietoje, mano viloje, saugomas mano asmens sargybinių. Bet man nepatinka tai, kaip pakrypo visas reikalas. Operacija, iš pradžių atrodžiusi visiškai nepavojinga, staiga tampa baisiai rizikinga. Šįvakar įvyks galutinis balsavimas, ar verta tęsti šią užmačią. Aš ketinu balsuoti prieš. Tai, be abejo, irgi rizikinga, bet aš ėmiausi reikiamų saugumo priemonių. O štai jums, misteri Drakonianai, regis, gresia rimtas pavojus.

- Aš ir pats pradedu taip manyti, - sutiko Hobas.

- Štai matote, kas būna, kai mėgini lošti pats sau vienas! Tikiuosi, kad šiam vakarui jūs prisidėsite prie mudviejų su Vana. Taip jums bus saugiau.

- Ačiū, - padėkojo Hobas. - Bet aš dar turiu šiokių tokių reikalų.

- Na, tuomet būkite atsargus. Jeigu mums visiems pavyks išeiti iš čia gyviems ir sveikiems, manykite, kad mums labai pasisekė.

5 skyrius

Chuanitas krovėsi mantą, ruošdamasis išvažiuoti.

- O tu nevažiuosi? - paklausė jis Hobo.

- Negaliu. Dar neradau Naidželo.

Chuanitas kiek padvejojo nežinodamas, kaip čia geriau išsakius tai, ką norėjo pasakyti.

- O tau nepavojinga pasilikti?

Hobas nesmagiai gūžtelėjo pečiais.

- Pavojinga. Bet Naidželas irgi pavojuje. Ar negalėtum duoti man padėklą su šampano buteliu ir dviejomis taurėmis?

- Gerai, - sutiko Chuanitas. Jis įdavė Hobui dailų padėkliuką, porą atšaldytų taurių ir butelį geriausio šampano. - Tikiuosi, tu žinai, ką darai.

Tiesą sakant, Hobas nežinojo. Bet jis visuomet laikėsi tos nuomonės, kad vienas iš svarbiausių dalykų privataus seklio amate - mokėti nutaisyti protingą miną, kai nežinai, ką dar galima padaryti.

Jis išėjo iš virtuvės su padėklu, ant kurio puikavosi šampano butelis, dvi aukštos taurės ir balta servetėlė. Aišku, Hobas suprato, kad jo maskuotė laikosi ant vieno siūlo, bet stengėsi žvelgti į viską optimistiškai. Žmonės, kurie jo nepažįsta, palaikys jį padavėju, ieškančiu kažkurio iš svečių, o pažįstami tiesiog pagalvos, kad Hobas Drakonianas ir vėl sumanė kažkokią paikystę. Rizikinga užmačia, bet tai buvo geriausia, ką jis galėjo padaryti dabar, kai priėmimas ėjo į pabaigą, o Naidželo niekur nesimatė. Tačiau rasti jį būtinai reikėjo.

Didžiuma pakviestųjų jau išsiskirstė, tačiau vestibiulyje dar būriavosi nemažai svečių. Hobas brovėsi pro juos, vildamasis rasti Naidželą anksčiau, negu Arankė ras jį patį. Jis vis ieškojo akimis pažįstamos plačiapetės figūros. Tačiau vestibiulyje Naidželo, regis, nebuvo.

Hobas pastebėjo laiptus, kuriais kilo ir leidosi besišne-

kučiuojantys žmonės su taurėmis rankose. Jis užlipo iki pat laiptų viršaus. Ten buvo koridorius. Vienoje pusėje matėsi sunumeruotos durys - viešbučio kambariai. Kitoje pusėje kabėjo kukli lentelė: "Paveikslų galerija".

Hobas praėjo pro besisukančias duris ir atsidūrė kitame koridoriuje, nukabintame paveikslais. Tikriausiai tais pačiais, kuriuos Naidželas nupirko pusvelčiui, kadangi per visus savo bendravimo su daile metus Hobas nematė nieko atgrasesnio. Geriausia tuose paveiksluose, be abejonės, buvo rėmai. Na, o patys paveikslai buvo netgi ne prasti - jie buvo tiesiog bjaurūs. Ir netgi ne šiaip bjaurūs - į juos net spjauti nesinorėjo. Šios drobės atrodė tarsi karikatūros, iliustruojančios tamsuolių požiūrį į meną. Ir dar jos vaizdžiai paaiškino, kodėl paprasti žmonės visoje Europoje taip niekinamai žiūri į septynioliktojo - aštuonioliktojo amžiaus tapybą. Šie paveikslai buvo tiek pat susiję su Vakarų Europos menu, kiek Hiperionas su satyru - jeigu išverstume į kitą pusę žinomą Šekspyro palyginimą. Arba kaip ryla su Monteverdžio rekviem - jeigu imtume paties Hobo palyginimą.

Hobas perėjo per visą koridorių ir atsidūrė priešais dar vienerias duris. Šios durys jam kažkuo labai nepatiko. Detektyvo galvoje suskambėjo pranašiški rubajai:

"Štai durys. Kas už jų? - spėlioju,
Tačiau įspėti niekaip nevalioju.
Mirtis ant slenksčio mūsų lūkuriuoja,
O kas už jo, man atsakys rytojus."

Matyt, ties tomis durimis paveikslų galerija baigėsi, o už jų vėl prasidėjo tikrovė. Hobas sudvejojo ir jau norėjo sukti atgal tarsi kokia naujoji Euridikė, nesiryžusi sekti paskui Orfėją, kai durys staiga atsilapojo ir pasirodė du vyrai:

Uola iš kairės ir iš dešinės,
Brūzgynai ir skardis dantytas...

Štai spragteli šaižiai gaidukas trissyk,
Tik šaulio visai nematyti. *

Pavojaus akimirkomis Hobui dažnai kildavo tokios keistos poetinės asociacijos. Vyrukai buvo apsirengę kaip svečiai, tačiau kažkas - gal juodi plaukai ant rankų, gal randai ant skruostų, neabejotinai palikti peilio, o gal žemos kaktos ir kvadratiniai žandikauliai - aiškiai bylojo juos esant apsauginius.

- Atleiskite, senjorai, ar kartais nežinote, kur galėčiau rasti senjorą Naidželą Vitoną? - pasiteiravo Hobas nepriekaištinga ispanų kalba.

Vyrukai susižvalgė, bet iš jų žvilgsnių Hobas nieko neįskaitė. Tas, kuris atrodė stambesnis ir baisesnis, pratarė:

- Žinoma, senjore. Mes ką tik padėjome jam kabinti paveikslus.

Kažkas čia buvo negerai, bet Hobas nusprendė nekreipti į tai dėmesio.

- Vienas svečias pasiuntė senjorui Vitonui butelį šampano. Ar nepasakytumėte, kur man jo ieškoti?

- Žinoma, - atsakė smulkesnysis. - Senjoras Vitonas susiruošė išvažiuoti. Tik nuėjo paimti čekio. Jeigu eisite su mumis, manau, dar užtiksite jį.

Hobas žengė pro duris paskui apsauginius. Nors iš tiesų negalima buvo tvirtinti, jog jis žengė jiems iš paskos. Smulkesnysis ėjo priekyje, o stambesnysis užbaigė eiseną, tad Hobas jautėsi lyg dešrelė dešrainyje. Čia net ir visai neįtarus žmogus būtų supratęs, kad kažkas negerai. "A, bala nematė! - pagalvojo Hobas. - Kas bus, tas bus!" Gal dar viskas išeis į gera.

Ši viešbučio dalis atrodė stebėtinai tuščia. Jie praėjo koridoriumi ir atsidūrė priešais dar vienerias duris.

- Prašau užeiti, - pakvietė smulkesnysis apsauginis. Jo veido išraiška labai priminė Hobui klastingąjį luošį iš senovinės baladės "Prijojo Rolandas Juodąjį Bokštą", kuris pasiuntė jau-

*R.Kiplingas. "Baladė apie Rytus ir Vakarus".

nąjį riterį tiesiai į mirtiną pavojų. Tačiau samprotauti apie literatūrines asociacijas nebuvo laiko. Smulkesnysis apsauginis atidarė duris, ir Hobas žingtelėjo vidun. Stambusis vyrukas prasispraudė iš paskos.

Čia Hobas tiesiai prieš save išvydo senjorą Ernestą Arankę, sėdintį už didelio raudonmedžio stalo. Senjoras Arankė atrodė labai patenkintas savimi.

- Užeikite, užeikite, misteri Drakonianai! - svetingai pakvietė jis. - Mes jūsų jau laukėme.

Hobas apsidairė, norėdamas sužinoti, kas tie "mes". Ir išvydo Naidželą. Šito jis kažkodėl ir tikėjosi. Naidželas sėdėjo susmukęs ant sofos. Vyrukas buvo be sąmonės, o jam ant kaktos puikavosi didžiulė mėlynė.

Regis, šio mažojo pobūvio "tik saviems" pradžią Hobas bus praleidęs. Nors pramogų jo daliai veikiausiai dar užteks.

Ūmai Naidželas sujudėjo ir atsimerkė.

- A, Hobai! Ir tu čia? Tu nieko kartu neatsivedei?

- Ko būtent? - pasidomėjo Hobas.

- Na, pavyzdžiui, Žano Klodo su jo rūsčiaisiais draugeliais. Ne, gali nesakyti, ir pats matau, kad atėjai vienas.

Regis, Naidželas turėjo jam pretenzijų!

- Ką gi, labai gaila, - pridūrė Naidželas ir pasisuko į Arankę: - Visai nebūtina buvo trankyti man per galvą, ir dar taip smarkiai!

Jis atsargiai pasičiupinėjo mėlynę ant kaktos.

- Atsiprašau, - pratarė Arankė. - Džeimsas šiame darbe naujokas. Dar neišmoko kultūringai elgtis.

Du apsauginiai, atvedę Hobą, išsiviepė. Arankės žodžiai jų per daug nesutrikdė. Arankė iš tiesų buvo puikiai nusiteikęs, ir jo parankinių nuotaika buvo atitinkama.

- Aš tikrai nesuprantu, kuo jums neįtikau! - įsižeidęs pareiškė Naidželas. - Aišku, turiu prisipažinti, kad paveikslai ne aukščiausios klasės. Bet ko gi jūs dar norėjote už tokius pinigus - po dvidešimt svarų už vieną?

- O ne, paveikslais aš patenkintas, - atsakė Arankė. - Visa problema - jūsų problema, ne mano - yra ta, kad jūs susi-

jęs su misteriu Drakonianu. Kai misteris Santosas man jus rekomendavo, aš šito nežinojau.

- A-a! - nutęsė Naidželas. - Taip ir maniau. Jums kažkuo neįtiko Hobas?

- Bijau, kad taip, - patvirtino Arankė. - Jis kišasi į mano reikalus.

- Vėl šiauši bangas, Hobai? - atsiduso Naidželas.

- Na, jeigu tirti žmogžudystę reiškia "šiaušti bangas", tada taip, - atsakė Hobas.

- Štai, matote? - paklausė Arankė. - Jis vadina tai "žmogžudystės tyrimu". O aš vadinu "kišimusi į mano reikalus". Šito aš negaliu leisti. Maniau, kad atsikračiau misterio Drakoniano dar Anglijoje. O jis staiga išdygo čia. Be to, aš sužinojau, kad jūs, misteri Vitonai, esate jo tariamosios seklių agentūros darbuotojas.

- Ką reiškia "tariamosios"? - pasipiktino Hobas. - Jeigu tai ne seklių agentūra, tai kas, jūsų nuomone? - jam iš tiesų buvo įdomu.

- Man puikiai žinoma apie jūsų ryšius su MI-6*, - atsakė Arankė.

Tai bent naujiena!

- Pirmąsyk girdžiu! - nuoširdžiai nusistebėjo Hobas. - O tu, Naidželai?

- Atrodo, taip vadinasi kažkokia automagistralė Anglijoje? Ak, ne, ten M-16!

- Visa tai labai smagu, - įsikišo Arankė, - ir jūs tikriausiai norėtumėte dar kurį laiką pasišnekučiuoti šia tema. Bet aš turiu skubių reikalų. Taigi atleiskite, misteri Vitonai, bet man reikia pasikalbėti su jūsų šefu akis į akį.

- Prašau, prašau, nieko tokio! - skubiai pasakė Naidželas, sunkiai kildamas nuo sofos. - O aš tuo tarpu nueisiu iki gyvenvietės, išgersiu alaus. Gerai?

- Bijau, kad aš turėjau omeny ne visai tai, - paprieštaravo Arankė. - Nors man patinka jūsų optimizmas. Berniukai palydės jus į jums skirtą patalpą.

*Vienas iš Britanijos kontržvalgybos skyrių.

"Berniukų" rankose netikėtai sužvilgo pistoletai. Hobas nespėjo pastebėti, kada jie išsitraukė ginklus. Stambesnysis mostelėjo ranka Naidželui. Naidželas pažvelgė į jį, į Hobą, kilstelėjo antakius ir pasuko link durų.

- Ne, ne, ne tenai! - sulaikė jį Arankė. - Jums atskiras išėjimas.

Jis apėjo stalą ir spūstelėjo mygtuką. Dalis galinės kabineto sienos čiūžtelėjo į šalį, atidengdama slaptą išėjimą.

- Prašyčiau čionai. Mes nenorime trukdyti svečiams. Tiesa, didžiuma jų jau išsiskirstė, bet kai kurie dar liko.

Smulkesnysis apsauginis pirmas patraukė link slaptųjų durų. Stambusis mostelėjo Naidželui pistoletu. Naidželas nuėjo paskui smulkesnįjį, paskui atsigręžė ir tarstelėjo Hobui:

- Ką gi, seni, tikiuosi, tu jau sugalvojai, kaip išbristi iš šitos balos!

- Kalbėti apie tai būtų dar per anksti, - atsakė Hobas.

Stambusis apsauginis vėl mostelėjo Naidželui ginklu, šįkart įsakmiau. Naidželas šyptelėjo ir žengė pro duris. Apsauginis nusekė iš paskos. Siena vėl be garso susivėrė.

- Na, va, - pasakė Arankė. - Mudu dar turime keletą minučių pasišnekėti vienu du.

- Taip, tikrai, - sutiko Hobas, vėl atsigręždamas į Arankę. Jam buvo šovusi mintis šokti ant šito žmogaus, bet su ja teko atsisveikinti. Arankės rankoje irgi žvilgėjo pistoletas. Kokia neteisybė: visi ginkluoti, išskyrus padorius žmones! Nors tikriausiai taip visada būna...

6 skyrius

- Tiesą sakant, - pareiškė Arankė, - aš džiaugiuosi, kad nepavyko susidoroti su jumis Anglijoje. Tada dar nežinojau, kad jūsų man gali prireikti svarbiam reikalui čia, Ibicoje.

- Labai malonu, - atsiliepė Hobas. - Kuo galiu padėti?

- Galite numirti, atnešdamas man naudą.

- Na, tai mes jau darėme Anglijoje.

- Taip, bet tuomet truputį paskubėjome. O dabar pakartosime viską iš naujo, tik šįsyk laiku ir kaip reikiant. Šito nori Kartelis.

- Koks dar Kartelis? - nusistebėjo Hobas.

- "Kali-Kartelis". Ne lotynų amerikiečių "Cali-Cartel", o indiškasis "Kali-Kartel". Mes abu žodžius rašome iš "k" raidės, ne iš "c". Matote skirtumą?

- Matau, kad jums baisiai patinka šitas niūrus pavadinimas, - burbtelėjo Hobas.

Netikėtai pasigirdo tylus beldimas į duris. Durys prasivėrė ir į kabinetą įėjo Silverijus Vargasas.

- Senjore Aranke, - pradėjo jis, - norėjau jums pasakyti...

Ir tada pastebėjo Hobą.

- Sveikas, bičiuli! - viltingai šūktelėjo Hobas.

- Bijau, kad ne, - atsiduso Vargasas. - Jie pagrobė iš vilos Etjeną. - Jis pasisuko į Arankę. - Norėjau jums pasakyti, kad galite tikėtis mano paramos. Tik nepadarykite žalos mano sūnui.

- Ir neketinu, - atsakė Arankė. - Su sąlyga, jog jūs toliau dirbsite išvien su mumis.

- Žinoma, - patvirtino Vargasas. Jis dar sykį žvilgtelėjo į Hobą, sutrikęs gūžtelėjo pečiais ir išėjo, tyliai užverdamas paskui save duris.

- Netikėtas išsigelbėjimas paskutinę akimirką atšaukiamas,

- burbtelėjo Hobas. - Klausykite, ar negalėtumėte pasakyti man vieno dalyko? Kodėl nužudėte Stenlį Bauerį?

- Tai buvo savigyna, - pareiškė Arankė. - Misteris Baueris neturėjo teisės prekiauti "soma" be Kartelio leidimo. Anabelė iškart tai suprato, kai tik jai paaiškinau. Baueris ne tik nelegaliai pardavinėjo mūsų produktą, maža to, jis dar pamėgino visus aplenkti, išleisdamas "somą" į rinką iki oficialiai sutarto prekybos pradžios laiko, kada tikrieji prekiautojai buvo dar nepasirengę imtis darbo. Aš papriekaištavau jam dėl to Paryžiuje, bet misteris Baueris tik pasijuokė iš manęs.

- Ir jūs jį nužudėte.

- Jis nežiūrėjo į mane rimtai! Jis juokėsi iš manęs, misteri Drakonianai! O šito aš negaliu pakęsti!

Hobas sunkiai suvaldė visai neprotingą norą sukikenti. Netgi jis suprato, kad dabar tikrai ne laikas juoktis.

- Na, ir kas toliau? Kada mane iš čia išleisite?

- Tai priklauso ne nuo manęs. Tarkitės su savo naujaisiais šeimininkais.

- O kas jie tokie?

- Eime, pamatysite.

Arankė atsistojo ir mostelėjo Hobui mažu pistoletu. Jis elgėsi mandagiai, bet valdingai. Ko gero, nepakęs jokių Hobo išsidirbinėjimų. Todėl Hobas nusprendė būti geras berniukas.

Jie išėjo pro slaptąsias duris, pražingsniavo ilgu koridoriumi ir atsidūrė dideliame kambaryje su skliautuotomis lubomis. Grindis dengė stori kilimai. Smilkyklėse ant sienų smilko aromatingi smilkalai. Apšvietimas buvo neryškus, silpnas, bet ne toks silpnas, kad Hobas negalėtų įžiūrėti neaukšto baltai apsirengusio vyro, stovinčio prie galinės sienos. Arankė privedė Hobą prie jo, sustodamas už kokių penkių pėdų.

- Misteri Selimai, - kreipėsi jis, - tai tas pats Hobas Drakonianas, apie kurį jums pasakojau.

- Labai gerai, Ernestai, - pagyrė Selimas. - Prisek jį antrankiais prie šito krėslo ir palik mums.

Arankė paklusniai prikaustė vieną Hobo ranką prie odinio krėslo ranktūrio, dengto nikeliu, paskui išsitraukė kitą antrankių porą, bet Selimas sulaikė jį įsakmiu mostu.

- Pakaks ir vienos rankos. Ir palik man raktą. Ačiū, Ernestai.

7 skyrius

- Mūsų produktas "soma", - pradėjo Selimas, - pasižymi dviem savybėmis. Visų pirma tai narkotikas, vartojamas malonumo dėlei, ir apie jį netrukus sužinos visas pasaulis. Vartojant orališkai, prie jo nepriprantama fiziškai - nors psichologinė trauka atsiranda gana greitai. "Soma" sukelia palaimos pojūtį, kuris tęsiasi labai ilgai ir silpsta palaipsniui, o ne staiga. "Soma" nesukelia pašalinio poveikio kaip kiti, labiau žinomi, narkotikai - opiumas, jo vedinys kokainas bei jo cheminiai analogai: krekas, metamfetaminas ir kiti. Jūs nepuolate į depresiją kaip nuo opiatų, netampate dirglus ir linkęs į paranoją, kaip atsitinka vartojant kokainą ir į jį panašius narkotikus.

- Skamba viliojančiai, - sutiko Hobas. - Galbūt ir išmėginsiu ją progai pasitaikius, kai grįšiu namo.

Selimas šyptelėjo.

- Ne, misteri Drakonianai, jūs išmėginsite "somą" dabar pat.

- Kad ne, ačiū, - pasakė Hobas. - Kažkodėl nesinori.

- Aš dar neatskleidžiau jums kitos "somos" savybės. Kaip jau sakiau, viena vertus, tai narkotikas, žadantis milžinišką pelną. Narkotikas, visiškai neprieinamas jau egzistuojančioms nusikalstamoms grupuotėms - visokioms mafijoms, jakudzai, triadoms ir taip toliau. Misteris Arankė bei jo kolegos tuo pasirūpino. Antra vertus, kai kuriems iš mūsų, vidinio rato nariams, "soma" yra religinių apeigų, labai senų ir labai svarbių apeigų, pagrindas.

- Nejaugi? - paklausė Hobas, kadangi Selimas nutilo, akivaizdžiai laukdamas, ką jis į tai pasakys.

- Taip, aš nesitikiu, kad narkotikų prekeiviai, kuriuos mes čia surinkome, išmanytų tokius dalykus. Tačiau mes, vidinio rato nariai, Kali kulto tarnai, svarbiausiu laikome būtent pasta-

rąjį aspektą.

- Visa tai labai įdomu, - mandagiai sutiko Hobas. - Tačiau man, tiesą sakant, labiau norėtųsi žinoti, ką jūs ketinate daryti su manimi.

- Aš link to ir suku, - užtikrino jį Selimas. - Kaip matote, niekas nenori, kad jūs painiotumėtės po kojomis viešbučio atidarymo metu ir vėliau, kai prasidės prekyba "soma". Todėl man paprašius, misteris Arankė perleido jus mums. Mums prireiks jūsų iškilmingam ritualui dievo Somos garbei.

- A, visada prašom! - apsidžiaugė Hobas. - Jeigu norite, kad palaikyčiau žvakutę ar pagiedočiau chore - beje, mano balsas visai neblogas, - aš jūsų paslaugoms.

- Ne, jums skirtas kur kas svarbesnis vaidmuo. Ar jums girdėtas graikiškas terminas "*farmakos*"?

- Ne, regis neteko susidurti, - pasakė Hobas. - Jis reiškia lyg ir "garbės svečią"?

- Tam tikra prasme taip. Tai graikiškas žodis, bet pats paprotys atėjęs iš Indijos. Paraidžiui "*farmakos*" reiškia "šventa auka".

Hobas nusišypsojo leisdamas suprasti, kad įvertino sąmojį. Bet Selimas nesišypsojo. Jo veidas išliko rimtas, o akys žvelgė į Hobą su tam tikru gailesčiu.

- Patikėkite, - tarė Hobas, - aš netinku aukojamo veršio vaidmeniui. Mano klyksmai sugadins visas iškilmes.

- Na, ką jūs, niekas nemano versti jūsų jėga! - patikino jį Selimas. - Auka turi būti savanoriška.

- Tada aš tuo labiau netinku, - pareiškė Hobas.

Selimas spustelėjo mygtuką po stalu. Durys atsilapojo, ir pasirodė du aukšti vyrai. Jie priėjo prie Hobo ir stipriai suėmė jį už parankių. Selimas ištraukė stalo stalčių ir išėmė blizgantį švirkštą, pripildytą žalsvo skysčio.

- Paprastai "soma" vartojama orališkai, - pasakė Selimas. - Bet tik tada, kai siekiama vien malonumo. Injekcijos poveikis kur kas stipresnis.

- Ne, - suklykė Hobas. Tikriausiai buvo galima sugalvoti ką nors originaliau, tačiau Hobui neužteko laiko. Selimas įbe-

dė adatą jam į žastą ir lėtai suleido narkotikus. Paskui atsitraukė per žingsnį, ir jo pagalbininkai paleido Hobą.

- O dabar, - pasakė Selimas, - jums turbūt vertėtų nusnūsti. Iki ceremonijos pradžios dar yra truputis laiko. Galbūt jūs dar panorėsite užkąsti...

- Savo noru aš to nedarysiu! - išrėkė Hobas.

- Jeigu jūs iš tiesų atsisakysite, kai ateis laikas, - atsakė Selimas, - mes bandysime sugalvoti ką nors kita.

Hobas nerado ką atsakyti. Kambarys ėmė plaukti jam akyse. Aplinkui sužibo ugnelės, ir Hobas išgirdo neįtikėtinai žemą vargonų gaudimą. Ir atsijungė.

8 skyrius

Pagaliau atsigaivaliojęs Hobas suvokė, kad įvyko nuostabi metamorfozė. Jis tapo dievu. Nieko malonesnio detektyvas dar gyvenime nebuvo patyręs. Antrankius jam kažkas nuėmė - ką gi, nereikės pačiam pro juos praląsti. Jis atsistojo, tiksliau, pakilo į orą. Pakilo neskubėdamas, didingai. Jo kūnas iš pažiūros liko toks pats, bet Hobas žinojo, kad dabar jis tapo neįtikėtinai galingas ir lankstus. Jo esybės centre, toje vietoje, kurią senovės graikai vadino *thumos*, siela, vietoje vidurių atsirado kompaktiškas, bet galingas generatorius. Jis galėjo ne tik gaminti neribotus energijos kiekius, bet ir perdirbti maistą į stulbinančias substancijas.

Kaip ten jį pavadino tas kvailys Selimas? *Pharmakos*! Visiškai teisingai! Jis buvo "farmakosas", kadangi jo "tumosas", toji mašina, gaudžianti nuo energijos pertekliaus, gebėjo sukurti nesuskaitomą gausybę nuodų, narkotikų ir farmaceptinių preparatų, keliančių nuotaiką ir suteikiančių protui nepaprastą galią.

Hobas perjungė dėmesį į savo paties protą, pasinaudojęs apolonišku savistabos menu. Ir iškart suprato, kad kol jis miegojo, tas farmacijos fabrikas jo kūne be paliovos pumpavo į smegenis viską, ko joms reikėjo, kad galėtų pradėti veikti visu galingumu. Pavyzdžiui, dabar Hobas gebėjo žaibiškai atlikti bet kokius matematinius veiksmus. Kiek bus 4442,112 padauginus iš 122234,12? Žinoma, 4005686002311! Paprasčiau ir būti negali! O kvadratinė šaknis iš 34456664? 456,22! Atsakymai ateidavo akimirksniu. Net tikrinti nereikia. Jie teisingi jau vien todėl, kad Hobas negali klysti.

Be milžiniškų fizinių ir intelektualinių galių Hobas įgavo dar ir neaprėpiamą, netrikdomą, palaimingą dievų ramybę. Jam pakako vien stovėti čia, šiame kambaryje, ir stebėti save - vien tai jam teikė tokį džiaugsmą, kokio jis niekada gyveni-

me nebuvo patyręs, kokio nėra patyręs nė vienas mirtingasis! Ir šitas džiaugsmas priklausė jam - ne valandai, ne dienai, ne metams, o amžiams. Kaip gerai pasakyta apie tai anoje senoje dainoje!

Hobas prisiminė, kad jo buvęs draugas Naidželas ir buvęs pažįstamas Etjenas paimti į nelaisvę. Jų padėtį mirtingieji žmogiūkščiai pavadintų pavojinga. Bet visa tai tokie niekai... Jis apėjo kambarį, stengdamasis nekilsčioti į orą. Tikras dievas turi būti santūrus. Ir Hobas neketino statyti į pavojų savo dieviškos esybės kažkokioms paikystėms.

Juk jis turi svarbų reikalą. Šitie gerieji žmonės, Kali kulto tarnai - kulto, kurio pagrindinis atstovas yra jis pats, - norėjo, kad jis taptų jų "farmakosu", jų šventąja auka. Ir jis mielai tai padarys, juk ceremonija galų gale skirta jo garbei. Puikiausia šventė iš visų įmanomų švenčių.

Tie žmonės suteikė jam aukščiausią garbę. Jie norėjo jį paaukoti. Tai buvo taip malonu iš jų pusės, kad netgi grąžino Hobui tikėjimą mirtingaisiais. Galbūt jie pavadins tai nužudymu - bet argi dievas gali numirti?

Galvoti apie tai buvo labai malonu, bet Hobas neturėjo laiko panašiems samprotavimams, kadangi jo protas skubėjo įsivaizduoti visa tai, ką jis galės sukurti, kai tik užbaigs šį reikalą. Dabar jis suvokė, jog iš esmės jis - kūrėjas. Hobo ausyse skambėjo nuostabių simfonijų fragmentai - ne šiaip simfonijų, o ištisų simfoninių ciklų, pasižyminčių tokia didybe ir gelme, kokios vargšelis Bethovenas net neįsivaizdavo. Hobas matė turįs ir dailininko talentą. Jis užbaigs tai, ką pradėjo Rembrantas, sukurs tai, prie ko Mikelandželas tik priartėjo, įgyvendins tai, apie ką Bleikas tik užsiminė.

Ak, kaip malonu buvo mąstyti apie visa tai, gyventi, anot Šelio, "*kaip bardas, minties šviesa ginkluotas, giesmes erdvėsna siunčia ir miegančiuosius kelia, nebodams, kas jų laukia - viltys ar pavojai*". Vargšas kvailiukas Šelis! Jis, Hobas, sugebės įgyvendinti jo svajonę ir sukurs eiles, kurių pavydėtų net Šekspyras...

Hobas negirdėjo, kaip atsidarė jo kambarėlio durys, bet

netikėtai išvydęs priešais save žmogų nė kiek nenustebo: juk jis pats panorėjo, kad šitas žmogus ateitų čionai, kad būtų čia ir dabar, nes kito laiko nėra ir nebus.

- Viešpatie, - paklausė žmogus, - kaip tu jautiesi?

- Gerai! - atsakė Hobas sodriu, aidžiu balsu. - Labai gerai, mano tarne Selimai.

- Aš toks laimingas, šeimininke!

- Aš žinau, kad tu laimingas, Selimai. Ir aš taip pat laimingas, kadangi dievo laimė - dovanoti laimę jį supantiems žemesniems padarams.

- Patraukite tai! - griežtai paliepė Selimas, ir žmogus, stovintis už jo, įsikišo pistoletą į kišenę ir puolė ieškoti tušinuko. - Aš juk sakiau, kad ginklo neprireiks. Juk taip, viešpatie?

- Ar reikia laisvą valią versti jėga? - klausimu į klausimą atsakė Hobas ir nusišypsojo, žavėdamasis savo minties subtilumu.

- Ir tušinuką taip pat slėpkite, - paliepė Selimas. - Kur jūsų diktofonas? Negalima praleisti nė vieno dievo žodžio. O mano valdove, kaip aš džiaugiuosi matydamas tave tokį!

- Argi aš galiu būti kitoks? - atlaidžiai atsakė Hobas, ir toliau spindulingai šypsodamasis. - Bet, sakyk, ar dar ne laikas pradėti apeigas?

- Tu pats savo lūpomis prakalbai apie tai, o valdove! Taip, lemtingoji valanda artėja. Tavo garbintojai baigia paskutinius pasiruošimus. Altorius jau įrengtas, ir netrukus bus galima pradėti.

- Tuomet palik mane ir skubėk užbaigti, kas nebaigta, - įsakė Hobas, galvodamas apie tai, kaip paskui bus smagu prisiminti, kaip jį nužudė! Regis, jo dar niekas nėra nužudęs. Galbūt būtent šito jam trūksta, kad taptų pilnaverčiu dievu.

9 skyrius

Hobas vėl liko vienas. Jam buvo labai gera. Jis ramiai ir susikaupęs laukė ceremonijos pradžios. Bet jis buvo viskam pasirengęs. Dievas visada pasirengęs bet kokiems įvykių posūkiams. Todėl visai nenustebo, kai durys atsivėrė ir ant slenksčio pasirodė jo bičiulis Piteris Antrasis, narkotikų prekeivis. Piteris apsižvalgė, įėjo ir uždarė paskui save duris.

- Ak, Hobai! - pasakė jis. - Kaip tai šiurpu!

- Apie ką tu? - paklausė Hobas.

- Nagi apie tą aukojimą! Aš net nenumaniau, kad jie ketina paaukoti tave. Man ką tik pasakė. Buvau įsitikinęs, kad pasitenkins gaidžiu ar ožiu. Bet jie rimtai ketina tai padaryti. Koks siaubas, Hobai!

- Kodėl siaubas? - nusistebėjo Hobas. - Argi jie nori paaukoti ir tave?

- Ne, ne, ką tu!

- Tuomet ką tu čia veiki?

- Na, aš juk taip pat dalyvauju apeigose, - paaiškino Piteris. - Galima sakyti, jos tam tikra prasme pašvęstos man. Tai yra ne man asmeniškai, o man, kaip dievo Somos atstovui.

- Turėtum jaustis pamalonintas, - pasakė Hobas. - Kaip atsitiko, kad išrinko būtent tave?

- Na, aš juk, galima sakyti, ir užviriau visą šitą košę...

Hobas laukė.

- Tai juk aš išradau "somą", Hobai. Todėl aš čia. Aš, jeigu galima taip pasakyti, esu šio kulto įsteigėjas - šiuolaikinio jo varianto. Bet, patikėk manimi, aš nė neįsivaizdavau, kad jie gali nueiti taip toli.

- Įdomu, - nusistebėjo Hobas. - O aš maniau, kad tau rūpi tik hašišas.

- Na, anksčiau aš specializavausi hašišo srityje, - sutiko

Piteris. - Ir didžiavausi tuo, jog esu geriausias hašišo tiekėjas visoje saloje, o gal ir visoje Europoje - jeigu ne visame pasaulyje. Niekas taip nesirūpino kokybe, kaip aš.

- Žinau, - sutiko Hobas. - Turėjai gerą reputaciją. Bet kaip atsitiko, kad susidomėjai "soma"?

- Tai ilga istorija, - atsakė Piteris.

- Nieko, aš turiu laiko.

- Nežinau, ar daug dar liko laiko iki apeigų pradžios. Bet aš pasistengsiu papasakoti glaustai.

Piteris įsitaisė viename iš krėslų ir kiek prikimusiu balsu paporino istoriją apie tai, kaip jis užsiėmė "soma".

Piteris įsipainiojo į šį reikalą Karačyje, Pakistane, maždaug prieš dvejus metus iki Irįto Mutinamio mirties Niujorke, Čainataune. Palikęs Ibicą, jis verslo reikalais nuvyko į Indiją, paskui į Pakistaną. Paprastai jis gaudavo hašišą iš Maroko, bet pastaruoju metu tenykštė žaliava ėmė jo nebetenkinti. Piteris buvo savo verslo fanatikas. Jis naudojo tik aukščiausios kokybės žaliavą ir asmeniškai stebėdavo paskutinę narkotikų gamybos stadiją savo fermoje Maroke, netoli Džerbos. Tačiau tais metais marokietiškoji hašišo kokybė buvo prastoka. Tas pats ir visame Magribe. Todėl Piteris nusprendė - velniai rautų! Jis važiuos į Pakistaną, kur auginama geriausia žaliava.

Jis susitiko su Hasanu, savo senu bičiuliu, irgi hašišo pardavėju, jo jaukiame name Karačio priemiestyje. Palei plūkto molio sienas stovėjo sargybiniai su automatais, palaikydami saugumo atmosferą, labai svarbią prekiaujant narkotikais. Piteris su Hasanu sėdėjo sode, apsuptame aukšta siena, ir rūkė puikiausią hašišą, prieinamą tik patiems prekiautojams, per kaljaną, kaip ir dera. Nuostabios geidulingos moterys nešiojo jiems padėklus su saldumynais, šerbetą su ledu ir tikrą indišką arbatą.

Jiedu aptarinėjo gausėjančius narkotikų prekybos sunkumus. Kaip gerai buvo anksčiau! Narkotikų prekyba buvo tik-

rų džentelmenų užsiėmimas. Šeimyninis verslas, paveldimas iš kartos į kartą. O dabar?

- Kuo užsiims mano sūnus? - retoriškai klausė Hasanas. - Dabar aš nepatarčiau jam perimti mano verslą. Tai tampa pernelyg pavojinga. Visokie akiplėšos iš šalies nuolat mėgina įsibrauti ir užimti ne savo vietą.

Piteris linktelėjo, kiek užliūliuotas įprastos, seniai įkyrėjusios temos.

- Taip, mano drauge, mudviejų reikalai kol kas puikiai klostosi, bet vieną dieną viskas gali subyrėti. Mums gresia pavojus. Mus nori išstumti. Rinką okupuoja visokios triados ir kitokios mafijos. Va, jeigu imtumėmės savo verslo, kuriame nedalyvautų niekas kitas, tik mes! Jei turėtume kažką savo!

- Ak, - atsiduso Hasanas, - jeigu turėtume "somą"!

- O kas tai yra? - pasidomėjo Piteris.

- "Soma" - pagrindinis senųjų indoeuropiečių tautų narkotikas. Jis minimas Upanišadose. Buvo netgi specialus Somos dievas.

- Ir kas su ja atsitiko?

- Jos gamybos paslaptys pražuvo prieš kelis tūkstančius metų. Bet kol "soma" egzistavo, jai nebuvo lygių.

- Ir niekas nebandė jos atkurti?

- Kiek žinau, ne, - atsakė Hasanas.

- O kodėl nepabandžius? Juk žinome, kokį turime gauti efektą! Nematau priežasčių, kodėl negalima būtų susintetinti "somos" arba kažko, į ją panašaus.

- O tu galėtum?

Piteris gūžtelėjo pečiais.

- Galbūt. Bet tam prireiktų krūvos pinigų. Tektų išsinuomoti laboratoriją, rasti sumanų biochemiką... Bet pasinaudodami šiuolaikinio mokslo pasiekimais tikrai galėtume pamėginti.

Po kelių dienų Hasanas suvedė Piterį su Selimu. Selimas buvo indas; trapaus sudėjimo, tamsiaakis Bombėjaus gyven-

tojas su ilgais riestais ūsais. Sprendžiant iš to, kaip apie jį šokinėjo Hasanas, Selimas tikriausiai buvo svarbi persona.

Užbaigęs tradicinį apsikeitimą mandagybėmis, Selimas perėjo prie reikalo.

- Mano bičiulis Hasanas minėjo, kad jūs manote galįs sukurti "somą".

- Aš sakiau - galbūt, - patikslino Piteris. - Iš anksto negalima nieko tvirtinti. Ir tai kainuos labai brangiai. Laboratorija, mano atlyginimas, biochemiko atlyginimas, kitokios išlaidos...

- Tarkime, mes galime sau tai leisti, - pasakė Selimas. - Ar sutiktumėte pamėginti?

- Na, taip, žinoma, man būtų labai įdomu. Bet jūs turite suprasti, kad nesėkmės tikimybė tikrai didelė.

- Jeigu prižadate padaryti viską, kas įmanoma, - atsakė Selimas, - visa kita manęs nejaudina. Aš galiu paskolinti jums reikiamą pinigų sumą. Jeigu iš jūsų užmačios nieko neišeis, tuos pinigus paprasčiausiai nurašysiu. Ir išsiskirsime be piktumų, kaip sakoma Amerikoje.

- Norite sudaryti raštišką sutartį?

- Nematau prasmės sudarinėti raštišką sutartį, kai rezultatai nenuspėjami. Mūsų sutartis bus žodinė ir remsis tuo, jog abu suprantame, ko norime. Bet pirmiausia man reikia žinoti, ko norite jūs. Jūs tikrai sutinkate pamėginti?

- Labai norėčiau, - patvirtino Piteris.

- Man teks pasiųsti su jumis vieną žmogų. Tiesiog atsargumo dėlei.

- Taip, žinoma, - sutiko Piteris. - O kas jis?

- Ne jis, o ji. Mano duktė Devi.

Kai po dviejų mėnesių Ibicoje Piteris pirmąsyk išvydo Devi, jis iškart pametė galvą.

Taip viskas ir prasidėjo. O.A.Klainas į sceną išėjo tik po pusmečio, kai Piteris trumpam grįžo į Niujorką.

Pirmiausia jis aplankė savo seną koledžo laikų bičiulį Otą

Albertą Klainą, arba tiesiog O.A., kaip tas dažniausiai prisistatydavo.

Jie susitiko Tinete, Niudžersio valstijoje, dviaukščiame O.A. bute. O.A. pastorėjo ir apaugo akiniais. Jo žmona Merilina buvo sausa filologė, kuri nenoriai sėdėjo namie su dviem vaikais, šešerių ir septynerių metų, o vakarais dėstė anglų literatūros kursą Tineko municipaliniame koledže. Jaunystėje O.A. buvo gabus vaikinas. Tačiau tokių kaip jis buvo devynios galybės. Administracinių talentų jis neturėjo. Todėl geriausia, ką jam pavyko gauti, buvo nuobodus darbas gamyklos laboratorijoje, kur O.A. tikrino sintetinio pluošto kokybę - monotoniškas darbas, kurį galėjo atlikti ir beždžionė.

Kai Merilina išdrožė vykdyti savo pareigos visuomenei, Piteris perėjo prie reikalo:

- O narkotikais nebeužsiimi?

Kadaise O.A. buvo žymus pogrindinis chemikas.

- Ne, - atsakė O.A. - Bet mielai vėl užsiimčiau.

Piteris išvardino jam "somos" ypatybes, minimas literatūroje: jautiesi esąs dievas, tuo pat metu neprarasdamas ryšio su tikrove, neatsiranda priklausomybė, "soma" neturi neigiamo poveikio nei kūnui, nei protui, iššaukia energijos antplūdį, nesukelia depresijos ir abstinencijos, o svarbiausia, jokių hemorojų su valdžia, kadangi joje nėra nė vieno komponento, kurį draudžia vartoti mūsų nuobodi visuomenė.

- Skamba klasiškai, - sutiko O.A. - O ką, argi yra toks narkotikas?

- Kol kas nėra. Siūlau jį sukurti.

O.A. žvelgė į pasiūlymą skeptiškai, kol Piteris užsiminė, kiek jis gali užmokėti: pradžiai septyniasdešimt tūkstančių per metus, visų išlaidų padengimas ir dalis pajamų iš prekybos naujuoju (tai yra gerai užmirštu senuoju) narkotiku, kai - jeigu - jis bus sukurtas.

- Skamba klasiškai, - pareiškė O.A. - O per kiek metų jūs tikitės sulaukti rezultato?

- Per vienerius metus, - atsakė Piteris. - Per vienerius metus tu turi padaryti nors kažką. Jeigu mes su partneriais galėsime tai panaudoti, padvigubinsime tau atlyginimą. Jeigu ne - o per metus tai paaiškės - ką gi, išsiskirsime be piktumų, taip sakant.

- Metai - labai nedaug, - paprieštaravo O.A. - Man prireiks pusmečio vien įrengti laboratoriją, peržiūrėti reikiamą literatūrą ir imtis darbo.

- Na, tebūnie pusantrų metų.

- Tebūnie dveji metai.

- Na, dveji, tai dveji, - sutiko Piteris. Juk pinigai ne jo, o Selimo.

Pirmiausia jie ėmėsi laboratorijos. O.A. reikėjo geros ar bent patenkinamos priedangos. Geriausia buvo nupirkti kokią nors smulkią įmonę iš tų, kurios atsidūrė ant bankroto ribos ir parduodamos pusvelčiui. Teko pasitarti su Merilina. Merilinai jie pasakė, kad O.A. patikėta atkurti jau egzistuojantį maisto priedą, apeinant patentą. Jeigu jis sugebės rasti formulę, ją nupirks šveicarų firma, kuri dabar moka pasiutusiai daug už originalų produktą. Merilina pagalvojo, kad reikalas nelabai švarus, bet lyg ir viskas teisėta. Be to, tokie pinigai... Jie leistų jai mesti darbą koledže ir visiškai pasišvęsti jau seniai pradėtam, bet taip ir neužbaigtam romanui apie žydaitę, užaugusią tarp kinų mažame miestelyje Pietų Karolinoje.

- Na, kaip sekasi? - paklausė Piteris Antrasis po penkių mėnesių. Jis atvyko iš Ibicos pažiūrėti, kaip kruta O.A. reikalai.

O.A. atrodė pavargęs. Akys raudonos kaip triušio, o elgesys aiškiai rodė pakrikus nervus - dar kiek, ir jis pradės gaudyti ant savęs krokodiliukus.

- Regis, kažkas mezgasi, - pranešė O.A. - Paskutiniojo bandymo rezultatai išties daug žadantys.

- Prastai atrodai, - tarstelėjo Piteris. - Ar į nieką neįjunkai?

O.A. kimiai nusikvatojo.

- O kaip tu manei? Turiu kažkaip išmėginti visa tai, ką gaunu? Merilinos negaliu prašyti. Vaikai iškart atpuola. Juk neduosi skelbimo į laikraštį: ieškau savanorių naujo kieto dar tik kuriamo narkotiko išbandymui! Tenka švirkštis pačiam.

- Ir tavo balsas kažkoks keistas...

- Na, žinoma! O ko tu tikėjaisi? Juk tai ne "soma"! Ją dar reikia sukurti. O tuo tarpu man tenka išbandyti visą tą niekalą, kuris neveikia - arba veikia, bet turi galingą pašalinį poveikį: nuo vieno klaikus galvos skausmas, nuo kito širdis šokinėja, nuo trečio galūnės stingsta, nuo ketvirto... Ir taip visą laiką!

- Blogai, - pasakė Piteris pastebėjęs, kad nusipurtęs sąstingį O.A. iškart puola į isteriją, ir atvirkščiai. - Tikriausiai tai labai trukdo tau susikaupti...

- Šitai tu man sakai? - suspigo O.A., perrėkdamas balsų gaudesį kavinėje.

- Štai ką aš tau pasakysiu, - tęsė Piteris. - Šiek tiek atvėsk. Aš surasiu ką nors jūrų kiaulytės vaidmeniui.

- Ar tai nepavojinga?

- Kur kas mažiau pavojinga negu tai, ką tu dabar darai.

Piteris tesėjo žodį. Tą patį vakarą jis atėjo pas O.A. su kresnu vyruku, sprendžiant iš išvaizdos - japonu, kirptu "ežiuku", su atviru ir doru veidu.

- Tai Irito Mutinamis. Mano senas bičiulis iš Ibicos.

Vyrai paspaudė vienas kitam rankas.

- Aš buvau ten šešiasdešimtaisiais ir šešiasdešimt pirmaisiais, - pasisakė Irito. - Klasiška vietelė! Kokios mergaitės! Kokie narkotikai! Jėga! O jūs ten esate buvęs?

- Tik vieną vasarą, septyniasdešimt ketvirtaisiais, - atsakė O.A.

Vienos vasaros, aišku, mažoka, bet užtenka, kad galėtum įstoti į Ibicos mylėtojų klubą. Jie paplepėjo apie bendrus pažįstamus, apie paplūdimius, kur deginosi, apie restoranus, kuriuose pietavo, apie mergaites, su kuriomis susitikinėjo - žo-

džiu, pasidalino prisiminimais, kaip ir dera paguodos nerandantiems tremtiniams. Ir abu liko labai patenkinti vienas kitu.

- Aš papasakojau Irito apie mūsų užmačią, - pasakė Piteris. - Jis mielai sutinka bandyti tavo narkotikus. Irito gyvena Čainataune, tad jam bus patogu važinėti pas tave ir ryti tavo gaminius. Užmokesčiu aš pasirūpinsiu.

- Puiku, puiku, - apsidžiaugė O.A., bet kadangi buvo garbingas žmogus, pridūrė: - Irito, tikiuosi, jūs suprantate, ką darote?

- Vadinkite mane Tomu. Namie mane taip vadina. Vyručiai, bet tai juk jėga! Bandyti stiprius narkotikus ir dar gauti už tai pinigų! Klausykite, aš ir pats už tai primokėčiau, jei reikėtų! Kaip ten sakė Chajamas? "Sakyk, vyno pirkly, ką tu nupirksi vertingesnio už tai, ką mums parduodi?" Iš esmės tai juk tas pat!

- Jūs japonas? - pasidomėjo O.A.

- Trečios kartos imigrantas.

- Ar negalėčiau paklausti, kodėl gyvenate kinų kvartale?

- Man pasisekė išsinuomoti vieno kambario butuką Klintonstrite. Žinot, vyručiai, ten aplink vien restoranai, kur maitina kaip rojuje! Visai kaip pasakoje!

- O vietiniai prie jūsų nekimba?

Irito, arba Tomas, gūžtelėjo pečiais.

- Kodėl jie turėtų prie manęs kibti? Aš jiems tik dar vienas svetimšalis.

- Ar galite pradėti jau šiandien? - paklausė O.A.

- Kad ir dabar!

- Tomai, tai gali pasirodyti ne taip klasiška, kaip jūs manote.

- Jokių problemų. Su abstinencija kaip nors susidorosiu.

- Na, aš jau eisiu, - atsisveikino Piteris, stodamasis nuo kėdės. - Regis, šią problemą išsprendėme. Aš su tavimi susisieksiu, O.A.

Piteris išėjo. O.A. nuskubėjo į laboratoriją ir grįžo su mė-

gintuvėliu, pilnu klampaus melsvo skysčio.

- Kaip jis vadinasi? - pasidomėjo Irito, kilstelėdamas mėgintuvėlį ir žvelgdamas į jį prieš šviesą.

- Kol kas niekaip. Tiesiog "mėginys-342A".

- Klasiškas pavadinimas! - pareiškė Irito. - Man jau patinka.

Taip ir prasidėjo. Atsiradus Irito, O.A. gyvenimas gerokai supaprastėjo. Irito buvo vienas iš tų narkotikų mėgėjų, apie kuriuos sakoma, kad jie mėgsta žaisti su mirtimi. Kai jis "gaudydavo kaifą", tai jam patikdavo. Kai prasidėdavo abstinencija, jis iš to juokdavosi. O.A. iškėlė jam vienintelę sąlygą - nevartoti kitų narkotikų ir alkoholio, kad nesupainiotų bandymų rezultatų. Irito gana nenoriai atsisakė savo marihuanos - ji padėdavo jam studijuoti buhalterijos pagrindus Niujorko universitete. Bet Irito davė žodį ir jo laikėsi. Kaip vėliau paaiškėjo, jis puikiausiai apsiėjo be marihuanos. O.A. triūso vaisiai padovanojo jam nemažai svaiginančių valandų, kai kurios iš jų buvo malonios ir visos - nepaprastai įdomios.

10 skyrius

Aukos rūbai Hobui patiko. Jis užsivilko juos tuoj po to, kai Piteris išėjo prisiekinėdamas, kad padarytų viską, kas įmanoma, bet net neįsivaizduoja, ką būtų galima padaryti. Hobo garbintojai atnešė jam švarias kelnes, marškinius ir ilgą palaidinę - viskas buvo pasiūta iš puikiausio japoniško krepo. Kai Hobas apsirengė, jį pašlakstė skaisčiai raudonu sandalu ir cinoberiu, o ant kaklo užkabino gėlių girliandą.

Hobas taip susidomėjo Piterio pasakojimu, kad visai užmiršo apie jo laukiantį svarbų reikalą. Bet juk ir dievas gali būti išsiblaškęs, ar ne? Kas turi didesnę teisę už dievą būti išsiblaškęs? Tačiau pasirodžius Selimui, Hobas iškart viską prisiminė.

Neaukštas judrus indas buvo užsivilkęs ilgą apdarą ir užsimaukšlinęs turbaną. Jis atėjo su dviem palydovais, taip pat turbanuotais. Šie palydėjo Hobą į mažą prieškambarį, pasakė, kad tuoj grįš, žemai nusilenkė jam ir išėjo, tyliai užverdami paskui save duris.

Hobas pamatė pravirą langą, priėjo prie jo ir įkvėpė pilnus plaučius gaivaus oro. Apačioje buvo nuožulnus stogas. Kaip dabar būtų paprasta iššokti pro langą ant stogo, nusileisti lietvamzdžiu ir pasislėpti miške! Jo garbintojai viskuo pasirūpino, o tokią smulkmeną praleido! Ak, tie žmonės! Stengiasi viską numatyti, bet visada ką nors užmiršta. Hobas pažvelgė pro langą. Kad jis, dievas, pabėgtų? Ne, jis nė už ką pasaulyje nepraleis to, kas dabar bus!

Jis truputį pasėdėjo medituodamas. Ir kai Selimo žmonės atėjo jo išsivesti, buvo visiškai tam pasirengęs.

Hobas žinojo, kad tuoj prasidės apeigos, ir nekantriai laukė jų pradžios. Jo širdis buvo kupina švenčiausio iš senų senovės atėjusio religingumo. Savanorė auka! Mūsų laikais tokį dalyką retai bepamatysi.

Stengdamasis žengti grindimis, o ne sklęsti virš palydovų galvų - nors tai jam būtų buvę visai paprasta, - Hobas išsekė paskui Selimą ir dar kelis vyrus iš prieškambario, perėjo vienu koridoriumi, paskui kitu ir galiausiai atsidūrė didelėje salėje, panašioje į auditoriją. Salė buvo pilna maldingai nusiteikusių žmonių. Vien vyrų. Maždaug pusę jų sudarė indai baltais apdarais ir baltais turbanais. Jie sėdėjo vienoje salės pusėje. Kitoje pusėje, taip pat ant sudedamųjų kėdžių, sėdėjo europiečiai arba lotynų amerikiečiai dalykiniais kostiumais, pasidalinę į dvi grupes - tarytum jaunikio ir nuotakos giminaičiai per vestuves.

Hobui įėjus, sugriaudėjo aplodismentai. Hobas linkčiojo, žingsniuodamas per salę link nedidelės pakylos priekyje. Jis linkčiojo draugiškai, nors ir truputį atlaidžiai - mat jau apsisprendė, kad bus ne kokia nors rūsti, išdidi dievybė, o maloningas ir draugiškas dievas, kuris pasirengęs viską padaryti savo pavaldinių gerovei. Selimas žingsniavo prie jo dešiniosios alkūnės, atsilikęs per pusę žingsnio, kaip ir dera vyriausiajam kulto saugotojui.

Selimas užgiedojo kažkokį himną. Kiti turbanuotieji jam pritarė. Tai buvo žemas monotoniškas antifonas, pertraukiamas rečitatyvo, kurio metu prabildavo pats Hobas - skambiu, didingu balsu, primenančiu bronzinio gongo gaudesį, nauja, nežinoma kalba, kurios jis išmokys žmones vėliau, kai atgims.

Vienoje pakylos pusėje stovėjo ilgas žemas marmurinis altorius, užtiestas sniego baltumo avikailiu. Ant avikailio gulėjo ilgas durklas su juodais ašmenimis, kuriuo ir turėjo būti atliktas aukojimo ritualas. Virš altoriaus kabantis prožektorius apšvietė jį ryškia balta šviesa. Hobas žinojo, kad jo vieta - ant aukuro. Jis priėjo arčiau, ir visi užgniaužė kvapą. Įsižiūrėjęs į altorių, Hobas pamatė, kad marmuras dailiai išskaptuotas ir atrodo labai senas. Ten buvo pavaizduota kažkas panašaus į gyvybės medį, o abipus jo - dvi figūros. Figūros buvo iškilios, reljefiškos, o medis, atvirkščiai, išrėžtas marmure giliomis vagelėmis. Hobas ne iš karto suprato kodėl. Tik vėliau susiprotėjo, kad šiomis vagelėmis turės nutekėti kraujas, kai jį paau-

kos. Jis apsidžiaugė pamatęs apačioje pastatytą onikso indą. Nė vienas jo brangaus kraujo lašas nenutekės veltui.

Dabar prie jo priėjo jaunuoliai patarnautojai elegantiškais tamsiai raudonais apsiaustais su gobtuvais, nešini smilkyklėmis, iš kurių virto smilkalų dūmai. Smilkalai ir mira - kaip tik tai, ko reikia! Ne, sinagogose, kur kartais užsukdavo Hobas, nepamatysi nieko panašaus! Aromatingi dūmai kamuoliais kilo į palubę.

Salėje buvo tamsu. Ne visai tamsu, veikiau prietema. Kai Hobo akys apsiprato su patamsiu, jis išvydo už giedančių patarnautojų nugarų visą kaimenę fantastiškų gyvūnų: liūtai su zebrų kūnais, raganosiai su gyvatėmis vietoje kojų... Kaipgi vadinasi šie padarai? Chimeros! Chimeros - tai simboliniai gyvūnai, ir šiuolaikinis mokslas tvirtina, kad jų nebūna ir būti negali. Daug jis supranta, tas mokslas! Štai jie!

Jo visažinystė sakė jam, kad Žemėje per amžius gyveno įvairūs padarai: ne vien tik žmonės ir žvėrys, bet ir chimeros, taip pat, be abejo, dvasios ir dievai. Hobui buvo malonu žinoti, kad jo savanoriška auka prikels naujam gyvenimui senuosius dievus.

O scenos vis keitėsi. Tai buvo nuostabu, nors ir truputį trikdė. Peizažus, kurių autorius galėjo būti Dali, keitė pastatai, kuriuos galėjo pastatyti Gaudi. Savo dešinėje Hobas pastebėjo atidarytą karstą. Karstas buvo tuščias. Hobas iš pradžių nustebo, paskui suprato, kad karstas skirtas jam. Ten paguldys jo kūną po aukojimo apeigų. Jo kūną - bet ne jį patį: juk jis negali numirti. Atsisveikinęs su buvusiu kūnu, jis paprasčiausiai susikurs kitą.

Dar sykį apžvelgęs salę, Hobas išvydo naują reginį, kuris iš pradžių taip sutrikdė jį, kad jis net įtarė tai esant haliucinacija. Bet, žinoma, tai negalėjo būti haliucinacija. Per salę rėpliojo kažkas plokščias. Vaikščiojanti plekšnė! O paskui ją strykčiojo dvigalvis veršiukas: viena galva gailiai mykė, kviesdama motiną, o kita bukai spoksojo į putlų hermafroditą, kuris vedė veršiuką už virvės.

Žodžiu, tai buvo visokie stebuklai, iš tų, kuriuos gali pa-

matyti tik Gango pakrantėse. Ir tai negalėjo nedžiuginti.

Paskui prie jo priėjo žmogus su įmantriu galvos apdangalu, puoštu auksu.

- Tu pasiruošęs? - paklausė jis. Tai buvo Selimas.

- Visada pasiruošęs! - nerūpestingai atsakė Hobas. Jis suvokė, kad turėtų elgtis rimčiau, bet tai buvo ne taip jau lengva - jam buvo taip gera, ir viskas aplinkui atrodė taip žavu. Hobui beliko tikėtis, kad savo zaratustrišku lengvumu nesugadins visos ceremonijos.

Žmonės ėmė palengva stumti jį link aukuro. Pagaliau! Išmušė jo valanda! Kai Hobas atsidūrė prie pat aukuro, žmonės spūstelėjo jo pečius žemyn. Tai kvailiai! Galėjo tiesiog paprašyti, kad jis atsiklauptų. Hobas taip ir padarė, nuleisdamas galvą ten, kur jam nurodė. Dabar viskas paruošta. Hobas suprato, ką sumanė jo garbintojai. Jam reikės tik pakelti galvą, ir kažkas perrėš jam gerklę tuo ilgu aštriu peiliu. "Kaip troškintos mėsos gabalą!" - pagalvojo Hobas ir vos susilaikė nesukikenęs.

Suskambo muzika. Keista, jis nematė salėje jokio orkestro. Tikriausiai muzikantai sėdi kažkur už pertvaros. Rytietiška melodija - fleitos ir varpeliai. O gal tai tik įrašas... Susirinkusiųjų giedojimas nustelbė orkestrą ir toliau vis garsėjo. Melodijos Hobas niekaip neišskyrė.

Paskui į priekį išėjo žynė ir paėmė peilį su juodais ašmenimis. Žynės veidą dengė paukščio kaukė, kažkas panašaus į vanagą, ji vilkėjo brangakmeniais nusagstytą triko ir plačias kelnes iš permatomo gazo, surauktas ties kulkšnimis. Labai patrauklus kūnas, akinamai baltas prožektoriaus šviesoje. Ir tarytum pažįstamas... Hobas ištiesė ranką ir atsargiai nuėmė kaukę. Ir pernelyg nenustebo, pažinęs Anabelę.

11 skyrius

- Aš juk tau sakiau, kad manęs laukia iš tiesų aukšta padėtis! - pareiškė Anabelė. Kaukė kiek išterliojo jos makiažą, bet ji vis tiek atrodė nuostabi.

- Nė nenutuokiau, kad tu kalbėjai apie tai! - atsakė Hobas. Jis vis dar šypsojosi, bet jam nebebuvo taip gera kaip anksčiau. Tiesą sakant, jis ėmė jaustis keistokai.

- Apgailestauju, kad ant aukuro atsidūrei tu, - tęsė Anabelė. - Tačiau, kalbant objektyviai, galėtum pasidžiaugti mano sėkme, jeigu tikrai esi mano draugas! Būti naujausios pasaulio religijos vyriausiąja žyne - tai tau ne juokas!

- Tavo tėtis ir mama gali tavimi didžiuotis, - patvirtino Hobas.

Ir staiga iš salės gilumos pasigirdo kažkieno šūksnis, skambus ir aiškus:

- Tai negarbinga! Aš šito nepakęsiu!

Ir į sceną pakilo dar viena moteris. Ji taip pat pasirodė Hobui pažįstama.

Tai buvo Devi su ilga balta suknia, piktu ir ryžtingu veidu. Paskui ją ant pakylos užbėgo Piteris. Jis atrodė nelaimingas ir sutrikęs.

- Prašau tavęs, Devi, - sumykė Piteris.

- Šunsnukis! - atrėžė jam Devi. - Tu juk man žadėjai, kad vyriausiąja žyne būsiu aš! Ką čia veikia šita anglų kalė?

- Pala, pala, sesute! - pertarė ją Anabelė. - Man šį vaidmenį prižadėjo senjoras Arankė. O jis čia svarbiausias asmuo. Ir išvis visa tai tapo įmanoma tik mano dėka!

- Tavo dėka! Dink iš čia, antraip sumalsiu snukį! - atšovė Devi, pademonstruodama puikias šnekamosios anglų kalbos žinias, kurių sėmėsi iš Stiveno Kingo romanų. - Ir apskritai kas tas tavo Arankė? Eilinis nusikaltėlis! O aš - vyriausiojo kulto saugotojo duktė ir "somos" kūrėjo žmona!

- Tučtuojau užsičiaupkite abi! - riktelėjo Hobas griausmingu balsu, kuris būtų padaręs gėdą bet kuriam policijos patruliui. - Man regis, aš irgi turiu balso teisę!

Iš salės pasigirdo šūksniai:

- Tegu kalba auka!

- Paklausykite, ką pasakys Farmakosas!

Tą akimirką prasidėjo pasaulio pabaiga: galinės durys atsilapojo ir į salę įžengė aukštas anglas bei dar aukštesnis lotynų amerikietis.

12 skyrius

Susirinkusiųjų eilėmis nuvilnijo nepasitenkinimo murmesys. Kairiojoje salės pusėje sėdėjo tikrųjų Kali kulto tarnų atstovai. Jų buvo apie septyniasdešimt, visi atvykę iš Indostano. Dauguma jų išvis pirmąsyk paliko gimtąją Indiją. Europa jiems atrodė keista bedievė vieta, o Ibica, Sibaritiškojo Viduržemio širdis - bedieviškiausia iš visų. Tai buvo rimti žmonės, didžiąją jų dalį sudarė ultrareligingi braminai, Indostano patriotai, nepatenkinti pernelyg kukliu Indijos vaidmeniu tarptautinėje arenoje ir ypač tuo, jog Indijos nusikaltėlių pasaulyje tokį žymų vaidmenį vaidina kitų šalių kriminalinės grupuotės. Todėl jie leidosi Selimo įtraukiami į šį verslą, kur pagrindinis vaidmuo teks indams - pirmajai indų mafijai nuo pasaulio pradžios.

Selimas padėjo tam pagrindus, su Piterio pagalba sukurdamas nepaprastą, sau lygių neturintį produktą - "somą", narkotikų karalienę. Bet jam teko eiti į kompromisą. Norint išvesti "somą" į tarptautinę areną - kad ji neliktų tik vietine egzotika kaip kvatas Jemene ar neperdirbtos kokos lapas Peru bei Bolivijoje - jam teko sudaryti paktą su kitų šalių kriminaliniais elementais.

Ir taip pastarieji, sėdintys dešinėje salės pusėje, tapo pilnateisiais deivės Kali kulto apeigų dalyviais.

Jų buvo penkiasdešimt septyni - užkietėję nusikaltėliai, suvažiavę iš visos Europos, Valstijų, Lotynų Amerikos bei Azijos. Visiems jiems labai nepatiko priklausomybė nuo senųjų narkotikų prekybos kartelių, egzistuojančių jų pačių šalyse, ir jie buvo pasirengę susivienyti su indais, siūlančiais naują narkotinklą, ir bet kuriuo momentu pradėti prekybą juo.

Tačiau šios dvi grupės nejautė ypatingo prielankumo viena kitai.

Indai laikė europiečius visuomenės atmatomis, niekingais

nevykėliais, nesugebėjusiais prasimušti savo gimtinėje.

Europiečiai laikė indus apkerpėjusiais tradicionalistais, kurie atsitiktinai aptiko aukso gyslą - ir dabar tikisi praturtėti, pasinaudodami svetima patirtimi bei veiklumu.

Priešiškumas, tvyrantis tarp abiejų grupių, palaipsniui augo. Ir kai susirinkusiųjų akyse dvi moterys, europietė ir indė, susiriejo dėl juodo peilio, įtampa pasiekė ribą.

O paskutiniu lašu tapo du vyrai, netikėtai pasirodę salėje: aukštas raudonskruostis anglas su liūto veidu ir rausvai ruda ševeliūra bei dar aukštesnis tamsaus gymio kariūnas iš Brazilijos.

Ir staiga, tarytum specialiai tam, kad scena taptų dar mįslingesnė, anglas uždainavo. Niekas iš susirinkusiųjų nežinojo šitos dainos. Ją atpažino tik Hobas Drakonianas, kurį ketino paaukoti. Ir daina, nors ir truputį pavėluotai, paskatino Hobą veikti.

Jis jau pakankamai prablaivėjo, kad suvoktų, jog barzdotasis anglas - tai Naidželas, o aukštas, lieknas tamsiaodis jaunuolis šalia jo - Etjenas. Bet kodėl Naidželas dainuoja? O svarbiausia, ką jis dainuoja?

Hobas nugirdo kelias frazes pro trumpam pritilusį triukšmą - net susiginčijusios moterys akimirkai nuščiuvo ir įsiklausė. Kažkas apie tai, kad anglo namai - jo tvirtovė...

Dainos melodija buvo jam stebėtinai pažįstama, ir besiklausant jos Hobo atminty iškilo vaizdas: didvyris su kariška apsauga prieš įniršusią turbanuotų, vien strėnas prisidengusių fanatikų ordą tamsiame požemyje, nušviestame liepsnojančių deglų...

Na, taip, žinoma! Tai juk Kerio Granto daina "Mano namai - mano tvirtovė", kurią jis dainuoja filme "Gunga Dinas" - toje vietoje, kur Kali garbintojų orda įvijo jį į spąstus Kali šventyklos požemiuose, ir jis stengiasi nukreipti fanatikų dėmesį į save, kad Gunga Dinas galėtų pabėgti, įspėti pulkininką, kad tas atvestų savo būrį...

Bet kodėl Naidželas taip kvailai elgiasi? Ir Etjenas! Hobui net į galvą neatėjo, kad jie abu irgi galėjo paragauti "somos".

- Naidželai! - riktelėjo Hobas.

- Laikykis, seni! - riktelėjo tas. - Pagalba artėja!

- Pulkininkas su kareivių būriu?

- Ne, leitenantas Novaras su savo ištikimaisiais gvardiečiais. Tau pakaks ir jų.

Tada pašoko Arankė, sėdėjęs tarp europiečių.

- Užmuškite jį! - suriko jis, rodydamas į Hobą.

- Tai auka! - papriešta ravo Selimas, taip pat pašokdamas iš savo vietos tarp indų. - Niekas neturi teisės paliesti jo, išskyrus vyriausiąją žynę!

- Vyriausioji žynė - aš! - riktelėjo Devi, atimdama peilį iš Anabelės.

- Eik šikt, kale! - suklykė Anabelė ir išplėšė peilį priešininkei iš rankų.

- Vyriausioji žynė turėjo būti mano duktė! - sugriaudėjo Selimas.

- Ne! Mano žmonės įdėjo į šį reikalą savo pinigus! Šitą darbą atliks mano mergina! - įtūžęs atkirto Arankė.

Akimirkai visi sustingo. Išėjo kažkas panašaus į nebylią sceną. Ir Hobas deramai ją įvertino, nepaisant to, kad jau persirito per savąją palaimos viršūnę.

Šioje didelėje salėje, kur lempos mirksėjo palubėje tarsi žaltvykslės, kai Anabelė ir Devi buvo pasirengusios perkrimsti viena kitai gerklę; kai Naidželas ir Etjenas išsišiepę lyg vilkai nejudėdami žvelgė į susirinkusiųjų minią; kai Hobas nusiplėšė dievo kaukę ir pagaliau prisiminė savisaugą; kai Arankė ir Selimas sustingo, įsmeigę akis vienas į kitą tarsi du į spąstus patekę jaguarai džiunglėse, virš kurių kyla didžiulis geltonas mėnulis, o tolumoje girdėti tamtamų dundesys; kai svečiai, tiek tradicijų prisilaikantys indai, tiek šiuolaikiniai kosmopolitai, visi kaip vienas siektelėjo pistoletų, paslėptų po drabužiais - tą akimirką, kai atmosfera grėsė sprogti tarytum parako statinė, įmesta į žėruojantį ugnikalnio kraterį, trūko tik paskutinės kibirkštėlės.

Ir tą kibirkštėlę išskėlė - galbūt visai to nenorėdamas - Silverijus Vargasas. Jis pašoko iš savo vietos greta ištikimojo

Vanos ir sušuko:

- Etjenai! Eikš čionai! Aš ištrūksiu iš čia!

Jis kalbėjo portugališkai, bet tai buvo nesvarbu. Tą aukščiausios įtampos akimirką visi jį suprato.

Išmušė valanda, kai kiekvienas turėjo pats savimi pasirūpinti - ir tegu velnias, Kali ar kitoks pragaro demonas pasiima nevykėlius!

Ūmai salėje sušvilpė kulkos.

Čia buvo visų kalibrų kulkos - mažytės, bet mirtinos dvidešimt antrojo kalibro kulkelės, kurios švelniai dainavo lėkdamos tarytum geležinsparniai kolibriai; vidutinio kalibro kulkos - trisdešimt antrosios ir trisdešimt aštuntosios, rūsčios ir dalykiškos, ieškančios taikinių atkakliai, bet neprarasdamos savigarbos, o tuo tarpu stambiausios - karališkosios devynių milimetrų kulkos trys šimtai penkiasdešimt septintosios, taip pat beveik legendinės keturiasdešimt ketvirtosios ir keturiasdešimt penktosios - tratėjo kaip Raudonosios Mirties kastanjetės, užduodamos toną visai Parakinei Kariaunai. Didelės ir mažos kulkos, rikošetu atšokusios nuo sienų ir grindų, daužė lempas ir vazas su užjūrių gėlėmis ir smigo į virpančius žmonių kūnus, liedamos kraujo upes. Aklieji mirties pasiuntiniai zujo po salę, nekreipdami dėmesio nei į savo aukų rasę, nei į tautybę, nei į tikėjimą, skaldė kėdes, už kurių mėgino slėptis dauguma kovotojų kaip meksikiečiai banditai Semo Pekinpo "Laukinės gaujos" kulminacinėje scenoje. Žmonės lenkėsi pusiau, dejuodami ir keikdamiesi, o paskui iš naujo užsitaisydavo pistoletus ir šaudė toliau.

Ir kaip tik tą akimirką, kai scena pasiekė kulminaciją, pasigirdo dundesys, nuslopinęs šūvių pokšėjimą. Netikėtas triukšmas patraukė įsikarščiavusių kovotojų dėmesį ir privertė atsigręžti ton pusėn, iš kur jis sklido. Tai atsitiko tuo metu, kai žmonės krito kaip musės, papurkštos stipriausiu insekticidu, o iš visų pusių girdėjosi šnypščiantys bei gomuriniai prakeiksmai puse pasaulio kalbų.

Dundėjimas sklido nuo užrakintų dvivėrių šios nelemtos auditorijos durų.

Kažkas bandė įsilaužti vidun.

Stojo tyla. Visi lyg užkerėti stebėjo, kaip durys išsigaubė nuo sunkių smūgių iš lauko pusės. Pradedantis atsitokėti Hobas pagalvojo, kad tai panašu į lordo Danseni "Stabo akies" finalinę sceną, kai gigantiška stabmeldžių statula, iš kurios akiduobės vagys išplėšė brangakmenį, grįžta naikindama viską aplinkui lyg bedvasis griovimo demonas.

Likusieji apeigų dalyviai nebuvo linkę ieškoti literatūrinių aliuzijų. Jie tiesiog žiūrėjo - pridusę, kai kurie kruvini. Ir štai pagaliau durys pasidavė ir atsilapojo.

Į salę įžengė leitenantas Ramonas Novaras, lydimas pustuzinio ištikimųjų gvardiečių - visai kaip pranašavo Naidželas!

Įsiviešpatavo mirtina tyla. Paskui Novaras garsiai prabilo plieniniu balsu:

- Kadangi ispanų vyriausybės ir tvarkos palaikymo pajėgų atstovas, aukščiausio rango civilinės gvardijos karininkas saloje pulkininkas Sančesas, išvykęs į Madridą skubiai konsultacijai, pareiškiu, jog šiuo momentu Ispanijos vyriausybė neturi tvirtos pozicijos užsieniečių, valdančių nuosavybę mūsų salos teritorijoje, atžvilgiu. Tačiau mes suteikiame galimybę visiems Ispanijos piliečiams ir nuolatiniams Ibicos gyventojams nedelsiant palikti šį pastatą, kad jo savininkai galėtų netrukdomi tvarkyti savo reikalus.

Penki ar šeši ispanai padavėjai, netikėtai užklupti kautynių, prasibrovė pas gvardiečius. Naidželas padarė tą patį. Po minutėlės ir Hobas pasekė jo pavyzdžiu. Jis jau pakankamai prasiblaivė, kad norėtų gyventi. Etjenas kiek padvejojo, paskui perkirto salę ir atsistojo šalia gvardiečių.

- Tėte! - garsiai pašaukė jis. - Prašau tavęs, eime su mumis!

- Ne! - prašvokštė Vargasas. - Aš liksiu iki galo!

Piteris taip pat priėjo prie gvardiečių.

- Devi, o tu?

- Aš lieku, - lediniu tonu atrėžė Devi. - Aš - tikroji žynė!

Anabelė norėjo paprieštarauti, paskui apsigalvojo, perėjo per salę ir atsistojo šalia būrelio žmonių, susispietusių aplink Novarą.

- Na, jeigu tu žynė, tai aš, matyt, ne.

- Vaikeli, kurgi tu? - sušuko Arankė.

- Atleisk, Ernestai, - atsiliepė Anabelė. - Aš jau pamaniau, kad pagaliau išmušė ir mano valanda, o paaiškėjo, kad vėl šnipštas. Tai nesiseka!

- Aš padarysiu tave vyriausiąja žyne! - suriaumojo Arankė.

- Ačiū, nereikia. Aš negaliu leisti, kad mane čia nudėtų. Juk turiu vaiką privačioje mokykloje Šveicarijoje.

Negausus būrelis išsigavo iš salės, budriai saugomas rankiniais kulkosvaidžiais ginkluotų gvardiečių. Jie perėjo per viešbučio vestibiulį, dabar tylų ir tuščią, ir išėjo laukan pro dideles stiklines duris. Kai jie buvo jau netoli mašinų stovėjimo aikštelės, kur laukė gvardijos "Lendroveris", Naidželas staiga stabtelėjo, suraukė kaktą ir jau norėjo sukti atgal. Hobas pačiupo jį už rankovės.

- Kur tave velnias neša?

- Turiu grįžti, - atsakė Naidželas. - Užmiršau vieną daiktą.

- Ką?

- Dovaną mamai gimtadienio proga. Sidabrinį servizą, tikrai labai mielą. Jis liko rūbinėje.

Tą akimirką vėl supokšėjo šūviai.

Naidželas pastovėjo, paklausė - ir gūžtelėjo pečiais.

- Gaila, servizas buvo brangus... Nors vargu ar nepakeičiamas.

13 skyrius

Kai visi daugmaž "padorūs žmonės" ištrūko iš viešbučio, jie dar kurį laiką sutrikę stovėjo lauke.

- Ir kas dabar? - paklausė Hobas Novaro.

Tas gūžtelėjo pečiais.

- Aš ir taip viršijau įgaliojimus. Tiesa, situacija to reikalavo.

- Norite pasakyti, kad mes laisvi ir galime keliauti namo? - pasitikslino Hobas.

- Keliaukite, kad ir skradžiai žemę, jei norite! Štai kas nutinka, kai užsieniečiams leidžiama turėti nuosavybę tavo gimtojoje šalyje!

- Na, tokiu atveju gal važiuokime išgerti? - pasiūlė Naidželas.

- Be manęs, - atsakė Novaras. - Dar turiu surašyti išsamią ataskaitą, kad ją kur galas! Bet gal rytoj kartu papietaukime?

- Eime į "Sa Punta"! - pasiūlė Naidželas. Tai buvo geriausias restoranas Santa Eulalijoje. - Aš vaišinu.

- Tikiuosi, - šyptelėjo Novaras ir nužingsniavo link jo laukiančios mašinos.

- Na, seni, o tu neatsisakysi išgerti? - pasiteiravo Naidželas.

- "El Kabaljo Negro" tikriausiai dar atidarytas, - atsiliepė Hobas. - Kaip manai, "Kruvinoji Merė" nuplaus "somos" skonį mano burnoje?

- Laikui bėgant, - atsakė Naidželas.

Jie susėdo į vieną iš taksi mašinų - šitie juodai balti maitvanagiai visuomet sulekia ten, kur pakvimpa pelnu - ir draugiškai tylėdami nuvažiavo į Santa Eulaliją, kur įsimaišė į linksmą triukšmingą minią bare "El Kabaljo Negro".

- Tai ką, seni, - pratarė Naidželas po antros taurės, - ne taip jau blogai išėjo?

- Tau gal ir neblogai, - atsakė Hobas. - Tikriausiai iš tiesų pasipelnei iš Arankės užsakymo.

Naidželas atsainiai numojo ranka.

- Ne apie tai kalbu! Apie tą darbą, kurį gavau agentūrai.

- Apie kokį darbą? - nusistebėjo Hobas.

- Kaip! Nejaugi Žanas Klodas tau nepasakė?

- Jis prikalbėjo man visokių mįslingų nesąmonių.

- Nesąmonių? Mes, tai yra mūsų agentūra, esame vieninteliai tarpininkai, įgalioti parduoti stambią meno kūrinių partiją iš San Isidro.

- Tai ir yra tas reikalas, kurį norėjo aptarti Santosas?

- Žinoma! Šita avantiūra su Aranke - tai tik smulkmena, priedas prie uždarbio.

Hobas įsistebeilijo į savo bendradarbį. Jį užplūdo patys baisiausi įtarimai, bet tarp jų aiškiai šmėkščiojo stambios pinigų sumos. Ir tą akimirką prie jų priėjo Sendis, baro šeimininkas, su popieriaus lapeliu rankose.

- Hobai, tau atėjo telegrama. Dar vakar. O gal ir užvakar.

Hobas paėmė telegramą ir perskaitė: "Krovinys priimtas Šerbure. Kol kas jokių problemų. Laukiu tolesnių nurodymų". Telegrama buvo nuo Žano Klodo.

- Manau, turėtum man kai ką paaiškinti, - pasakė Hobas.

- Be abejo! Bet gal iš pradžių vertėtų pradėti ruoštis kelionei? Juk negalime leisti, kad dešimties dvidešimties milijonų svarų vertės krovinys pūtų sandėlyje Šerbure?

- Dvidešimt milijonų svarų?!

- Na, gal aš kiek perdėjau... Bet Paryžiuje ir Briuselyje už šiuos mažmožius turėtume gauti krūvą pinigų. O dešimt procentų - mūsų. Tačiau aš vėl likau be dovanos mamai!

Žano Klodo telegrama galutinai permušė "somos" skonį Hobo burnoje, pakeisdama jį saldžiu būsimo pelno prieskoniu.

14 skyrius

Po mėnesio pietaudamas Paryžiuje su Fošonu Hobas, suprantama, neužsiminė apie San Isidro lobius. Bet visa kita jis atvirai išklojo inspektoriui.

- Vadinasi, tuo viskas ir baigėsi? - paklausė Fošonas, sėdintis priešais Hobą prie staliuko dviem gatvėje šalia restorano "De Mago".

- Na, ne visai, - atsakė Hobas. - Galima sakyti, kad ta akimirka, kai pasirodė leitenantas Novaras ir mus išvadavo, buvo veiksmo kulminacija. Bet po to įvyko dar šis tas.

- O mūsų bičiulis Novaras mane gerokai nustebino, - įsiterpė Fošonas. - Prisiėmė tokią atsakomybę...

- *Au contraire**, - prieštaravo Hobas. - Jis paprasčiausiai vykdė savo viršininko, pulkininko Sančeso, įsakymą. Sančesas buvo - ir iki šiol yra - vyriausiasis civilinės gvardijos karininkas saloje. Ir visos kriminalinės grupuotės, dalyvavusios tame susirinkime, dosniai jam užmokėjo. Tad jeigu jis būtų suėmęs viešbutyje ką nors iš "somos" prekeivių, būtų išplaukęs paviršiun ne itin garbingas jo paties vaidmuo. Madrido pareigūnai, be abejo, irgi buvo "patepti", bet tuo atveju jiems būtų nieko nelikę, tik sušerti jį vilkams kaip atskalūną.

- "Sušerti vilkams kaip atskalūną"... - mąsliai pakartojo Fošonas. - Tai amerikietiškas posakis?

- Amerikietiškas, - linktelėjo Hobas. - Pats ką tik sukūriau.

- O pulkininkas Sančesas iš tikrųjų buvo Madride?

- Ne, žinoma! Jis buvo civilinės gvardijos kareivinėse. Sužinojęs, kas dedasi, pulkininkas įsakė Ramonui visiems pranešti, kad jo nėra, ir veikti savo nuožiūra.

Fošonas palingavo galva.

- Prancūzijoje tai būtų neįmanoma.

- Ir dar kaip įmanoma! - prieštaravo Hobas. - Prancūzų policija linkusi į tokius pat kraštutinumus, kaip ir jų kolegos

*Atvirkščiai (pranc.).

Ispanijoje: arba žiūri į viską pro pirštus, arba, atvirkščiai, kišasi pernelyg energingai ir iš adatos priskaldo vežimą.

- Gal ir jūsų tiesa, - sutiko Fošonas. - O ką, Amerikoje kitaip?

- Manyčiau, visur tas pats, - atsakė Hobas.

- Na, tai kaipgi užsibaigė anas susitikimas viešbutyje?

- Ogi kaip visada. Koks pustuzinis žmonių žuvo susišaudymo metu. Dar tuzinas ar panašiai buvo sužeisti. Likusieji susitaikė ir perdalino teritoriją. Viskas tapo paprasčiau, kai Anabelė atsisakė vyriausiosios žynės pareigų.

- O Arankė? O Silverijus Vargasas?

- Tikriausiai jums bus malonu išgirsti, kad abu jie liko gyvi.

- O Etjenas?

- Gyvas ir sveikas. Tiesa, viena kulka jį lengvai kliudė, ir tai leidžia jam vaikščioti pasirišus ranką juodu šilkiniu raiščiu. Jam labai tinka.

- Klausykite, o ką Etjenas apskritai veikė viešbutyje? Aš taip ir nesupratau...

- Arankės žmonės pagrobė jį iš Vargaso vilos ir atvežė į viešbutį, kad užsitikrintų jo tėvo paramą. Etjenas išguldė sargybinius - ar nesakiau, kad jis turi juodą karatė diržą? - ir išlaisvino Naidželą.

- Aišku, - nutęsė Fošonas. - Na, o tėtušis su sūneliu taip pat susitaikė?

- Manau, kad taip. Nors savo akimis to nemačiau.

- O Anabelė? Ji susitaikė su Aranke ar grįžo pas Etjeną?

- Nei viena, nei kita. Anabelė išvyko į Holivudą. Ar ji sugebėjo parduoti savo scenarijų, kol kas nežinia. Bet agentą jau susirado.

- Na, o kas visgi nužudė Stenlį Bauerį? - paklausė Fošonas.

- Arankė, - atsakė Hobas. - Bet vargu ar jūs kada nors galėsite jį tuo apkaltinti. Toks jau gyvenimas, inspektoriau.

- Stenlio brolis tikriausiai labai nusivils.

- Aš pranešiau Timočiui viską, ką sugebėjau išsiaiškinti,

kaip jis ir prašė. Jis man nieko neatsakė.

- Matyt, liko patenkintas, - spėjo Fošonas.

- Ko gero.

- O ta "soma", kurią jūs radote rūsyje?

- Gvardija apie ją nenorėjo nė girdėti. Kiek žinau, dabar ji pardavinėjama stambiuosiuose Amerikos ir Europos miestuose. Ir, kiek girdėjau, turi paklausą! Nors jūs tai žinote geriau už mane.

- Be abejo, - linktelėjo Fošonas. - Jūs visiškai teisus. Prekyba "soma" iš tiesų jau prasidėjo. Tačiau senesnės kriminalinės grupuotės - "koza nostra", jakudza, triados ir taip toliau - nedviprasmiškai skelbia, kad joms nepatinka, kai kažkas perbėga joms kelią. Amerikoje jau įsiliepsnojo atviras karas tarp dviejų organizacijų - "Kali Kartel" ir "Cali Cartel". Matyt, arba vienai, arba kitai teks susigalvoti naują pavadinimą. Labai primena senų gerų laikų Čikagą. Narkotikų prekeiviai krenta kaip musės. Tiesą sakant, mums tai tik palengvina darbą.

- Malonu girdėti, - pasidžiaugė Hobas. - Tai buvo tikrai ne mano reikalas. Ir labai džiaugiuosi pagaliau jo atsikratęs.

- Sveikinu, - tarė Fošonas. - Na, o ką veikiate dabar? Tiriate kokią nors naują bylą?

- Kol kas ne, - atsakė Hobas. - Gavau truputį pinigų iš savo dėdulės Floridoje ir dabar remontuoju savąją fazendą.

Fošonas linktelėjo.

- Ką gi, su visais išsiaiškinome. Aišku, išskyrus Naidželą. Jis taip ir neatgavo dovanos mamai?

- Nupirkome jai kitą Barselonoje, "Rastro" salone. Taip pat sidabrinį servizą, dar geresnį už pirmąjį. Jeigu tikėsime Naidželu, senutė liko patenkinta.

- Puiku, - linktelėjo Fošonas. - Na, o kokie jūsų ateities planai?

- Grįžtu į Ibicą, - atsakė Hobas. - Tuoj ruduo. Ten ruduo geriausias metų laikas. Turistai išsiskirsto po namus. Atsiranda laiko pamąstyti...

- Ruduo - apskritai geriausias metų laikas, - atsiduso Fošonas. - Gaila, kad jis nesitęsia visus metus.

Tikri fantastikos gerbėjai puikiai pažįsta

Harį Harisoną

kaip neprilygstamą
mokslinio fantastinio romano meistrą.
Tačiau jis yra parašęs ir detektyvą.
Susipažinkite - H.Harisono romanas
"MONTESUMOS KERŠTAS".

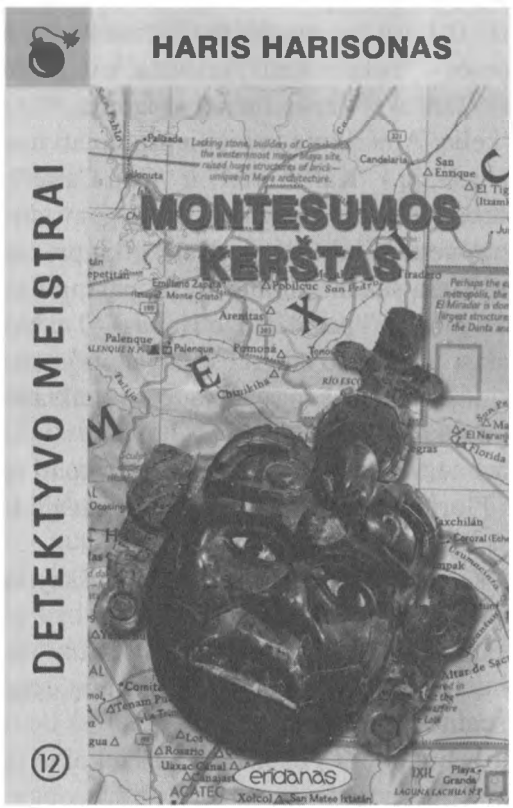

Jau galite įsigyti!!!

"ERIDANAS" REKOMENDUOJA:

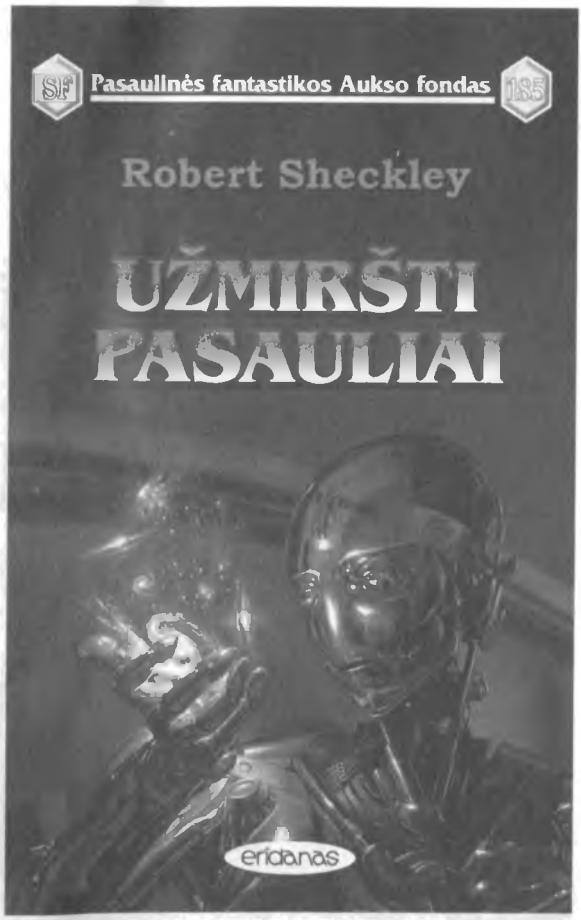

Pradžiuginkite save, draugus ir artimuosius naujausiomis

"Pasaulinės fantastikos Aukso fondo"

knygomis.

“ERIDANAS” REKOMENDUOJA:

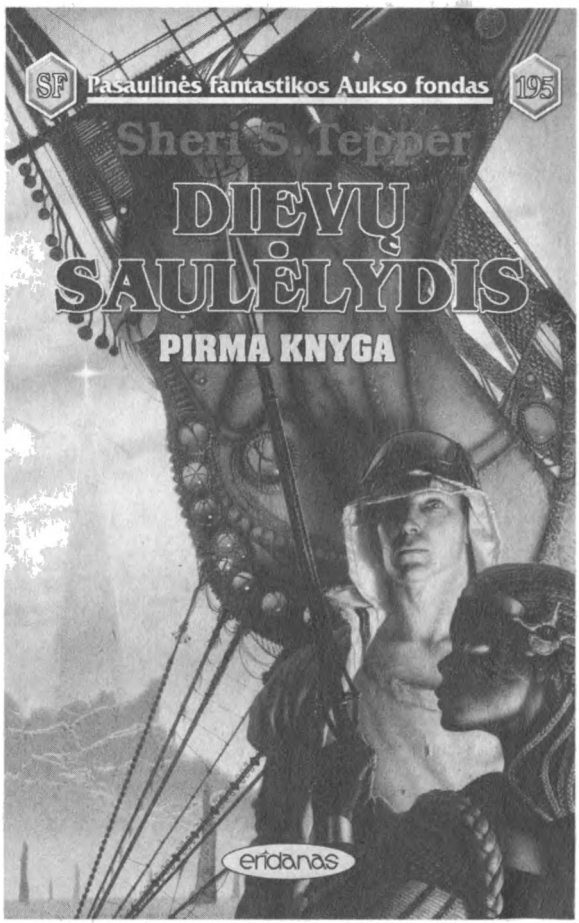

Pradžiuginkite save, draugus ir artimuosius naujausiomis

“Pasaulinės fantastikos Aukso fondo”

knygomis.

"ERIDANAS" REKOMENDUOJA:

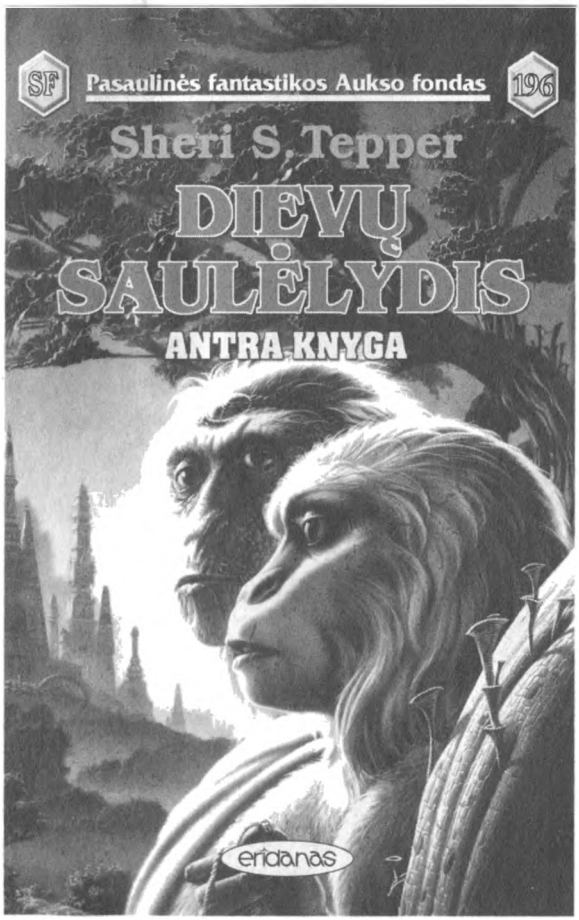

Pradžiuginkite save, draugus ir artimuosius naujausiomis

"Pasaulinės fantastikos Aukso fondo"

knygomis.

"ERIDANAS" REKOMENDUOJA:

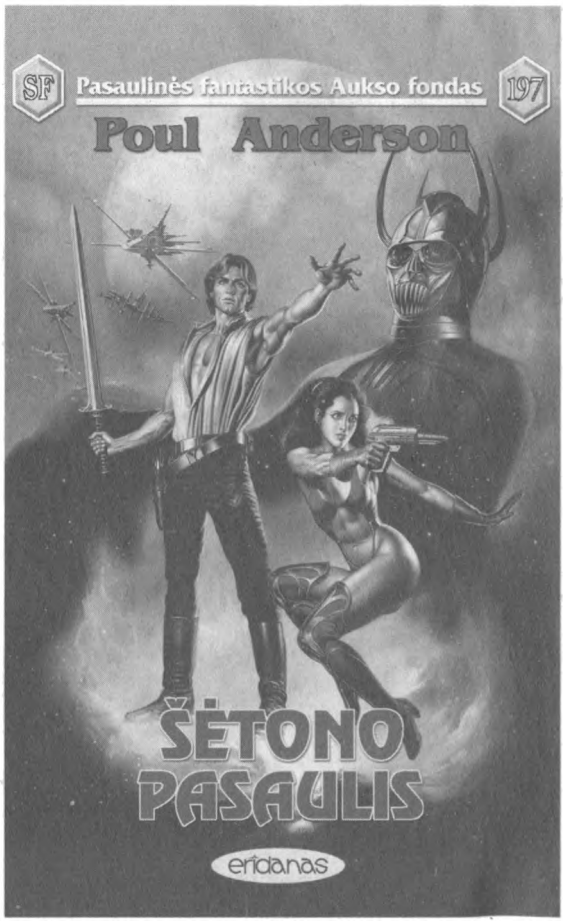

Pradžiuginkite save, draugus ir artimuosius naujausiomis

"Pasaulinės fantastikos Aukso fondo"

knygomis.

"ERIDANAS" REKOMENDUOJA:

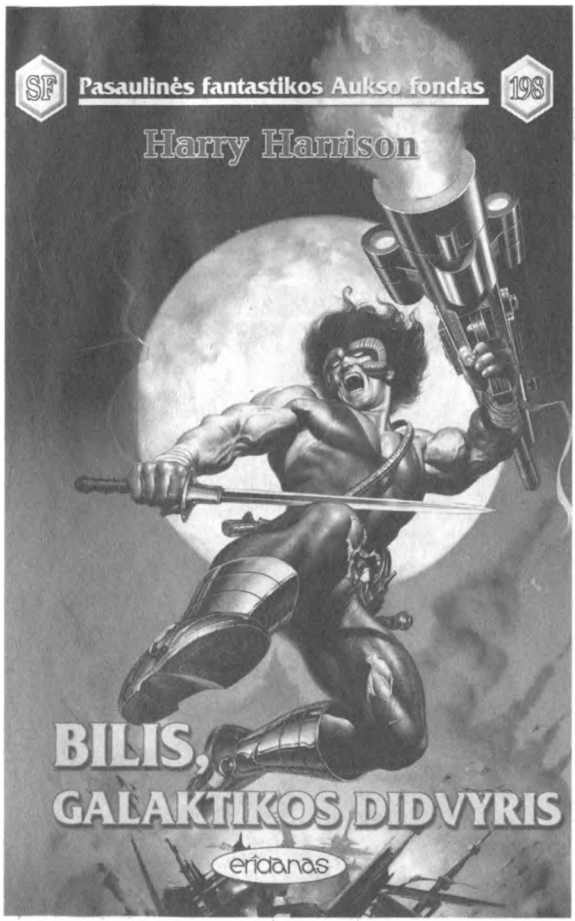

Pradžiuginkite save, draugus ir artimuosius naujausiomis

"Pasaulinės fantastikos Aukso fondo"

knygomis.

"ERIDANAS" REKOMENDUOJA:

NAUJA SERIJA

KONANAS

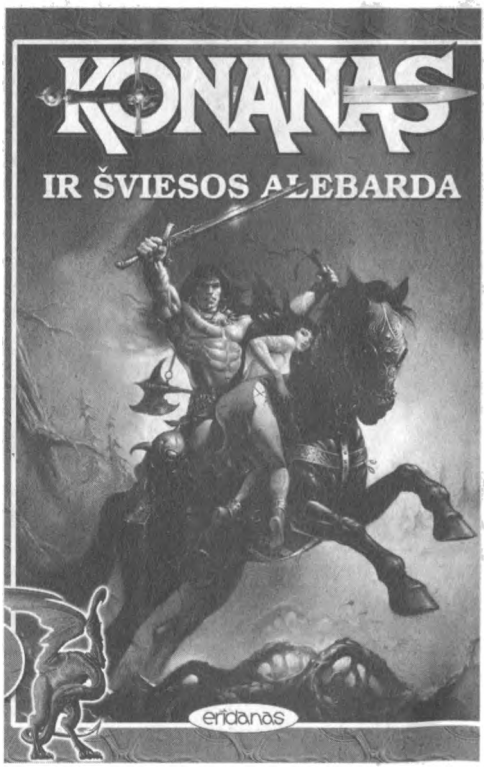

Skaitytojų reikalavimu nepakartojami kimero Konano nuotykiai jau savarankiška serija!!!

VIRTUALUSIS BESTSELERIS

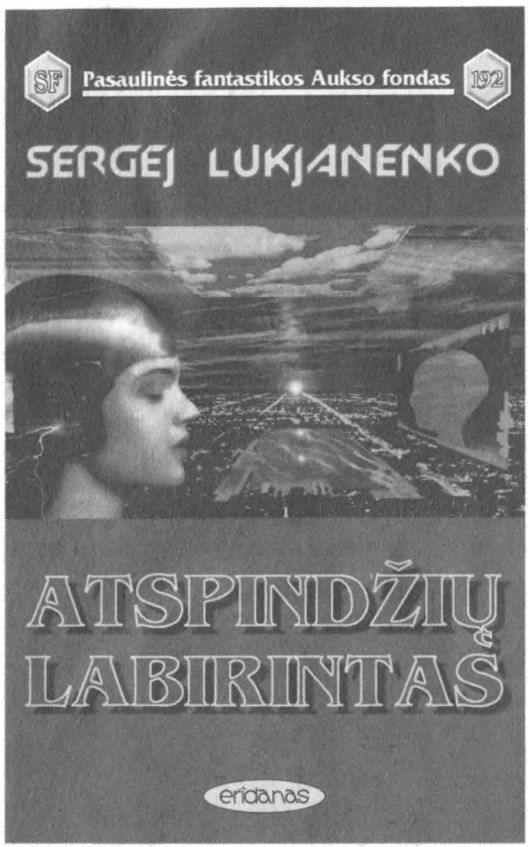

"Atspindžių labirintas" - tai knyga, kuri beveik dvejus metus niekam neužleido pirmosios vietos Rusijos bestselerių sąraše.

"Atspindžių labirintas" - tai virtualioji realybė, iš pirmo žvilgsnio visai kitokia, nei mus supantis pasaulis. Tačiau ar taip gali būti?

BIBLIJA VISIEMS, KAM NESVETIMAS KOMPIUTERIJOS PASAULIS...

Gera naujiena visiems
Stephen'o King'o
talento gerbėjams!

"Eridano" leidykla jau išleido
garsiausio ir didžiausio
Stephen'o King'o
ciklo
"Tamsusis Bokštas"
pirmąsias dvi knygas!

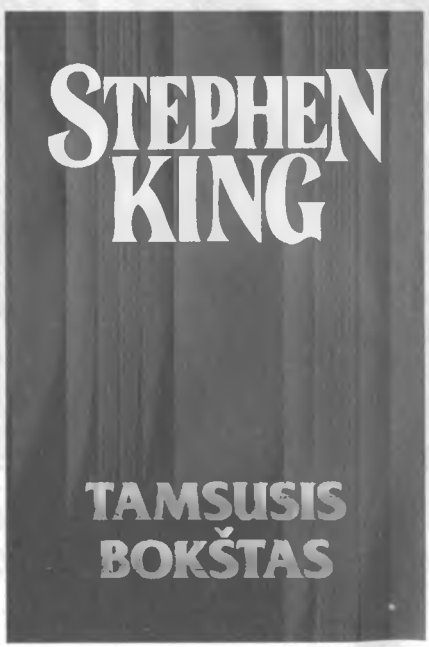

"Tamsusis Bokštas" – ilgiausiai
bestselerių sąrašuose "užstrigęs"
S.King'o kūrinys!!!

"ERIDANAS" REKOMENDUOJA:

NAUJAS STEPHENO KINGO

RAŠTŲ TOMAS

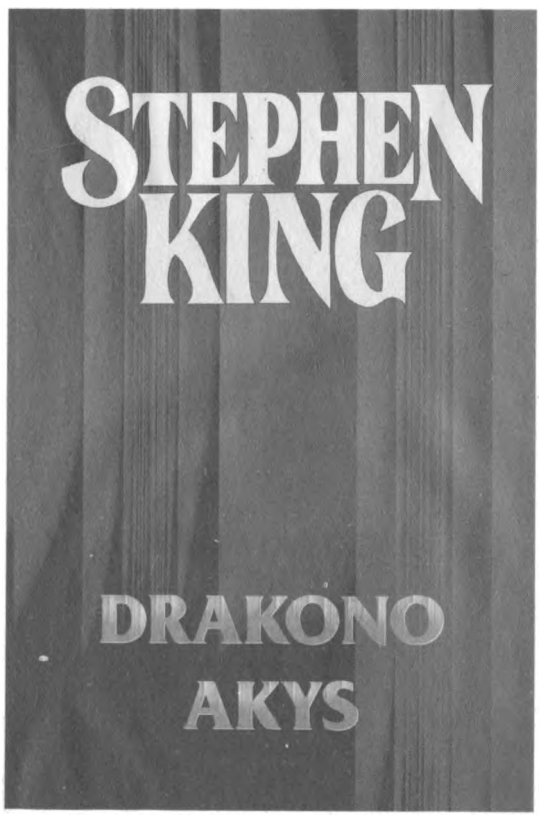

Jau galite įsigyti!!!

DETEKTYVO MEISTRAI

Robertas Šeklis
NARKOTIKŲ BLIUZAS
ROMANAS

JONAS VABUOLAS
REDAKTORIUS
GINTAUTAS K. IVANICKAS
MENINIS REDAKTORIUS

WWW.ERIDANAS.LT

Formatas 84x108 1/32. Popierius ofsetinis. Garnitūra 10 p.
SL Nr. 929. Ofsetinė spauda 7 sąl.sp.l.
Užsakymo Nr. 282 Kaina sutartinė.
"Eridanas", 3009 Kaunas, Partizanų 4. Tel. 73-39-67.
Spausdino Adomo Jakšto spaustuvė, Girelės 22, Kaišiadorys.

"Alternatyviosios seklių agentūros"
detektyvas Hobas Drakonianas
puola į nevilį.
Negana to, kad beveik jo panosėje
nužudomas žmogus, mėginęs
prastumti šituos kvaišalus,
dar pasirodo, jog naujieji nuodai
buvo išpilstyti į buteliukus,
kuriuos kadaise pats Hobas
parsivežė iš Indijos,
kad galėtų pardavinėti hipiams
pigius kvepalus.
Tai, ko nepardavė, tiesiog
suvertė į dėžę, numetė palėpėje
ir pamiršo... iki tos dienos,
kai užvirė visa ši košė...

9 789986 970620